A

1614

I.

KEZDŐDIK: SZÁMMAL

III. 60 (12 v.)

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

307.ig.jegyzék

"Régi nyomtatványok,Lyceum,Kežmarok:"

6.cim: 10.tét.:Rar.III.60/12r/2/.

Régi nyomtatványok, Lyceum,Kežmarok:
/307.ig.j./

Régi Rar. III. 60 (12r.) 2.

AZ IMADSAGOKNAK TABLAJA.

Reggeli Sz. Elmélkedések, *Pag:* 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8.
Estvéli Elmélkedések, 9. 10. 11. 12. 13. 14.
Prædikátio előt való Könyörgés, 15.
Prædikátio után való Könyörgés, 16.
Ur Vacsorája előtt való Könyörgés, 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24.
Hálá-adások a' vétele után, 25. 26. 27. 28. 29. 30.
Uton járóknak Könyörgése, 31. 32. 33.
Betegségben lévők Könyör. 34. 35. 36.
A' halálnak kiñyában lévő emberért, 37.
A' halálnak idején mondã: köny: 38. 39.
Közönséges Hálá adások és Köny: 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. &c.
A' tellyes Szent Háromsághoz való Könyörgés, 53. 54. 55. 56.
Keresztyén Rabok Imádsága, 57. 58.
Templomban mondandó reggeli Könyörgés, 59. 60. 61. 62. 63. 64.
Templomban mondandó estvéli Könyörgés, 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71.

DICSŐSSEG ISTENNEK.

Szent

DAVID KIRALYNAK,

és

PROPHÉTANAK

Száz ötven

SOLTARI;

A' Franciai noták szerént MAGYAR versekre fordittattak MOLNAR ALBERT által.

LŐTSEN,
Nyomtatta BREWER SAMUEL,
Anno 1694.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

KEGYES OLVASO

vedd eſzedben im ezeket:

I. A' Soltárok felett a' Cl. M. Clemens Marotus nevét; a' T. B. Theodórus Bezájét jegyzik.

II. Minden Soltárnak ſummája vagy czéllya rövideden vagyon eleiben irva.

III. A' hoſzſzú Pſalmuſokban, a' Vers előtt, *Pauſa*nak, az az, meg-ſzünéſnek jele im ez *

A Soltárok Mellyeknek egyenlő notájok vagyon.

Az 5. és 64.	Az 51. és 69.
14. és 53.	60. és 108.
17. 63. és 70.	65. és 72.
18. és 144.	66 98. és 118.
24. 62. 95 és 111.	74. és 116.
28. és 109.	77 és 86.
30. 76. és 139.	78. és 90.
31. és 71.	100 131. és 141
33. és 67.	117. és 127.
36. és 68.	140. és a' Tiz.
46. és 82.	parantsolat.

PARAPHRASIS UNGARICA & accommodatio ad D. ALBERTUM MOLNAR.

DAVID KIRALYNAK más-fél ſzáz SOLTARIT,
Szent Lélek által iratott ENEKIT,
Gyönyörűſeges nótáju VERSEKRE,
Ketten ſzerzették FRANCIAI nyelvre.
Előtvenit CLEMENS MAROTH forditotta,
Es a' többit a' THEODORUS BEZA.
Ezeket oſztán *Németek*, *Olaſzok*,
Spanyiólok Belgák, és az *Angluſok*,
ő nyelveken követték *Lengyelek*,
A' *Lengyelek* után a' tiſztes *Csehek*,
Kik DAVID SOLTARIT, egymáſt követvén,
Egyenlő Nótákkal éneklik ſzépen,
Hogy pedig még nem vólna *Deák* nyelven,
SPETHA ANDRAS *Deákúl* ſzerzé éppen:
Kinek az ő gyönyörű ékes vóltát,
Még ORPHEUS ſem győzné-meg Nótáját.
Midőn ezt jól látná a' MOLNAR ALBERT,
(A' kl ſok Országot látott és Tengert,)
Hogy ennyi ſok *Keresztyén* nemzet közzűl,
Csak MAGYAR nép vólna e' VERSEK nélkűl:
Haſználni akarván ő Nemzetének,
Segedelmébűl a' kegyes ISTENNEK,
A' SOLTART *Magyar* verſekben formálta,
Es a' *Franciai* Nótakra ſzabta,
Kit tőlle végy jó néven hiv OLVASO,
Hogy ISTENTŐL néked adaſsék ſok jó.

Sigenæ Naſſov. 7. Calend. Maji 1607.
JOH. FILECZKI, *Farkasfal. SS. Th. St.*

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Az Időknek s' a' dolgoknak alkalmatosságai szerint, így énekellyed a' Sóltarokat.

Reggel, az 5. 30. 46. 55. 62. 90. 92. 119. v. 73. 76. 127. 143.
Estve, az 3. 4. 16. 34. 91. 141.
Étel után, 67. 103. 144. 145. 146. 147.
Szükségnek idején, 67. 107.
Böjtségnek idején, 65. 81. 138.
Pœnitentiát tartó emberé, 6. 32. 38. 51. 102. 130. 143. *és* 25. 103. 143.
Betegségkor, 6. 13. 31. 38. 39. 40. 41. 42. 86. 88. 90.
Meg gyógyulás után, 30. 40. 41. 116.
Meg tétetés után, 25. 26. 32. 103. 130. 101.
Uj Esztendőben, 2. 65. 67. 103. 104. 144.
Christus szenvedésekor, 16. 22. 40. 70.
Husvétben, 16. 40. 68. *Aldozón*, 24. 47. 68.
Pünkösztkor, 51. 106. 139. 143.
Karácsonkor, 2. 14. 49. 98. *Dög halálkor*, 91.
Halotti temetéskor, 6. 38. 39. 49. 88. 90. 102. 143.
Meg-térhetetlen ellenség ellen, 35. 59. 61. 83. 99. 129.
Közönséges ellenség ellen, 12. 27. 53. 56. 59. 62. 79. 83. 94. 129. 140. 143.
Meg-szabadúlásért. 12. 42. 48. 59. 70. 140.
Vár s' Város szállásakor, 10. 12. 17. 27. 46. 59. 83. 121. 123. 142.
Meg-szabadúlás után, 4. 7. 9. 18. 57. 66. 135. 146.
Rágalmazók ellen, 43. 52. 57. 140.
Ellenségtől való meg-veretetéskor, 44. 97.
Ur Vacsorájakor, 22. 23. 5.
Ur Vacsorája után, 23. 103. (*Meddők*, 113.
Méltatlan szenvedők, 42. 43. 69. 70.
Az Ecclesia békességéért, 102. 122,

(5.)

Első Soltar Cl. M.

Tanuság az Isten félőknek és az istenteleneknek külömbőző állapottyokról; azokat tselekedetekről irjameg, ezeknek veszendő dolgokat mondgya-meg.

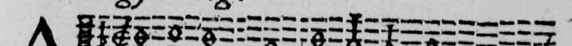

AZ ki nem jár hitlenek tanátsán,

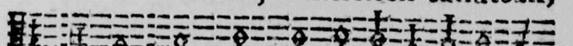

És meg nem áll a' bűnősök útán,

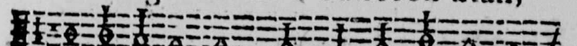

A' tsúfoloknak nem ül ő székekben,

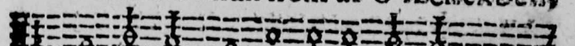

De gyönyörködik az Ur törvényébe,

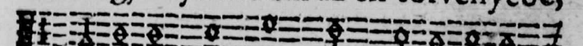

És arra gondgya mind éjel nappal,

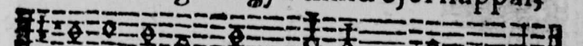

Ez ily ember nagy boldog bizonnyal.

2. Mert ő ollyan mint az jó termő fa,
Melly a' viz mellet vagyon plántálva,
ő idejében meg-hozza gyümőltsét,
És el nem szokta húllatni levelét,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Ekképpen a' mit ez ember végez,
Minden dolgában mégyen jó véghez.
3. De nem igyen vadnak a' gonoſzak,
Hanem mint az apro por és polyvák.
Mellyek a' ſzéltül ſzéllyel ragadtatnak.
Igy az itéletben meg nem álhatnak,
A' gonoſzak, és kik bűnben élnek,
Az igazak közt helyet nem lelnek.
4. Mert az Iſten iſméri útokat,
Az igazaknak érti dolgokat,
Azért mind örökké ők meg-maradnak:
De a' kik tsak a' gonoſzságban járnak,
Azoknak nyilván mind el-vész utók,
Mert Iſtennek nem kell az ő dolgok.

II. Soltar. Cl. M.

Jövendölés a' Chriſtuſnak ſzemélyéről és Országáról.

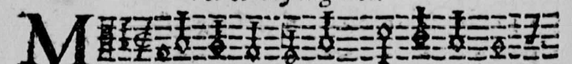
Iért zugolódnak a' pogányok?

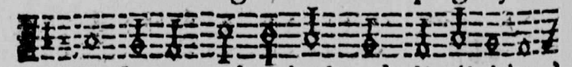
Mit forgatnak ő bolond elméjekben?

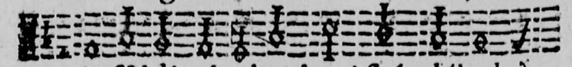
A' földi népeknek mi ſzándékok?

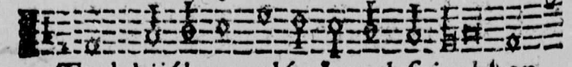
Tsak hijában valót űznek ſzivekben.

Ez

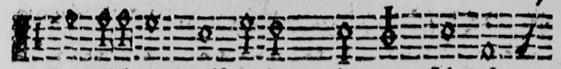
Ez világi Királyok egyben gyűlnek,

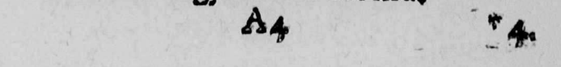
Az Fejedelmek tanátsot tartnak,

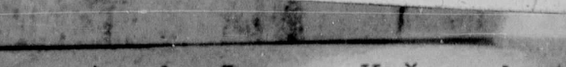
Az Iſten ellen erős kötéſt téſznek,

Es az ő Chriſtusára támadnak.

2. Nagy feñyen mondgyák: Mit késünk
Jer ſzaggaſſuk-el ezeknek kötelit, (ezzel?
Es minden igájokat rontsuk-el,
Ne viſellyünk többé rajtunk effélét.
De az Ur Iſten a' magas mennyekben,
Tsak neveti dolgokat azoknak,
Tsúfollya őket űlvén ſzent ſzékiben,
Kinek ezek ſemmit nem árthatnak.
3. Es végre hogy meg-indúl haragja,
Kemény beſzéddel kezd ſzólni azoknak,
Rettenetesképpen meg riáſztya;
Ki miatt tellyeſſéggel el-bádgyadnak.
Hogy mertek, ugy mond, ez ellen zú-
A' kit én kentem a' királyságra, (gódni?
Es királyi páltzát én adtam néki,
Az én ſzent hegyemre a' Sionra.

A 4 *4.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

4. Mond e' Királyság: Im ki-hirdetem,
Az ô tanátsát és ſzent décrétomat:
A' felſęges Ur monda énnékem,
En fiam vagy, ma ſzültelek fiamat.
Kérjed én tôlem a' ſok pogányokat,
Kiket örökſęgûl néked adok,
Fôld kerekségin ſok tartományokat,
Mindenütt én tenéked ajánlok.
5. Rontsd-meg ôket te nagy hatalmad-
Mint a' fôldból égetett tserép edént, (dal,
Es a' te Királyi vas páltzáddal; (ként.
Verd-ôſzve, és tôrd apro pozdorján.
Azért Fejedelmek, Birák, Királyok,
Ezekből tanuságot vegyetek,
Es magatokat jól meg-gondollyátok,
Kik e' fôldön regnáltok, itéltek.
6. Szolgállyatok ez hatalmas Urnak,
Igaz félelemmel jámbor élettel,
örvendezzetek ô nagy vóltának,
De ezek-is legyenek rettegéſſel.
Csokollyátok e' néktek küldött fiát,
Hogy erôſſen meg ne haragudgyék,
El ne múlaſsátok parantsolattyát,
Mert ſzörnyű képpen el kell veſznetek.
7 Mert gyakortahogy ingyẽ ſem vélnéd,
Mint a' ſebes tűz, fel-gerjed haragja,
Te azért tellyes ſzivel el-hidgyed,
Boldog a' ki magát ez Urra bizza.

III. Soltar Cl M.

Könyörgése Dávidnak az Abſolon ellen.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

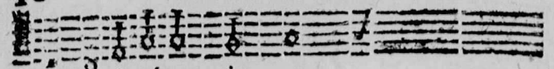

Segitsége nintsen,

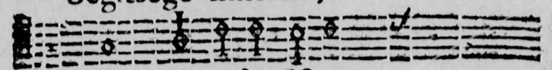

Mert el-hadta Isten,

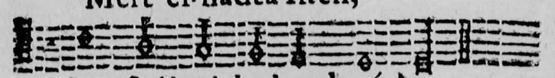

Igy szólnak bolond módra.

2. Mert te én Istenem,
Paisom vagy nékem,
Ki életem meg-mented,
Es nagy tiszteséggre,
Fejem ditsőségre,
Idővel fel-emeled.
Te hozzád Ur Isten,
Kiáltok szüntelen,
Es te meg-vidámitasz,
Meg-halgatz kedvedből,
Sion szent hegyéről,
Nagy segedelmet nyújtasz.
3. Ha ágyamban nyugszom,
Tsendessen aluszom,
Nintsen semmi félelmem,
Midőn fel-serkenek,
Semmin nem kesergek,
Mert Isten őrizz engem.
Ha száz ezer népek,

Mind

Mind környül vennének,
Jobb és bal kezem felől,
Ha rám ütnének-is,
Nem rettegnék még is,
Semmi veszedelemtől.
4. Kelly-fel Uram tarts-meg,
Ellenségim vond-meg,
Meg-törvén ő fogokat,
Mind őszve paskolod,
Es artzul tsapdosod,
Az Isten útálokat.
Tsak te vagy Isten,
Ki minden szükségben,
Meg-tudtz szabaditani,
Ki a' te sereged,
Meg-tartod, szereted,
Es meg-szoktad áldani.

IV. SOLTAR. CL. M.

Dávidnak könyörgése a' Saul ellen.

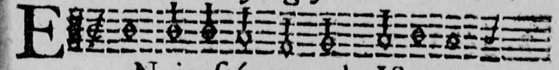

N igasságomnak Istene,

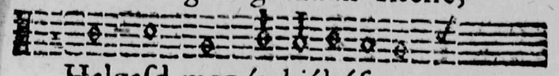

Halgasd-meg én kiáltásom,

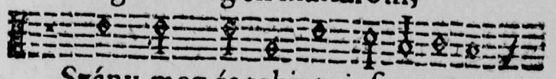

Szány-meg és tekints insségemre,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

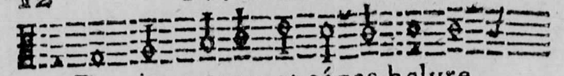

Te vigy engemet tágas helyre,

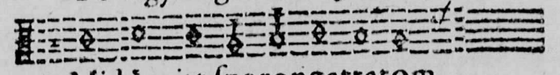

Midőn itt ſzorongattatom,

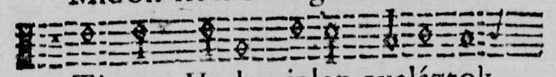

Ti nagy Urak miglen gyaláztok,

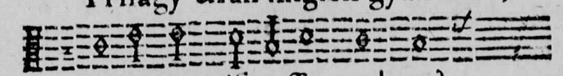

Engemet tiſztesſęgemben?

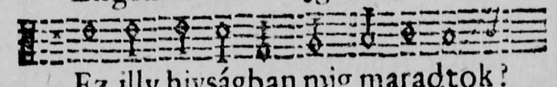

Ez illy hivságban mig maradtok?

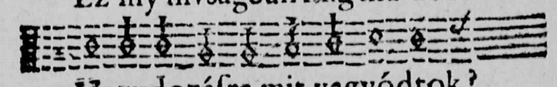

Hazudozásra mit vagyódtok?

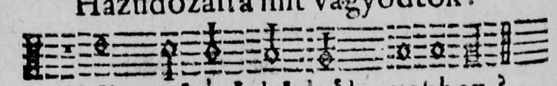

Mig gyönyörködtök ezekben?

2. De vegyétek jól eſzetekben,
Hogy az Ur Iſten engemet,
Bé-vött kedvében kegyelmében,
ő adta Királyi tiſztemet,
Es meg-hallya kéréſemet.
Rettegjétek hát és láſsátok,
Hogy ellene ne vétsetek,
Magatokat meg-gondollyátok,

Az

Az ágyas-házban ha nyúgoſztok,
Hogy leheſſen tsendeſségtek.
3. Igazságnak áldozattyával,
Aldozzatok az Iſtennek,
Jó élettel és igazsággal,
És az Iſtenben bátorsággal,
Bizzatok és örvendgyetek.
De ſokan mondgyák azt minékünk,
Ki vezérl minket a' jóra?
Azért téged Ur Iſten kérünk,
Mutaſd kegyes ortzádat nékünk,
Jöjön-el az áldott óra!
4. Mellyel inkáb vigaſztalſz engem,
Es örvendeſztetz ſzivemben,
Hogy nem kiknek ſok muſtyok terem,
Buzájokkal rakva ſok verem,
Kikkel élnek bőségeſſen.
Azért élek jó békeségben,
Fekſzem s' aluſzom kedvemre,
Uralkodván lakom földemben,
Bátorságos örvendezésben,
Mert az Ur vigyáz éltemre.

V. SOLTAR. CL M.

Meg ſzabaditásért való könyörgéſe Dávidnak az ő kergetői ellen.

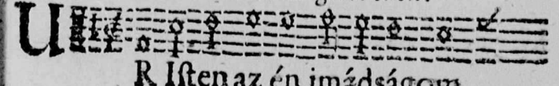

UR Iſten az én imádságom,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

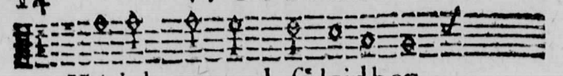

Kérlek vegyed fûleidben,

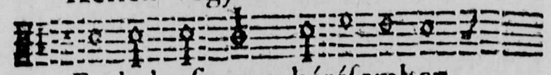

Es halgaſs-meg kéréſemben,

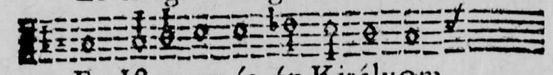

En Iſtenem és én Királyom,

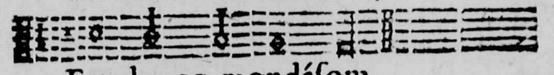

Ertsd-meg mondáſom.

2. Tekintsed meg eſedezéſem,
Es hald-meg kiáltáſomat,
Midõn hivlak királyomat,
Meg-halgatod én kõnyörgéſem,
Bizonnyal hiſzem.

3. Jó reggel meg halgatz engemet,
Uram, még virratta elõtt,
Idején a' Nap hogy fel jõtt,
Elõdben ſzámlálom igyemet,
Várván kegyelmet.

4. Mert té egyedûl vagy olly Iſten,
Kinek a' gonoſzság nem kell,
Es a' ki gonoſz bûnben él,
Nem mehet hozzád ſemmi-képpen,
Mig él vétekben.

5. Az kábák és az eſztelenek,

Nem

Nem álhatnak ſzined elõtt,
Gyûlölſz minden gonoſz tévõt,
Es tõled távoly üzettetnek,
Az illyetének.

* 6. A' kik tsak hazugságot ſzólnak,
Szörnyen el-veſzted azokat,
Es meg-átkoſz gyilkoſokat,
Kik embert hamiſſan meg tsalnak,
Mind meg-rontatnak.

7. En penig nagy jó reménséggel,
Bé megyek ſzent templomodban,
Es imádlak ſzent házadban,
Nagy jó vóltodért félelemmel,
Szólgállak ſziwel.

8. Vezérly Uram igaſságodban,
Ellenſégimnek láttokra,
Kik igyekeznek káromra,
Oktaſs hogy a' te útaidban,
Járhaſſak jobban.

9. Mert ſzájokban nintsen igaz ſzó,
Szivek tellyes nyavalyával,
ô nyelvek ſzõll álnoksággal,
Torkok olly mint a' nyilt koporſo,
Hol nints ſemmi jó.

10. Bûnteſd meg Uram Iſten õket,
Vedd ſemmivé tanátsokat,
Ronts-el ô találmanyokat,

Verd-

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Verd-meg veled ellenkezőket,
A' párt ütőket.
11. Es hogy azok mind örüllyenek,
A' kik biznak tsak tebenned,
Es szivből szeretik neved,
Engedd hogy vigan felségednek,
Enekellyenek.
12. Mert az igazat te meg-áldod,
Te nagy irgalmaſságoddal,
Környül vészed mint paiſſal,
Minden gonosz ellen meg-tartod,
Es oltalmazod.

VI. Soltar. Cl. M.

Dávidnak meg-gyogyulásáért való Könyörgése.

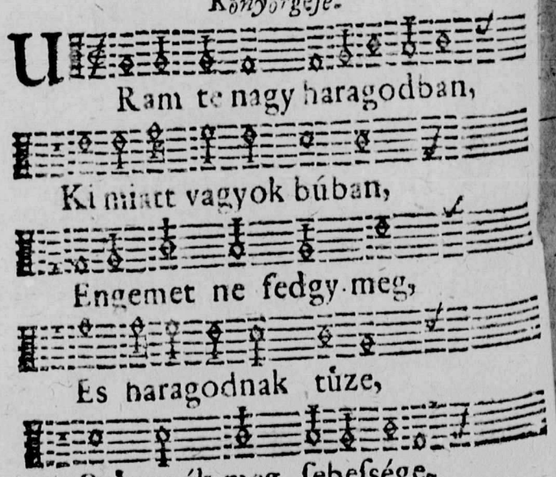

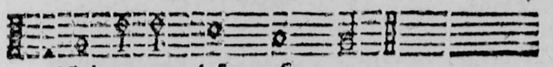
Kiben ne bünteſs-meg.

2. Nékem Uram légy irgalmas,
Mert vagyok nagy fájdalmas,
Ne hadgy Uram kérlek,
Gyogyits-meg szerelmimet,
El-rettent tetemimet,
Ujits-meg hogy éllyek.
3. Lelkem igen háborodik,
Inſegében bánkodik,
Kefergek szivemben,
Uram! meddig hadtz engem,
Ekképpen veszekednem,
Ez nagy gyötrelemben.
4. Térj Uram kegyeſſen hozzám,
Mert jaj el-fogyatkozám,
Te nagy irgalmadból,
Szány-meg nyavalyáimban,
Es ne hadgy kinaimban,
Ments-meg az haláltul.
* 5. Mert ha mindnyájan meg-halunk,
E' világból ki-mülunk,
Nints emlekezeten,
Senkinél az halálban,
Fekvén a' koporsóban,
Ki ditsirne téged?

6. El-

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

6. El-fáradtam bánatimban,
Egész éjjel sirtomban,
Köny-hullatásimmal,
Nedvesitem ágyamat,
Asztatom nyoszolyámat,
Sürü siralmimmal.
7. En sok boszúságim miatt,
Az én ortzám el-hervatt,
Szemem homályosult,
Ezt szerzik ellenségim,
Vigadnak gyülölöim.
Kin szivem el-búsúlt.
8. Azért tőlem el-mennyetek,
Kik gonoságban éltek,
Távozzatok innen!
Mert az Ur kiáltásom,
Meg-halgatá siráſom,
Es bé-vőn kedvében.
9. Könyörgésem meg-halgatta
Az Ur, és el-fogadgya,
En imádságomat,
Es a' mit tőle kérek,
Minden jókat meg nyerek,
Ugy kévánnya jómat.
10. Azért minden ellenségim,
Es én háborgatoim,
Pirankodgyatok-el!

Már

Már mind hátra térjetek,
Es meg-szégyenüllyetek,
Nagy hirtelenséggel.

VII. SOLTAR. CL. M.

Dávidnak könyörgése ellenségi ellen való meg szabaditásért.

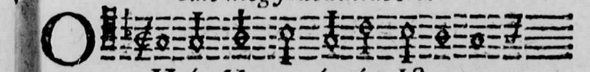

O H én Uram és én Istenem,

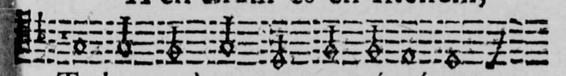

Te benned vagyon reménségem,

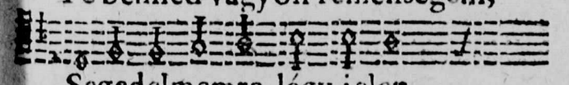

Segedelmemre légy jelen,

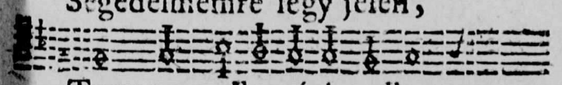

Tarts-meg ellenségim ellen.

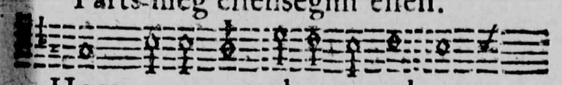

Hogy engemet el ne ragadgyon,

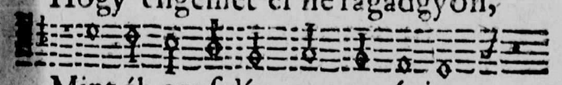

Mint éh oroszlán meg ne rágjon,

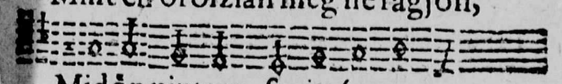

Midőn nintsen segitségem,

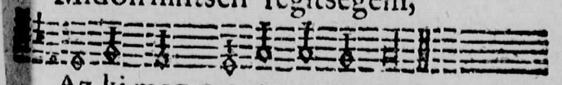

Az ki meg-mentene engem.

2. Hogy

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

2. Hogy ha én ezt tettem Ur Isten,
Avagy hamisság van kezemben,
Hogy ha gonoszt tettem ennek,
Ki örült békeségemnek.
Hogy ha valaki abban meg-ért,
Hogy gonoszt fizettem az jóért,
Sőt ha jól nem tettem azzal,
Ki nékem vólt bosszúsággal.
3. Am-bár kergessen ellenségem,
Es bátor meg ragadgyon engem,
Életemet földhöz verje,
Ditsőségem porrá tégye.
Kelly-fel azért nagy haragedban,
Ellenségim reám támadván,
Add-meg az előbbi tisztem,
Kit rendeltél Uram nékem.
4. Nagy sereggel osztán a' népek,
Hozzád gyülnek és környül vélznek,
Azért Ur Isten támadgy-fel,
Magas helyre köztök ally fel.
Es ottan itéllyed a' népet,
Ki jól rendelhetz mindeneket,
Es engem hivségem szerént,
Itély igazságod szerént.
* 5. Verd-meg az istenteleneket,
Es védelmezd-meg hiveidet,
Mert mindeneknek titkait,

Látod

Látod Uram szivét lelkét.
Te vagy paisom igaz Isten,
Es nem hadtz el veszedelmemben,
Ki az hiveket meg-tartod,
Gonosz ellen takargatod.
6. Igazán itéli az Isten,
Az ártatlan embert ügyében,
De keményen fenyegeti,
Kinek hamisságat érti.
Hogy ha penig ő meg-nem térend,
Sok bűnének véget nem vetend,
Elő-készíti fegyverét,
Idegbe veti nyilait.
7. Végre mint egy hadi erőben,
Halálos fegyvert fog kezében,
Nyilait-is rántya elő,
Kiket ellenségemre lő.
Kinek szándéka veszedelmes,
Szive nagy gonoszsággal terhes,
Kiből idétlen fiat szűl,
Mert szándéka meg-szégyenül.
8. Szorgalmatoson árkot vájott,
Más ember alá vermet ásott,
Kiben midőn törekedik,
önnen maga belé esik.
A' gonosz a' kit nékem kiván,
ő tulajdon fejére rohan,

Min-

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Mindennémű tsalárdsága,
Nyakára száll álnoksága.
9. Azért Istennek adok hálát,
Hirdetem ő szent igazságát,
Es felséges szent nevének,
Ditsireteket éneklek.

VIII. SOLTAR. CL. M.

Tsudálkozván ditséri Sz. Dávid az Istennek a' teremtésben-való nagy hatalmát, és a' teremtett emberhez való nagy jó kedvét.

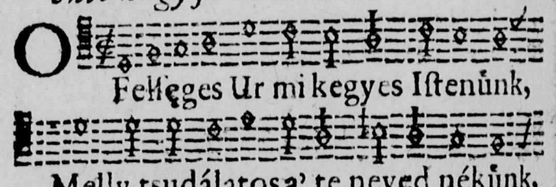

Felséges Ur mi kegyes Istenünk,

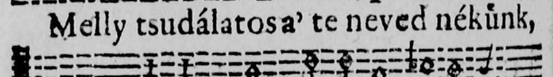

Melly tsudálatos a' te neved nékünk,

Nagy ditsőséged ez egész földre,

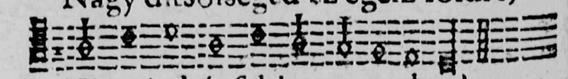

Ki terjed és fel-hat az egekre!
2 Ditsirnek téged még a' tsets szopók-
Szájokban viselik nevedet ők-is, (is,
Kik által ellenséget meg-ejtesz:
Es boszszú állótt meg-szégyenitesz.
3. Nagy vóltát ha meg nézé dolgaidnak
Mel-

Mellyeket a' teújaid formáltak,
Az Eget, Holdat, a' fényes Napot,
Es szép rendel a' sok Tsillagokat. (ber,
4. Tsudálván mondó: Mitsoda az em-
Ki te tőled ennyi ditsőséget nyer!
De mitsoda az embernek fia,
Kiről felségednek van illy gondja?
* 5. Az Angyaloknál noha egy kevessé,
Kisebbé tőd, de nagy dicsőségesse,
Teremtéd őtet, és magasztalád,
Nagy dicsőségre fel-koronázád.
6. Kezed munkáján őtet Urrá tévéd,
Hogy azokkal birna, néki engedéd,
Valamit e' világra teremtél,
Mindeneket lába alá vetél.
7 Juhot, ökrőt, és egyéb állatokat,
Az hegyen és völgyőn élő vadakat.
Kik az erdőkőn széllyel legelnek,
Avagy a' sik mezőkőn tengenek.
8. Es a' repesó égi madarakat,
Kik hangicsálnak szép melodiákat,
Es sok halait a' nagy tengernek,
Birtokában adád az embernek.
9. Oh felséges Isten kegyelmes Urunk,
Melly tsudálatos a' te neved nálunk!
Felségednek melly nagy ditsőssége,
Kivel teilyes a' földkereksége!

IX.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

IX. SOLTAR. CL. M.

Az Izrael népének hálá adáſa és könyörgéſe.

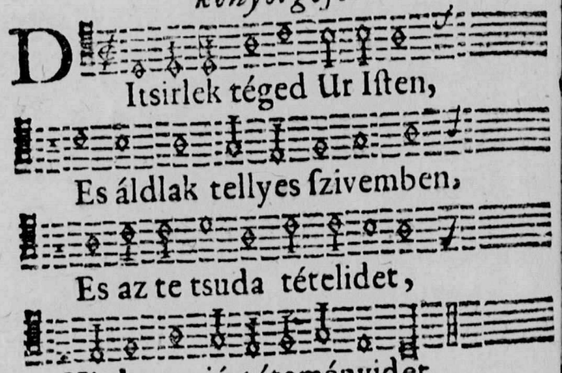

Itsirlek téged Ur Iſten,

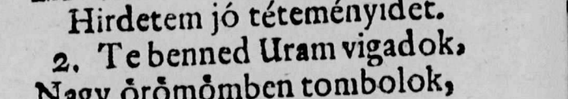

Es áldlak tellyes ſzivemben,

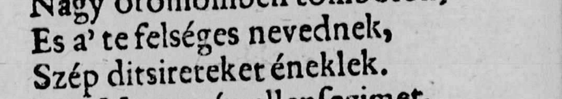

Es az te tsuda tételidet,

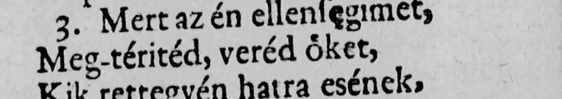

Hirdetem jó tételeményidet.

2. Te benned Uram vigadok,
Nagy örömömben tombolok,
Es a' te felséges nevednek,
Szép ditsireteket éneklek.

3. Mert az én ellenſegimet,
Meg-téritéd, veréd őket,
Kik rettegvén hatra esének,
Szined elől mind el-veſzének.

4. En igyemet meg tekintéd,
Es kegyelmeſſen fel-vévéd,
Ülvén törvény tévő ſzékedben,
Meg mentél igaz itéletben.

5. A' pogányokat meg-feddéd,

A' gonoſzokat el-veſztéd,
Semmivé tőd az ő neveket,
Tellyeſſeggel el-törléd őket.

* 6. Te ellenség azt alitád,
Hogy te könnyen el-ronthatnád,
Ez városokat; El-rontádé?
Még hireket-is el-törlédé?

7. Nem lehete, mert az Iſten,
Meg marad ditsőſſegében,
Eő törvény ſzékit kéſzitteti,
Az itéletre le-téteti.

8. Dolgában tart igazságot,
Elő hivja e' világot,
Es igazsággal mindeneket,
Meg itél minden nemzeteket.

9. Eő a' ſzegények oltalma,
Eőrzője, minden jutalma,
A' ki ſzűkſegének idején,
Hozzád oha jt könyörgésében.

10. Azért biznak tsak te benned,
A' kik iſmérik ſzent neved,
Kik tőled várnak ſegitséget,
Ur Iſten nem hagyod el őket.

* 11. Enekellyetek az Urnak,
A' Sion hegyén lakónak,
Sokságát tselekedetinek,
Hirdeſsétek minden népeknek.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

12. A' ki nyilván meg-keresi,
Az igaz vért nem felejti,
Es a' szegényeket nem hadgya,
Kiknek kiáltásokat hallya.
13. URAM légy kegyelmes nékem,
Es tekints-meg nagy inségem,
Az ellenség életem gyötri,
Az halál kapuibol végy-ki.
14. Hogy dicsirhesselek vigan,
A' Sionnak kapuiban,
Es örvendezhessek szivemben,
Hogy engem meg tartál kegyessen.
15. A' pogányok pedig szörnyen,
Estek az önnön vermekben,
A' melly hálot ök másnak hántak,
önnön lábok abban akadtak.
* 16. Innen az Ur ismértetik,
Szent itéleti meg-tettzik,
Hogy a' gonosz ö szándékában,
önnön magát ejti hálóban.
17. A' gonosz népek hirtelen,
Bé dölnek a' nagy mélységben,
A' pogányok-is mind el vesznek,
Kik Istenrol el-feletkeznek.
18. A' szegényt el nem felejti,
De mindenkor meg-tekénti,
A' nyomorultnak könyörgését,
Meg

Meg-hallya, s' meg-adgya kérését.
19. Kelly-fel Uram, és légy jelen,
Hogy ember erőt ne vegyen,
A' pogányokat hivd elődben,
Itéld-meg erös törvényedben.
20. Szivekben Uram rettents-meg,
Hogy magokat gondollyák meg,
Es ismérjék a' pogány népek,
Hogy ök is halandó emberek.

X. SOLTAR. CL. M.

Az Izraelnek meg-szabaditásért való Könyörgése.

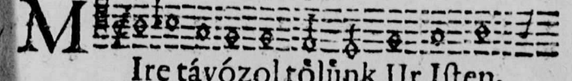

Ire távózol tölünk Ur Isten,
Ez sok ideig való inségben,

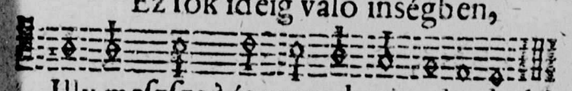

Illy meszsze? és magad mit rejted el?
Miért hogy minket igy felejtesz-el?

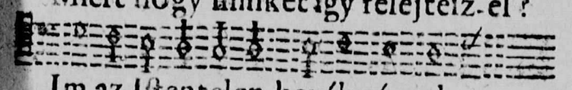

Im az Istentelen kevélységgel,

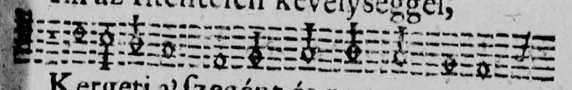

Kergeti a' szegént és nyomorgattya,

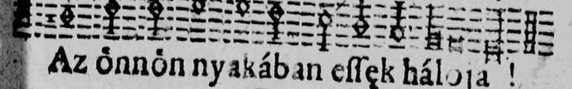

Az önnön nyakában essék háloja!

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

2. Mert ez Istentelen ditsekedik,
Es gyönyörködik kivánságában ::
Ditséri a' fösvényt hizelkedik,
Istent káromlya, fel-fuvalkodván,
A' kit meg-utál nagy hivságában,
Sőt kevélységében igy gondolkodik,
Hogy nintsen Isten, azzal tsúfolodik,
3. Ő bolondságában ugy el-mégyen,
Erős itéleteder nem féli ::
Es kevélységében szóll nagy főnyen,
Ellenségit is semminek véli,
Könnyen el-fuhattya azt itéli,
Végre mond: bátran lakom és tsendesen
Soha nem esem szerentsétlenségben.
4. Atokkal szitokkal rakva szája,
Szóll az ő nyelve tsak álnokságot ::
Ez nyelvét szoktatta tsalárdságra,
Kivel szerez sok bút és bánatot,
Tolvaj módra meg-ál barlangokat,
Les-helyből a' szegényre olálkodik,
Hogy azt meg kaphassa azon forgodik.
5. Barlangbã magát meg vonya titkon,
Hogy az ártatlant meg-ragadhassa ::
Mint az oroszlán vigyáz a' likon,
Hogy a' szegényt hálóban hozhassa,
Es ő torkában azt bé falhassa,
Abban forog ő néki minden gondgya,

Hogy

Hogy a' szegént meg-ejtse, és meg-fogja.
6. Még azt-is mondgya az ő szivében,
Hogy Isten ezzel semmit nem gondol ::
Orrzáját el-rejti ezek ellen,
Szemét bé-hunnya másuvá fordul,
Kérlek Uram e' dolgon meg-induly,
Nyújts-ki kezed, a' szegényt ne felejts el,
Es a' nyomorultnak légy segitséggel.
7. Miért mivelné a' gonosz ember,
Hogy káromlya tsúfollya az Istent? ::
Szivében mond: Számot Isten nem kér,
De te Uram érteSz és látz mindent,
Azért a' szegény tsak reád teként,
A' nyomorult árva te benned bizik,
Es tőled kegyessen meg segittetik.
8. Tőrd meg az istentelennek karját,
Hivd elődben és idézd rőrvényben ::
Visgáld és itéld-meg gonoszságát,
Ekképpen nem mér jöni elődben,
Es igy örökké regnál az Isten,
E' világot igazsággal vezérli,
A' pogányokat földről mind el-törli.
9. Uram tekints meg a' nyomorultat,
A' szelideket kegyessen rarts-meg ::
Védd füleidben kiáltásokat,
Erősitsd szivőket, vigasztald meg,
A' szegény árvákat védelmezd-meg,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Zábolázd meg az erő ſzak-tévőket,
Gonoſzoktul e' földön ód népedet.

XI. Soltar. Cl. M.

Dávidnak panaſzsa a' Saul ellen, &c.

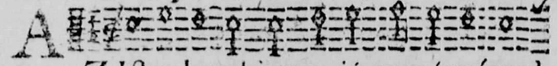

AZ Iſtenben bizom jó reménséggel,

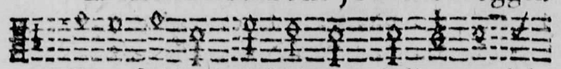

Miért ſzóltok hát igyen lelkemnek?

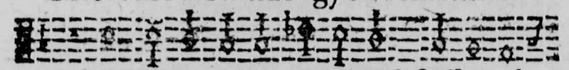

Hogy én a' ti hegyetekről fuſſak el,

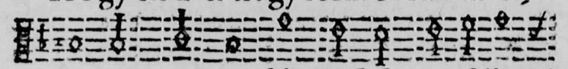

Es mint egy madár meſzſze repüllyek?

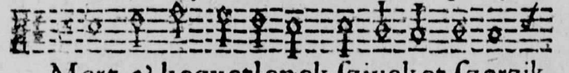

Mert a' kegyetlenek ſziveket ſzerzik,

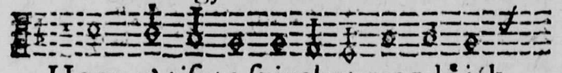

Hogy a' tiſzta ſziveket meg lőjék,

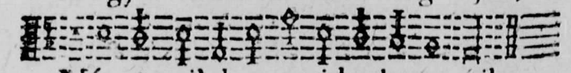

Már a' nyilakot az idegben vetik.

2. De véghez nem vihetik ők e' dolgot,
Meg-romlanak igyekezetekben,
Mert az hű ember vallyon s' kinek ártot?
Az Iſtennek Temploma mennyekben,
Ott

Ott fen vagyon Sz. ſzéki, melyből ſzél-
Szemei mindent néznek éleſſen, (lyel,
Földi népet is meg-nézél és ſzemlél.

3. Az Iſten meg probállya az igazat,
Es gyűlöli az erő-ſzak tévőt,
A' káromlókra zápor esőt botsát,
Rájok dőjt tűzet, kénkőves esőt,
Az iſtentelenekre háborut ejt,
Es nagy ſzél véſzſzel itattya őket,
Fejekre ſzőrnyű forgó ſzelet burejt.

4. Mert ő igaz és igazságot ſzeret,
Es kedves ortzát mutat azoknak,
Kik igazságban rendelik élteket.

XII. Soltar. Cl. M.

Dávidnak Saul ellen való panaſzolkodáſa'

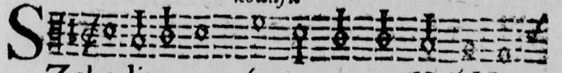

SZabadits meg és tarts-meg Urā Iſten,

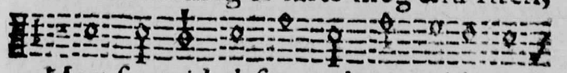

Mert ſzentid el fogytak nints jó tévő,

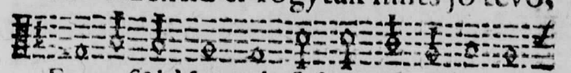

Es ez földön már ſok a' tőkélletlen,

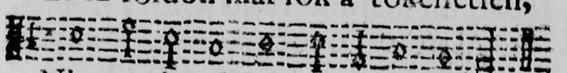

Nints emberek közt igaz beſzédő.

2. Ezek egymáſnak ſzólnak csak hivságot

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Dolgokat feſtik ſzép beſzédekkel,
Hizelkedvén mutatnak nyájaſságot,
De nyelvek nem edgyez ő ſzivekkel.

3. Tsalárd ajkokat el-veſzti az Iſten,
El-tőrli hizelkedő nyelveket,
Kik kevélységekbẽ ſzólnak nagy főnyen
Es tsak tsufollyák az egyűgyűket.

4. Es azt mondgyák: Jer tegyűk azt nyelvűnkel,
Hogy minket mindẽ nagyra bőtsüllyőn,
Miénk ſzájunk, ajkunk, birunk ezekkel,
Kit urallyunk? velűnk ki pőröllyőn?

5. Azért mond Iſten: Imé a' ſzegények,
El-hagyatnak, őletnek, puſztulnak,
Azért őket meg-ſzánom, és fel-kelek,
Es ki mentem kezekből azoknak.

6. Az Iſtennek mondáſi olly igazak,
Mint a' drága ezűſt, kit a' tűzben,
Az ötvősők kohokban tiſztitottak,
Es hétſzer meg-ereſztettek ſzépen. (ſen,

7. Tarts meg azért népedet kegyelmeſ-
Kérűnk jó-voltodból reánk tekénts,
őrizz meg őrökké e' nemzet ellen,
Hozzánk mindenkor jó kedvet jelents.

8. Mert a' gonoſzok nagy főnnyőn forgódnak,
Udvaroltatnak nagy kevélységben,
Midőn

Midőn a' roſzſzak fel-magaſztaltatnak,
Es a' jó ember nints bőtsületben.

XIII. Soltar. Cl. M.

Dávidnak meg ſzabadulásért való könyörgéſe.

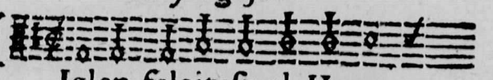

Iglen felejteſz-el Uram,

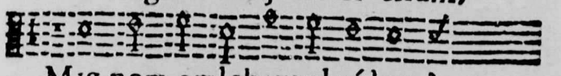

Mig nem emlekezzel rólam?

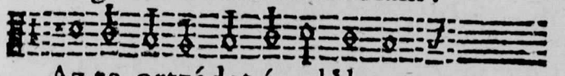

Az te ortzádat én előlem,

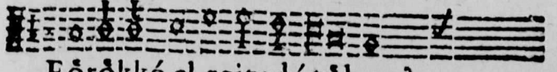

Eőrökké el rejtedé tőlem?

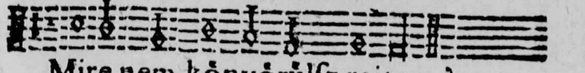

Mire nem könyörülſz rajtam?

2. Mig tanátskozzam ſzivemben,
Mig keſeregjek elmémben,
Még nappal is tsak gondolkodván?
Ellenségem reám mig rohan,
Mig uralkodik fejemen?

3. Tekénts reám kegyes Uram,
Szánnyad meg az én nyavalyám,
Szemeimet világoſitsd-meg,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Hogy életemben vidúllyak-meg,
Halálban el ne alugyam.

4. Hogy ellenségem ne mondgya:
Imé erôt vöttem rajta,
Es azon ôk örvendezzenek,
Ha engemet el ejthetnének,
Es nem álhatnék lábomra.

5. Merr én bizom jó kedvedben,
Ki meg vigaſztalſz ſzivemben,
örvendez azért az én lelkem,
Hogy az Iſten én ſegedelmem,
Kiért dicsérem énekben.

XIV. Soltar Cl M. 53.

Panaſzolkodáſa Dávidnak Saul ellen.

AZ bolond igy ſzóll az ô ſzivében:
Nintsen Iſten azért gonoſságban él,
Utálatos bünt téſzen ſemmit nem fél,
Ez egéſz földön az ki jót tégyen,
Senki nintsen.

2. Az Ur az égből alá tekénte,
E' földön az emberek fiaira,
Hogy meg láſſa ha kinek eſze vólna,
Ha az Iſtent valaki kerefné,
Es tiſztelné.

3. De azt jól láttya ditsôſségében,
Hogy az jó útról el-tértek mindenek,
Mindnyájan fertelmes bûnben hevernek
A' ki az Iſtent tiſztelné hiven,
Csak egy ſintsen

4 De az hamiſſak meg nẽ gondollyák,
Hog' népemet mint a'kényért meg-éſzik,
Meg nem térnek, sôt magokat el-hiſzik,
Az Iſtent ſegitségûl nem hiják,
Sem urallyák.

5. Itt azért, erôſſen meg rémûlnek,
Midôn eſzekben véſzik hogy az Iſten,
Az ô hiveit meg tartya kegyeſſen,
Mert ô mellette áll az jó nemzetnek,
Mint hiveknek.

6. De néktek ſemmi gondotok erre,
Hanem ti csak csufollyátok a' ſzegént,
A' ki tiſzta ſzivbôl féli az Iſtent,
Es csak ôtet hivja ſegitségre,
Es mentségre.

7. A' Sionról vallyon ki jövend el,
Ki a' ſzent Izraëlt meg-ſzabadittya?

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Ha Iſten népét fogságból ki-hozza,
örvend a' Jákob és az Izraël,
Tellyes ſzivel.

XV. Soltar. Cl. M.

Iſteni félelemről és jó életről váló tanuság.

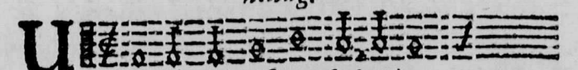

Ram ki léſzen lakoja,

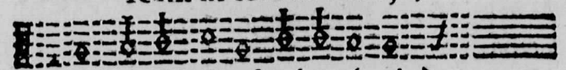

Az te felséged sátorának?

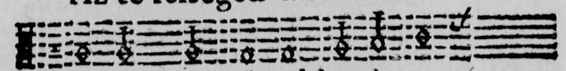

Jelents-meg és add tudtomra,

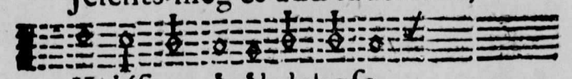

Ki léſzen örök lakoſa,

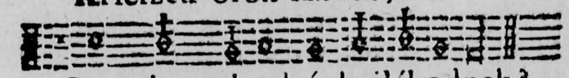

Szent hegyeknek és hajlékodnak?
2 Az ki jár igaz életben,
Szóll és ſzólgáltat igaſságot,
Igazán forog mindenben,
Es hivséges ő ſzivében,
Es ſzereti az jámborságot.
3 Ki az ő felebaráttyát,
ő nyelvével nem rágalmazza,
Kárral nem bántya ſzomſzédgyát,
Nem rutollya attyafiát,

Es

Es tiſztelségét nem gyalázza.
4. Az iſtentelent utállya,
Az iſten félőket ſzereti,
őket tiſztelségben tartya,
Eskűvését meg-gondollya,
Ha kárt vall is, azt meg nem ſzegi.
5. A' ki pénzével él hiven,
Kőltsőn ád, de nem kér uſorát,
Az ártatlan ember ellen,
Ajándékot ő nem vészen,
A' ki igy téſzen, a' meg-álhat.

XVI. Soltar. Cl M.

Jövendölés a' Chriſtuſnak ſzenvedéséről, halálárol és fel-támadásárol.

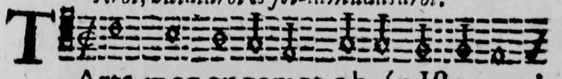

Arts-meg engemet oh én Iſtenem!

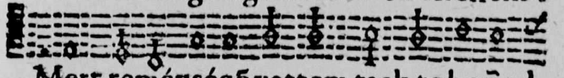

Mert reménségẽ vettem tsak te beñed,

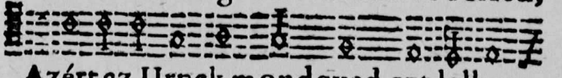

Azért az Urnak mondgyad ezt lelkem:

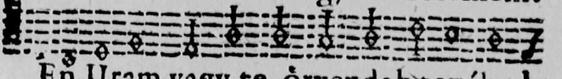

En Uram vagy te, örvendek tenéked,

Ez kivűl nem kérkedhetem ſemmivel,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

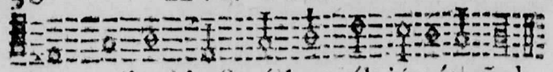

Hogy néked haſznál hatnék jó tétemel.

2. A' ſzentekkel e' földön jól téſzek,
Es ſegitek jámbor Iſten félőket,
De azoknak léſzen nagy férelmek,
Kik követnek idegen iſteneket,
Eő véres áldozattyokat nem nézem,
Es nevőket ajakimra ſem véſzem.

3. Az Ur Iſten az én örökſégem,
Melly nékem kiváltképpen réſzeltetett,
Es ő meg-tartya hiven azt nékem,
Az én ſorſom a' leg jobb réſzre eſett,
Hogy az örökség ſinorral oſztatott,
Azzal a' leg ſzebbik réſz nékem jutott.

4. Ditsiretet mondok én az Urnak,
Ki engem tanácsával jól vezérel,
Még veſéim is erre tanitnak,
Es az ágyban is meg intenek éjel,
Az Urat ſzüntelen előttem tartom,
Ki velem lévén nem lehet ártáſom.

5. Eőröme vagyon ſzivemnek ezen,
Dicsőségem örül, meg-nyugſzik teſtem,
Noha a' ſirban fekvéſe léſzen,
De azt ſzivemben nyilván én el hiſzem,
Nem hagyod a' koporsóban ſzentedet,
De rothodás ellen meg mented őtet.

6. Az

6. Az életre nékem útat mutat,
Melly életben vagyon örök boldogság,
Hol ſzent ſzinednek gyönyörű vóltát
Láttatod; melly nagy örőm és vigaság,
Jobb kezednek ereje, ditsőſſége,
Örökké meg-marad, ſoha nints vége.

XVII. Soltar. T.B. 63. 70.

Könyörgéſe Dávidnak a' meg ſzabadulásért.

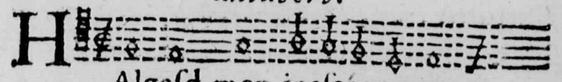

Algaſd meg igaſságomat,

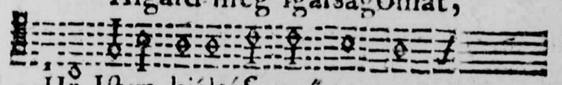

Ur Iſten kiáltáſom érts-meg,

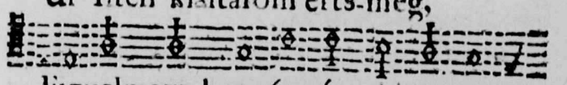

Figyelmezz hozzám és tekints-meg,

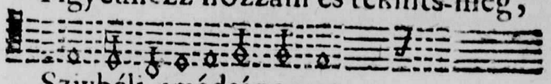

Szivbéli imádságomat,

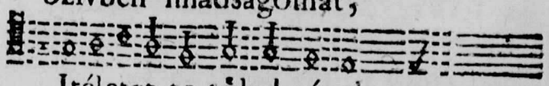

Itéletet te tőled várok,

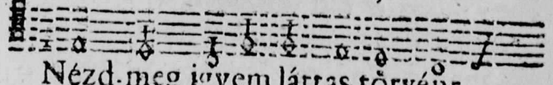

Nézd-meg igyem láttas törvént,

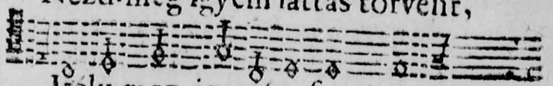

Itély-meg igazság ſzerént,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

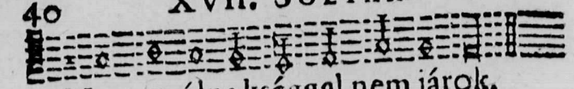

Merten álnoksággal nem járok.

2. Szivem éjel meg-próbáltad,
Es meg-vifgáltad tellyefséggel,
Láttad hogy edgyez én nyelvemmel,
Tsalárdság nélkül találtad.
A' mit ember ſzóll, avagy mivel,
En ajakid beſzédire,
Gondot tartok ſzent igédre,
Nem járok a' gonoſz tévővel.
3. Vezérlyed én járáſomat,
Es tarts-meg a' te ösvényeden,
Másuvá ſenki ne téritsen,
Erősſitsed lábaimat.
Téged hivlak én ſegitségre,
Uram láſs-meg ſzükségemben,
Kérésem vedd fületdben,
Es légy figyelmes beſzédemre.
4. Te vagy bizonyos oltalmok,
A' kik te benned reménlenek,
Mutaſſad jó-vóltodat ezeknek,
Hogy láſsák a' rád támadok.
Mint a' te ſzemeidnek fényét,
Ugy meg-őrizz Uram engem,
Szárnyad árnyékában fejem
Takargaſd, őrizvén ősvényét.

5. Ol-

5. Oltalmazz ellenſegimtől,
A' kik veſzedelmemre járnak,
Es mindenünnen környűl fognak,
Ments-meg engemet ezektől.
Kővér nyakok tsak fel nem pattan,
Kevélyen ſzólnak ellenem,
Leſnek, kergetnek, hogy engem,
Meg tapodgyanak a' föld hátán.
6. Ollyak mint a' vad Oroſzlán,
Ki a' lesből a' prédára ſzók,
Es mint az éh Oroſzlán kölyök,
Olálkodik a' barlangban.
Uram jővel vegyed eleit,
Verd földhöz éles töröddel,
Lelkem ments meg fegyvereddel,
Ronts-meg ellenſegim erejit.
7. Ments meg kezeddel ezektől,
A' kik élnek tsak e' világnak,
Es tsak ő haſoknak ſzolgálnak,
Ez gondgyok tellyes ſzivekből.
Mert eleget adtz ő teſteknek,
Kivel tölthetik haſokat,
Hizlalhattyák magzattyokat,
Még unokájok-is el telnek.
8. En penig az igazságban,
Szinét meg látom felſégednek,
Es ha álmomból fel ſerkenek,
Meg-elégſzem jó-vóltodban.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

XVIII. Soltar. Cl. M. 14.

Hálá-adáſa Dávidnak a' meg ſzabadításért.

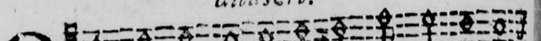

O Hén Uram ki erőt adtz énékem,
En erős Istenem és bizodalmom,

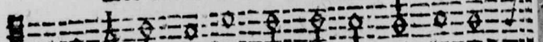

Szeretlek téged mig léſzen életem,
Idvőſségemnek ſzarva, én paiſom,

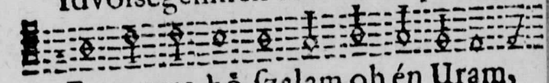

En magas kő ſzalam oh én Uram,
Midőn ez Urat dicsérvén kérem,

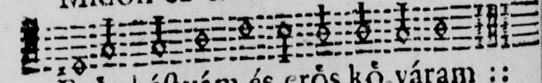

Erős báſtyám és erős kő váram ::
Ellenſégimtől ő meg-tart engem.

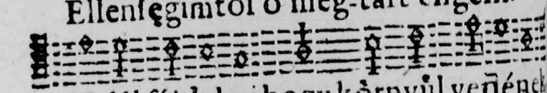

Halál fájdalmi hogy környül vevének,

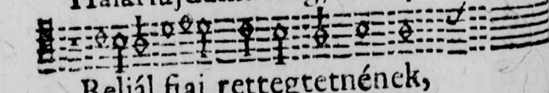

Beliál fiai rettegtetnének,

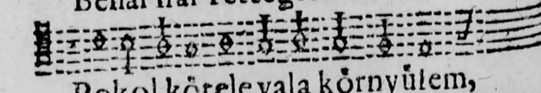

Pokol kötele vala környülem,

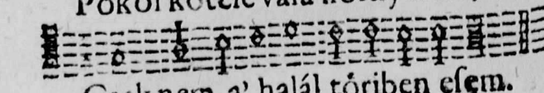

Csak nem a' halál tóriben eſem.

2. Illy inſégemben az Urhoz kiálték,
Nagy ſzükſégemben Istenek könyörgék,
Szózatom Templomában fel-hata,
Kiáltáſom füleiben juta ::
Leg ottã a' földſzörnyen meg iudula,
Az hegyek fundamentoma mozdula,
Rengedeznek, reſzketnek ſzertelen,
Mert haragra indúlt az Ur Isten
Nagy sürű füſt mégyen fel az ő orrán,
Rettenetes tűz ſzájából ki rohan,
Ki miatt az ég ſzéllyel villámik,
Mert az ő ſebes haragja látzik.
3. Le-hajlatá az eget és le jöve,
Lábait alatt homály ſetétsége,
Alá-ſzálla Cherubimon ülvén,
És a' ſzélnek ſzárnyain röpülvén ::
Nagy ſetét ködben magát bé fedezte,
Kiben mint sátorban magát rejtetre,
De a' fényeſség ki nála vala,
A' sürű ködöket el oſzlatá.
Nagy kő esők hulnak tűz lángvillámék,
Az Ur menydörgéſe égen hallaték,
Rettenetes ſzó adaték tőle,
Kő esőt, villámáſt földre lőve.
* 4. El ſzélleſzté azokat nyilaival,
Es el-rettenté ő villámáſival,
Meg-láttzanak a' vizek mélységi,

Fel-

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Fel nyilának a' földnek feneki : :
A' te fedéſednek ſulyoſságátul,
Es haragos orrodnak fuvásátul,
Onnan fellyûl kezeit le-nyújtá,
Es engem a' vizekből ki vona.
Meg ſzabadita én ellenſegimtől,
Meg mente hatalmas gyûlölöimtől,
Kik ram rohaunak én inſegemben,
De gyámolom lön nékem az Iſten.
5. Tér helyre hoza, s'ki mente engemet,
Es én hozám mutata nagy ſzerelmet,
Meg-fizete igazságom ſzerént,
Kezeimnek tiſztasága ſzerént : :
Mert az Urnak útáról nem térte-mel,
Az én Iſtenemtől nem ſzakadtam el,
Itéletire ſzûntelen néztem,
Es ſzent tôrvényét meg-nem vetettem,
De mindenkor hiven elôtte jártam,
Gonoſz tételtől magamat meg-óttam
Meg-fizete igazságom ſzerént,
Kezeimnek tiſztasága ſzerént.
6. Szent vagy, és jó-révô a' jó-tévôkel
Es igazat téſz igazán élôkkel,
Tiſzta vagy azokhoz kik tiſztak,
El-fordulſz tôlök a' kik gonoſzak : :
A' nyomorult ſzegényeket ſegited,
A' kevély ſzemeket meg-ſzégyenited,
Né-

Nékem Uram ſzövétneket gyujtaſz,
Es a' ſetétben világot nyújtaſz.
Te általad ellenſegim ſeregin,
Altal-futok el ſzökôm keritéſin,
Tökélletes az Iſtennek úta,
Tiſzta és probáld az ô mondáſa.
7. A' benne bizóknak erôs paiſa,
Ez Iſtennek de ki lehetne máſſa?
De holott vólna illy erôs kô ſzál,
Mint az Iſten a' ki minket táplál? : :
Az Iſten erejében fel-öltöztet,
Es útaimban jól vezérl engemet,
Lábam gyorſittya mint a' ſzarvaſnak,
Hogy magas hegyimre fel-hághaſſak.
Ô tanittya kezemet hadakozni,
Es az atzél kéz ivet el-rontani,
Idvôſſegednek paisát nékem,
Adod, és jobb kezed meg-tart engem.
8. A' te ſzelid és engedelmes voltod,
öregbit engem, erôſſit jó-vóltod,
Es az hol járok helyt adtz lábomnak,
Hogy bokáim ne botránkozzanak : :
Ellenségimet azért meg kergetem,
Es meg nẽ ſzûnöm mig nẽ mind el verem,
Minden erômmel addig paskolom,
Mig nem ôket lábom alá hajtom
Az hartzra nékem erôs fegyvert adtál,
A' föld-

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

A' földhöz vered ki én ellenem áll,
Meg futamtatod ellenségimet,
Széllyel kergetted gyülölöimet.
9. Kiáltnak, de senki meg nem tartya,
Az Istenhez is de meg nem halgattya,
En öket mind széli porrá rontom,
Az utzákon a' sárba morsolom : :
A' népeknek ö patvarkodásoktul
Meg szabaditasz tusakodásoktul,
A' pogányokon fövé tészengem,
Nem ismért nép is szolgál énnékem.
Sok idegenek kik hiremet hallyák,
Hizelkedvén magokat alám adgyák,
Erös helyeken idegen népek,
Az én hatalmasságomtul félnek,
10. El az Isten, kinek légyen ditsiret,
Aldom én Idvezitö Istenemet,
Ki énnékem ez hatalmat adta,
Ellenségimet meg hodoltatta : :
Meg öriz engemet ellenségimtül,
Kikcn engem emelt fejedelmöl,
Az eröszak tévötül oltalmaz,
Ki mindenkor halálomra vigyáz.
Azért dicsiretet mondok tenéked,
A' pogányok közt magasztallak téged,
Szent nevednek éneklek szüntelen,
Hogy te királyodat felségessen.

11. Meg-

11. Meg-segitéd, véle töl kegyességet,
Es néki jelentél illy idvösséget,
Ez meg-kenet Dávidnak fö-képpen,
Es maradékinak mind örökkén.

XIX. Soltar. Cl. M.

Dávid ditséri az Istent ö teremtéséröl és törvényirol, s'-könyörög, hogy büntöl meg-örizze.

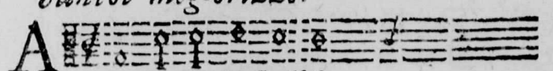

AZ Egek beszéllik,
Az Eg menyezeti,

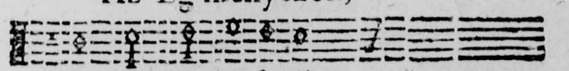

Es nyilván hirdetik,
Szépen ki jelenti,

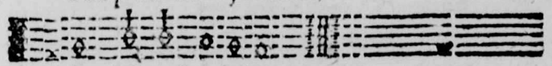

Az Urnak erejit : :
Kezének munkáit.

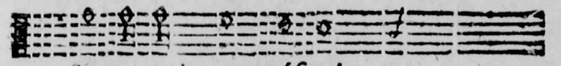

Az napok egymásnak,

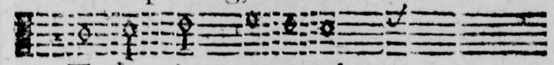

Tudománt mutatnak,

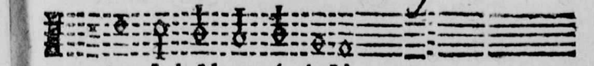

Az ö böltseségéröl.

Edgy

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

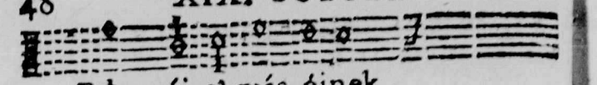

Edgy éj a' más éjnek

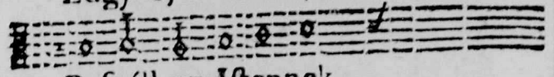

Beszéll az Istennek

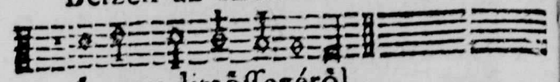

ő nagy ditsőſſégéről.

2. Nints szó sem tartomány,
Holott ez tudomány,
Nem prédikáltatnék ::
Minden felé mégyen,
E' föld kerekſégén,
Beszéde ezeknek,
Irások ki-mégyen,
Mind e' világ végén,
Holott a' fényes Napnak,
Hajlékot az Isten,
Helykeztetett szépen,
ő lakó szállásának.

3. Kiben mint Vő legény,
Reggel fel kél szépen,
ő ágyas házából ::
Es ugyan örvendez,
Mint az erős vitéz,
Ha futásra indúl.
Az égnek egy végén,

Fel-kél és el-mégyen,
Gyorsan a' más végére,
Sohol semmi nincsen,
Eő hévsége ellen,
Ki magát el-rejtheſſe.

* 4. Az Isten törvénye,
Tiszta ő beszéde,
Lelkeket meg-térit ::
Hűség bizonysága,
Kisdedeket abba,
Bőlcseségre tanit.
Eő parancsolati,
Igazak mondási,
Kik szivet vigasztalnak,
Minden ő törvényi,
Tiszták szent beszédi,
Szemet világositnak.

5. Az Isten félelme,
Tiszta mind örökké,
Meg marad és meg-áll ::
Az ő itélete,
Igaz mindenekbe,
Tellyes nagy jósággal.
Aranynál, ezűstnél,
Kedvesb drága kőnél,
Es sokkal bőcsületesb,
Eő szerelmesége,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Es gyönyörüsége,
Még a' méznél is édesb.
6. A' ki ſzolgál néked,
Uram tanul tőled,
Nagy jó tanúságot ::
Es azt ha meg-tartya,
Jol léſzen ő dolga,
Mert vészen jutalmot.
Ki tudná bűnének,
Számát eſetinek,
Es ki gondolhatná-meg?
En ſok bűneimet,
Titkos vétkeimet,
Uram nékem botsáſd meg.
7. Szólgádat őrizd-meg,
Kevélységtűl tarts-meg,
Ne eſsék ez bűnben ::
Es én tiſzta léſzek,
Semmi bűnt nem téſzek,
Járok te kedvedben.
Szájamnak ſzolláſa,
Szivem gondolattya,
Kedves légyen tenéked,
Adgyad, oh én Uram,
Es erős kő ſzálam,
Hogy ne vécsek ellened.

XX. SOLTAR. T.B.

Az Izraélnek könyörgèſe Dávid Királyért.

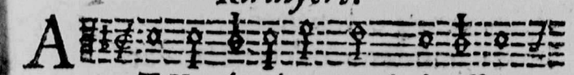

Az Ur tégedet meg halgaſſon,

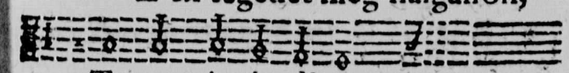

Te nagy inségedben,

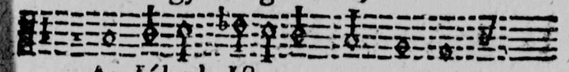

Az Jákob Iſtene meg-tarcson

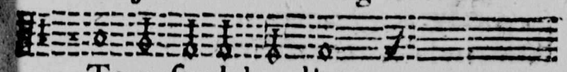

Te veſzedelmedben,

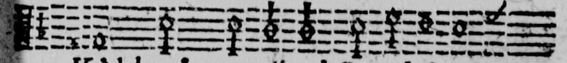

Küldgyön tenéked ſegedelmet,

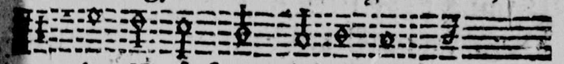

Az Ur ő ſzent házából,

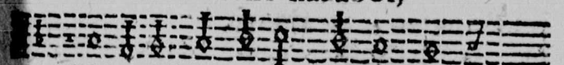

Te reád fordicsa kegyelmét,

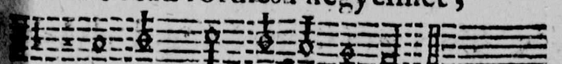

Tarcson-meg az Sionbol.

2. Aldozatidat meg-tekincse,
Kikkel őt tiſzteled,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Egő áldozatodat tűze
Egesſe-meg néked.
A' mit a' te ſzived kivánhat
Adgya-meg ő tenéked,
Hogy mindennémű tanáesodat,
Te jó-véghez viheſſed.
3. Adgyad Uram hogy te nevedben,
A' mi záſzlóinkat,
Fel-emellyük nagy örömünkben,
Es adgyunk hálákat.
Mondván: Az Ur Iſten meg-őrzi
Es királyt kegyélmével,
A' menyből őtet erősſiti,
Job keze erejével.
4. Némellyek az ő ſzekerekben,
Es biznak lovokban,
De mi a' nagy Iſten nevében,
Bizunk, mint Urunkban.
Azért ők keményen meg-eſnek,
Mi peniglen meg-állunk,
ők mind a' földhez verettetnek,
De mi éppen maradunk.
5. Tarts meg Uram, és enged nékünk,
Hogy ez Király hiven,
Mikoron hozzá eſedezünk,
Segitségül légyen.

XX

XXI. Soltar Cl. M.

Hálá-adáſa az Izraelitáknak Dávid Királyért.

Ő Rvendez Uram az Király,
Az te nagy hatalmadban,
Es ſzabaditáſodban,
Es vigad nagy buzgoſsággal,
Hogy őt meg-ſegited,
Inségből ki-mented.
2. Ugy viſeld néki gondgyát,
Hogy a' mit tőled kérend,
Mindeneket meg nyerend,
Mihelt fel-nyittya ő ſzájat,
Alég ſzóll egy igét,
Már hallod kérését.
3. Előb hogy nem könyörgene,
Meg halgatod, még-látod,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Irgalmaddal meg-áldod.
Es fel-téfz az ô fejére,
Sár arany koronát,
Mint Királyi pompát.
5. Azt kéri vala te tôled,
Hogy tsak valamennyire,
Hoſzſzabullyon élete:
De ô életét terjeſztéd
Nagy ſok eſztendôkre,
Sôt ôrôk idôkre.
5. Eôt fel vôd nagy dicsôſségére,
A' te ſegedelmeddel,
Eôrôk idvôſségeddel.
Ez nagy Királyi felſégre
Tôled emelteték,
Es ékeſitteték.
6. Szereted ôt minden jókkal,
Es te ſzent áldomáſod
ôrôkké néki nyújtod.
Eôrvendetes vigságokkal,
Eôt gyônyôrkôdteted,
Szinedre nézeted.
7. Ez Király mindenkor bizik.
Csak az ô Iſtenében,
Es nem fél veſzélyében.
Az magoſságoſnak nyugſzik
Irgalmaſságában,

Es meg-marad abban.
8. Kezeddel meg leled ôket,
A' kik reád támadnak,
Boſzſzúságodra járnak.
Es a' te gyûlôlôidet,
Kezeidbôl ſenki,
Soha ki nem menti.
9. Mint a' hév tûzes kemencze,
Haragod kôrnyûl véſzi,
Es ôket mind el-lepi.
Haragos orczádnak ſzine
ôket meg-eméſzti,
Mint a' láng el-nyeli.
10. Mindennémû gyümölcsôket,
Hirtelen te el veſzted,
Es a' fôldrôl el-tôrlôd.
Magvokat, tsemetéjeket,
Nékik meg-átkozod,
Nép kôzzûl ki-irtod.
11. Mert gonoſzra igyekeztek,
Szándékoztad ellened,
Hogy boſzſzoncsanak téged.
Gonoſz tanácsot végeſztek,
De hogy véghez mennyen,
Erejekben nincsen.
12. Mert minden ellenségidet,
Erôſſen meg kergeted,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

És ôket el-széleszted.
Meg-vonszod ived idegét,
Nyilad mint a' tárgyra,
Lövöd orczájokra.
13. Azért Uram már támadgy-fel,
Mutasd-meg hatalmadat,
Lássuk erôs vóltodat.
Hogy diesôsséges erôdről,
Vigan énekellyünk,
Es benned ôrvendgyünk.

XXII. Soltar. Cl. M.

Jövendôlés a' Christusnak szenvedésiről halálárol és fel-támadásáról.

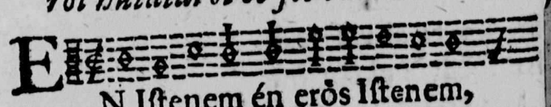

N Istenem én erôs Istenem,

Miért hadgyál el-ennyire engem?

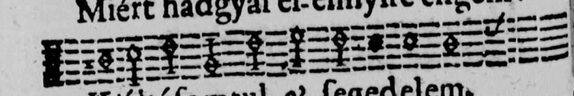

Kiáltásomtul a' segedelem,

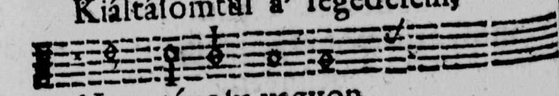

Nagy távoly vagyon.

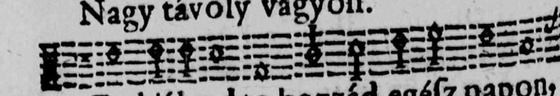

En kiáltod te hozzád egész napon,

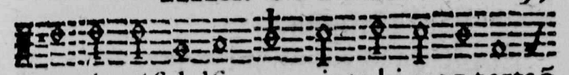

De még sẽ felelsz meg nints ki meg-tartsô

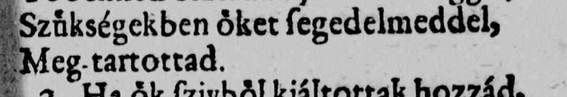

Még éjel sem halgatok semmi módon,

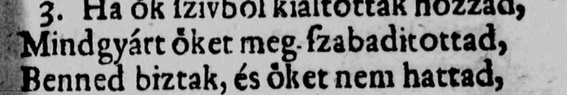

Ez inségben.

2. De teszent vagy, és az Izraëlben,
Te szenczéged meg marad mindenben,
Dicsirtetel ez gyülekezetben,
Szivel lélekkel.
A' mi régi atyáink tellyességgel,
Te benned biztanak jó reménséggel,
Szükségekben ôket segedelmeddel,
Meg-tartottad.
3. Ha ôk szivbôl kiáltottak hozzád,
Mindgyárt ôket meg-szabaditottad,
Benned biztak, és ôket nem hattad,
Esni szégyenben.
En nem vagyok ember, de féreg lévén,
Minden népeknél vagyok nevecségben,
Csúfolnak, utálnak, és meg-vét minden,
Es keserget.
* 4. A' ki lát minden csúfol engemet,
Száját el-vonsza, szóll merô mérget,
Fejét rázza hunyorgattya szemét,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Reám néz ſzörnyen.
Mondván: Ez ember bizot az Iſtenbẽ,
Szabadicsa-meg azért ötet innen,
Ha ſzereti az iſten, néki légyen
Segicségül.
5. Hogy te engemet anyám méhéből,
Ki-hozál, ottan ſegedelmem lől,
Csecsemö-koromban-is egyedül,
Csak benned biztam.
Sőt mihelt anyám méhébül ſzármaztã,
Iſtenem voltál, reád támaſzkodtam,
Batorsággal te hozzád ragaſzkodtam,
En Iſtenem.
6. Ne távozzál azért meſzſze tőlem,
Ne hadgy-el, mert nagy az én gyötrelmẽ,
Nincs ſegitőm, és az én sérelmem,
Nem fáj ſenkinek.
Sok erős bikák engem környül vőttek,
A' Básáni nagy ökrök reám törnek,
ökleldezni meg ölni igyekeznek,
Nagy méltatlan.
7. Az ő ſzájokat én reám tátván,
Mint ragadozó ſivó oroſzlán,
Agyarkodnak, hogy engem torkokban,
Bé falhaſſanak.
Könyhullatáſim mint a' vizek folynak,
En csontaim helyekből ki-mozdulnak,
Szi-

Szivem mint viaſz olvad, bélim fájnak,
Sebek miatt.
* 8. Minden erőm mint cserép el-ſzárat,
Száraz nyelvem az inyemhez ragat,
Porba vetél engem, érzem kinnyát,
Halál mérgének.
Mert engemet ſok ebek környül vőt-(tek,
Gonoſz népek ellenem ősſze gyültek,
Kezeimet és lábaimat ezek,
Meg-ligatták.
9. En csontaimat meg-olvashatnák,
Szörnyü ſzemeket reám forditnak,
Kinomban nem ſzánnak, de gunyolnak,
Üznek csufságot.
El-oſztatták egymás közt én ruhámot,
Es öltözetemre vetettek ſorſot,
Hogy abbol ne metélnének foltokot,
Oſztván réſzre.
10. Azért Uram tőlem ne légy meſzſze,
Ne késél életemnek ereje,
Kérlek ſieſs, tekéncs inségemre,
Légy ſegedelmül.
Mencs-meg életem az éles fegyvertől,
Védelmezz-meg ez ſok dóhös ebektől,
Egyedül vóltomat mencs-meg ezektől,
Jó-vóltodból.
11. Tarcs-meg az éh oroſzlan torkától,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Es az edgy ſzarvu fene vadaktul.
Kik moſtã kőrnyůl vőttek nagy mordul,
Oh tarcs-meg engem!
Kiért ſzent nevedet őrőkké ditsirem,
Az én atyám fiainak hirdetem,
Es a' ſzent gyülekezetben tiſztelem,
Felségedet.
* 12 Dicsirjétek Iſten félők ötet,
Jákób fiai áldgyátok nevét,
Izraël népe féld ez felséget,
Mind Iſtenedet.
Mert nem utállya a' ſzegénynek ügyét,
Es tőle el nem fordittya ſzent ſzinét,
De ha kiált meg-halgattya kérését,
Nagy kegyeſſen.
13. Azért dicséretem rólad léſzen,
Minden előtt a' gyülekezetben,
Es én fogadáſim ſemmi-képpen,
Meg nem töretnek.
A' ſzegények éſznek, meg-elégeſznek,
Az Iſten keresők téged dicsirnek,
Fél az ő lelkek, és benned örvendnek,
Mind örökké.
14. Ez földi népnek minden ſerege,
Az Urhoz gyül ez emlekezetre,
Es a' pogányoknak nemzetsége,
Néki hajt fejet.

Mert

Mert az Ur egyedül bir mindeneket,
Eővé az orſzág, ő a' pogány népet,
Birja, rajtok meg-mutatván erejét,
Kezeinek.
15. A' kővérek, kik meg-elégedtek,
Es kik már porrá lenni kéſzültek,
Ditsirnek téged minden ſzegények,
Es nyomorultak.
Es minden ő maradéki azoknak,
Néked ſzolgálván térdet fejet hajtnak,
Es firól-fira ők téged uralnak,
Oh nagy Iſten!
16. A' kővetkező nép jövendőben,
Te igazságodat dicsiretben,
Magaſztallyák tiſztelik ſzivekben,
Az egéſz földön.

XXIII. Soltar. Cl. M

Hálá-adáſa Dávidnak az Iſtennek reá való gond-viſeléſeért és táplálásáért.

AZ Ur énnékem őrizö pásztorom,
Azért ſemmiben meg nẽ fogyatkozõ,
Gyönyörű ſzép mezőn engemet élted,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

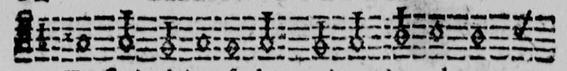

Es ſzép kies folyo-vizre legeltet,

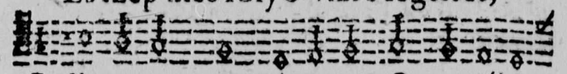

Lelkemet meg-nyúgottya Sz nevében,

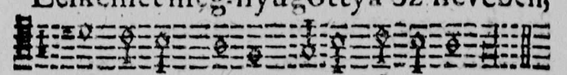

Es vezérl engem igaz ôſvényében.

2. Ha az halál árnyékában járnék-is,
De nem félnék még a' sôtét vôlgyén-is,
Mert mindenûtt te jelen vagy én velem,
Veſzſzôd és botod meg-vigaſztal engẽ,
Es nékem az én ellenségim ellen,
Aſztalt kéſziteſz, eledelt adtz bôvôn,

3. Az én fejemet meg kened olajjal,
Es engemet itatz tellyes pohárral,
Jó-vóltod, kegyeſséged környûl véſzen,
Es kôvet engem egéſz életemben,
Az Ur énnékem meg-engedi nyilván,
Hogy mind éltiglen lakjam ô házában.

XXIV. SOLTAR. C. M. 62. 95. 111.

Dicsiri Dâvid Iſtent az Izraelhez való jó vóltáért.

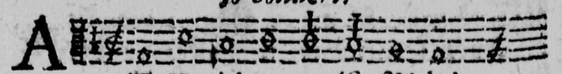

AZ UR bir ez egéſz földel,

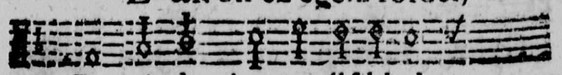

Es minden benne élôkkel,

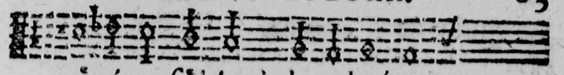

ôvé ez fôldnek kereksége,

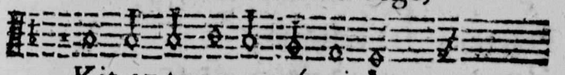

Kit az tengeren éppitôt,

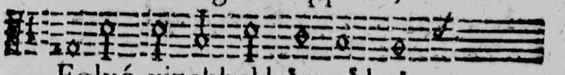

Folyó-vizekkel kôrnyûl vôtt,

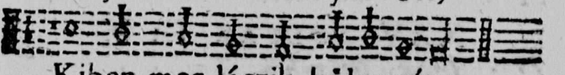

Kiben meg-láczik bôlcsesége.

2. Ki mégyen-fel a' ſzent helyre,
Az Urnak ô ſzent hegyére,
Es vallyon kitôl tiſzteltetik?
A' kinek tiſzta ô ſzive,
Es ártatlan az ô keze,
A' ki hamiſſan nem eskûſzik.

3 Ezt az Ur meg áldgya ſzépen,
Es az Idvezitô Iſten,
Igazságát adgya ô néki.
Ez pedig a' boldog nemzet,
Ki a' Jákobnak Iſtenét,
Keresi, és ſzent ſzinét nézi.

4. Világi kapuk nyillyátok,
Fejeteket fel taresátok;
Hogy e' dicsô Király térjen-bé,
Micsoda dicsô Király ez?

Sere-

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Seregeknek Isténe ez,
Nagy ennek hadi erősége.
5. Ti kapuk emelkedgyetek,
Fejeteket fel-vessétek,
Hogy e' Király belétek térjen.
Kicsoda ez nagy Királyság?
Ez Zebaoth Uraság,
Melly nagy az ő dicsősségében.

XXV. Soltar. Cl. M.

Dávidnak külömb külömb könyörgése.

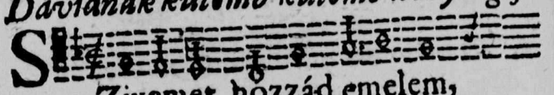

Zivemet hozzád emelem,
Es meg nem szégyenültetem,

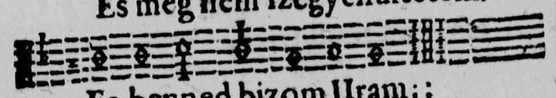

Es benned bizom Uram::
Nem nevet senki rajtam.

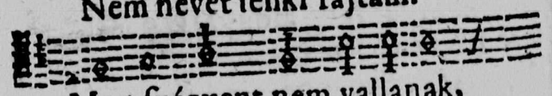

Mert szégyent nem vallanak,

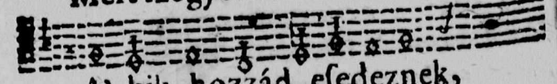

A' kik hozzád esedeznek,

Azok pironkodgyanak,

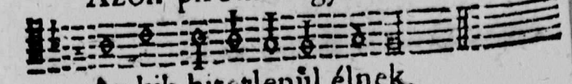

Az kik hitetlenül élnek.

2. Utaid Uram mutasd meg,
Hogy el ne tévelyedgyem ::
Te ösvényedre tanics-meg,
Kiken intézd meoésem.
Es vezérely engemet,
A' te szent igaz igédben.
Oltalmazd életemet,
Mert benned bizom Ur Isten.
3. Emlekezzél jó-voltodból,
Nagy kegyelmességedre ::
Emlekezzél irgalmadról,
Melly meg-marad örökké,
Iffiúságomnak vétkét,
Kérlek hogy meg ne emlétsed,
Sőt nagy kegyességedet,
En Istenem meg-tekéntsed.
4. Jó és igaz az Ur Isten,
Mind örökkön örökké ::
A' bűnősöket téritvén,
Eő igaz ösvényire,
Es a' nyomorultakat,
Eletegben igazgattya,
Nagy kegyessen azokat,
Az ő utában meg-tartya.
* 5. Az Istennek minden úta,
Kegyesség és nagy hűség ::
Azoknak kik mondására,

Gon-

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Gondot tartnak mind végig.
Ennékem kegyelmezz meg,
Uram a' te ſzent Nevedért,
Es bűnömet bocsáſd-meg,
Ne oſtorozz nagy vóltáért.
6. A' ki az Ur Iſtent féli,
Es tiſzteli ſzivében ::
Azt ő nagy hiven vezérli,
Eő igaz ősvenyében.
Nagy békeségben annak,
Minden jó bővön adatik,
Es ő maradékinak,
Gazdag örökség hagyatik.
7. Az igaz Iſten félőknek,
Meg jelenti titkait ::
Es az ő benne hivőknek,
Meg mutattya kötéſit.
Iſtenhez ſzemeimet,
Fel emelem ſzüntelenül,
Eő meg-óriz engemet,
Lábam ki-vonſza a' tőrbül.
8. Azért térj hozzám Iſtenem,
Tekénts reám kegyeſſen ::
Es kegyelmezz-meg énnékem,
Mert élek ſzegénységben,
Nyavalyája ſzivemnek,
Naprol-napra mind öregbül,

Uram,

Uram, add végét ennek,
Vigy-ki engem ez inségből.
9. Nyomoruságimat láſd-meg,
Tekints-meg ſzükségemet ::
Es bűneimet bocsáſd-meg,
Kik ſzerzik ez ſérelmet.
Tekincs ellenségimet,
Kik én nálamnál erősbek,
Es gyülölnek engemet,
Kergetnek és kefergetnek.
10. Tarcs-meg én lelkemet Uram,
Hogy én ellenségimtül ::
Szörnyen meg ne tsúfoltaſſam,
Benned bizom egyedül.
En ártatlan éltemet,
Eőrizd meg, mert bizom hozzád,
Es te Izraeledet:
Minden inségből ki-hozzád.

XXVI. SOLTAR. T. B. (*tásért.*

Könyörgéſe Dávidnak a' meg-ſzabadi-

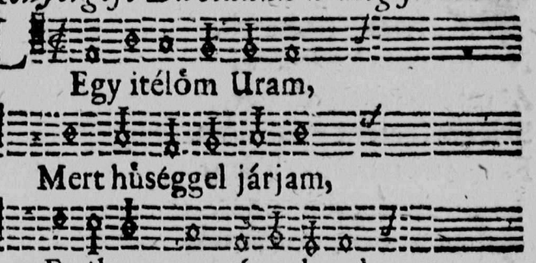

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

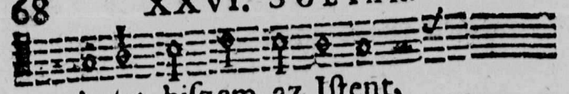

Azért hiſzem az Iſtent,

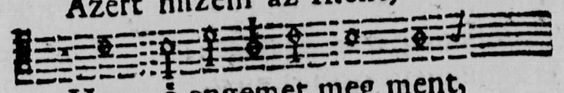

Hogy ő engemet meg ment,

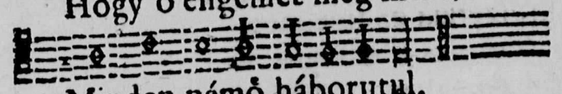

Minden némő háborutul.

2. Probály és késérts-meg,
Igyemet nézd jól meg,
Meg látod tiſztaságomat,
Viſgáld-meg veséimet,
Es probáld meg ſzivemet,
Hogy értsed indulatomat.
3. Látom ſzemem előtt,
Kegyelmeſségedet,
Es azon vagyok ſzűntelen,
Hogy minden dolgaimban,
Járjak igaſságodban,
Ne vétsek felséged ellen.
4. Az hazug emberek,
Nálam nem kedveſek,
A' tettető csalárdokat,
Szivem ſzerént gyűlőlőm,
Es nagy távoly kerűlőm,
Az álnokſággal járokat.
5. Az gonoſz-tévőknek,

Es

Es hamis népeknek,
Társaságokat gyűlőlőm,
Eő gyűlekezetekben,
Nem űlők ſemmi képpen,
Sőt előttem ſem ſzenvedem.
* 6. Belső tiſztaságban,
Es ártatlanságban,
En kezeimet meg moſom,
Tiſztán téged ditsérlek,
Aldozván felségednek,
Oltárod körűl forgodom.
7. Eneki fel ſzóval,
Es vig hangoſsággal,
Magaſztalom felségedet,
Néked adyán hálákat,
Hirdetvén csudáidat,
Mindenütt áldlak tégedet.
8. Uram hajlékodat,
Szeretem házadat,
Holott lakol dicsőſſéggel,
Szent helyedet kedvellem,
Es azt föllyeb bőcsűllőm,
Minden e' világi kincsnél.
9 Oſtorodat, Uram,
Fordics el én rólam,
Ne bűnteſs a' bűnősökkel,
Vélek ne verd lelkemet,

Ne

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Ne vedd-el életemet,
A' vér ontó emberekkel.
10. Kiknek az ô kezek,
Rút bûnnel tellyesek,
Es azon hánnyák eszeket,
Hogy szegényt el nyomjanak,
Ajándékon kapdosnak,
Kivel tôltik jok kezeket.
11. De én tisztaságban,
Járok igazságban,
Es élek nagy ártatlanul,
Bûntûl magam ôrizem,
Szabadits meg hát engem,
Te nagy irgalmasságodbol.
12. Az én lábam meg-áll,
Tágas helyet talál,
Es meg-marad ôsvényében,
Azért Uram dicsérlek,
Es ôrömmel tisztellek,
Az hiveknek seregében.

XXVII. Soltar. T.B.

Dávidnak könyörgése a' meg-szabaditásért.

AZ Ur Isten az én világosságom,
Eô életemnek ereje jól tudom,
Es

Es idvôsségem hát kitôl félnék? ::
Ki vólna hát a' kitôl rettegnék?
Midôn a' kegyetlen gonosz-tévôk,
Mint ellenségim én reám tórnek,
Hogy engemet ugyan meg egyenek,
Hirtelen mind hátra rohannak ôk.
2. Hogy ha táborral környûl veñének-is,
De még sem félne semmit én szivem ::
Ha szintén az ellenség közt volnék-is,
Még-is benned vetném reménségem.
Egy dolgot kivántam én az Urtol,
Kit még mostan-is kérek nagy bizván,
Hogy lakassam az Urnak házában,
Mig e' földön élek jó vóltodból.
3 Mellyet ázért kérek hogy énláthassam,
Az Urnak felséges dicsôsségét: :
Es ô szent Templomát látogathassam,
Melly tiszteségére éppittetett.

Mert

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Mert engem hajlékában takarit,
En háboruságimnak idején,
Es el rejt engem rejtek helyein,
Magas kősziklára fel-emelit.
* 4. Es az én fejemet ő fel emeli.
Ellenségimen, kik kőrnyűl vőttek::
Azért az ő hajlékában ő néki,
Fel szóval áldozom és éneklek.
Uram, mikor hozzád fel kiáltok,
Figyelmetessen halgass-meg engem,
Kegyelmez meglég' gyámolom nékem,
Midőn te hozzád szivből ohajtok.
5. Te felőled mődgya ezt az én szivem,
Keressétek az én szent szinemet ::
Azért nékem is ez igyekezetem,
Hogy nézhessem Uram szent szinedet,
Ne fordics el hát ortzádat tőlem,
Szolgádat ne vesd-el haragodban,
Te vagy vigasztalóm nyavalyámban,
Segics-meg Uram, ne hadgy-el engem.
6. Mert mind atyám és anyám el hágy
De az Ur kegyessen hozzá vészẽ :: (engẽ,
Mutasd meg Uram te útadat nékem,
Ellenség ellen tarcs ősvényeden.
Kivánságokra ellenségimnek,
Ne adgy engemet mert sokan vadnak.
Kik ellenem hamisságot szólnak,

Ha-

Hazudnak és erő-szakot tésznek.
7. Ha nẽ hitẽ vólna hogy még éltemben
Jó vóltát az Urnak meg-látándom::
Az élőknek földén, hat immár régen,
Oda lőtt vólna minden én dolgom.
Várjad azért bizonnyal az Urat,
Légy vig és bátorságos szivedben,
Mert téged meg tart a' nagy Ur Isten,
Csak ő tőle várjad oltalmadat.

XXVIII. Soltar. T.B. 109.

Könyörgése Dávidnak a' meg-oltalmazásért.

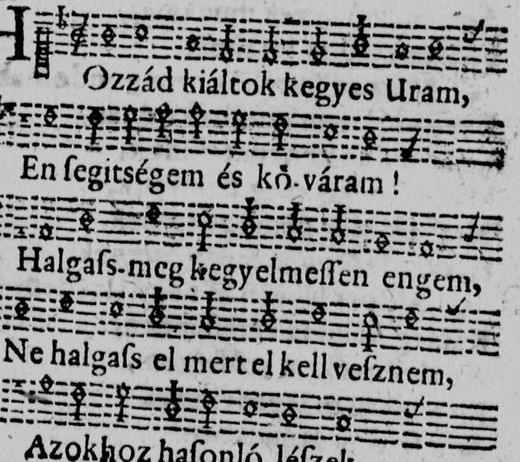

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

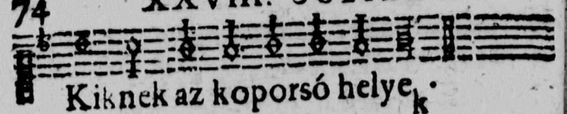

Kiknek az koporsó helye[k].

2. Midőn te hozzád esedezem,
Es kezeimet fel-emelem,
A' te szentséges templomodban,
Halgass-meg én imádságomban,
Ne bűntess a' hitlenekkel,
Ne verj a' gonosz tévőkkel.
3. A' kik szólnak nagy nyájassággal,
De szivek rakva álnoksággal,
Fizes-meg azért ő nékiek,
A' mint szintén meg-érdemlették,
Add-meg ő kezek munkáját,
Es álnokságok jutalmát.
4. Mert az Urral ők nem gondolnak,
Dolgairól nem gondolkodnak,
Keze munkáit nem tekintik,
Melly ő nékik meg fizettetik,
Mert ők meg nem épittetnek,
Hanem szőrnyen meg töretnek.
5. Aldott légyen a' nagy Ur Isten,
Ki meg-halgata kéréssemben,
Az Ur énnékem erősségem,
En paisom és segedelmem,
örül szivem és énekben:
Dicsérem ötet szüntelen.

6. N

6. Az Ur én népemnek ereje,
A' Christusnak nagy erőssége,
Tarts meg azért a' te népedet,
Es áldgyad-meg örökségedet,
Legelteſſed és vigaszstald,
Es örökké fel-magaszstald.

XXIX. Soltar. T. B.

Dávid inti az Izraelitákat, és kiváltképpen a' fő népeket az Istennek ditsiretire.

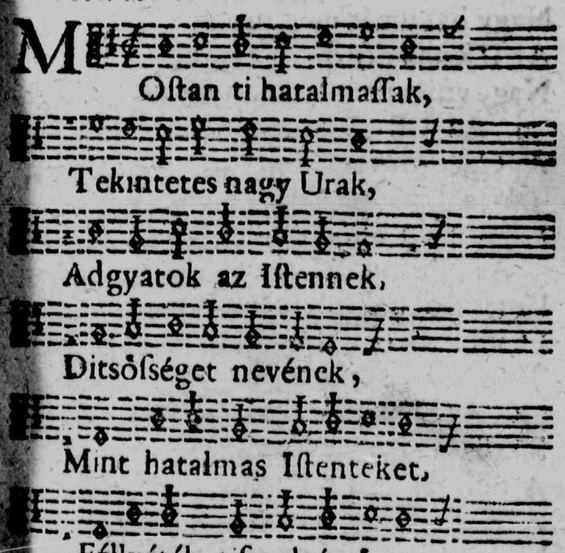

Mostan ti hatalmassak,
Tekintetes nagy Urak,
Adgyatok az Istennek,
Ditsőséget nevének,
Mint hatalmas Istenteket,
Féllyétek tisztelvén ötet,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

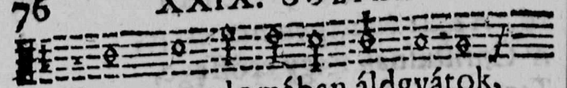

Szent templomában áldgyátok,

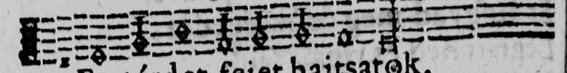

Es térdet fejet hajtsatok.

2. Az Ur ſzava meg-zendül,
A' vizeken meg-dördül,
Meny-dörgő dicsőſsége,
El-hat a' nagy tengerre.
Az URnak illy erős ſzava,
Nagy hatalmát meg-mutattya,
Az URnak dördülő ſzaván,
Nagy vólta meg-látzik nyilván.
3. Az UR Iſtennek ſzava,
A' Czédruſokat rontya,
Töri a' Czédrus fákát,
Libánuſon állókat.
A' Libánus és Sirion.
Ugrándoznak borju módon,
Es mint az egy ſzarvú vemhe,
Tombol a' sűrű erdőbe.
4. Az URnak ſzava ſzéllyel,
Sebes tűz lángot lövel,
A' puſztát meg-rettenti,
A' Kadeſt meg rendéti.
Az UR ſzava ugy meg-zendül,

Hog

Hogy a' ſzarvas idétlent ſzül,
Nagy harſogásától annak,
Az erdők fel-ſzakadoznak.
5. De az ő Templomában,
ő hivei mindnyájan,
Hirdetik nagy erejét,
Beſzéllik dicsőſségét.
Az UR ült az özön vizen,
Mint Biró itélő ſzéken,
Az URnak ő királysága,
örökké meg-áll országa.
6. Az Ur az ő népének,
Erőt ád ſeregének,
őket hiven meg-tartya,
Békeséggel meg-áldgya.

XXX. Soltar T. B. 77. 739.

Hálá adáſa Dávidnak az Abſolon ellen való meg-ſzabadulásért.

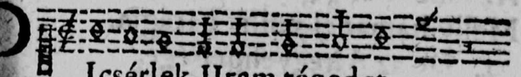

Icsérlek Uram tégedet,

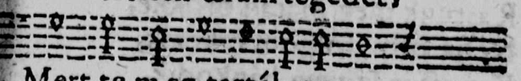

Mert te meg-tartál engemet,

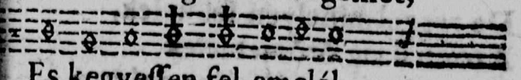

Es kegyeſſen fel-emelél,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

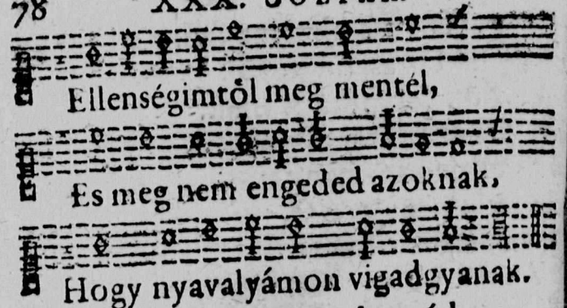

Ellenségimtől meg mentél,

Es meg nem engeded azoknak,

Hogy nyavalyámon vigadgyanak.

2. Hogy fel-kiálték te hozzád,
Nyavalyámat meg-gyogyitád,
Es hogy én csak nem a' sirben.
Esném az halál töribén,
Ismét fel támasztál engemet,
Pokoltul meg mentéd lelkemet.
3. Istenes hivek és szentek,
Az Urnak énekellyetek,
Áldgyátok ötet mind végig,
Mert nem haragszik sokáig,
Az ember alig gondolhattya,
Melly hamar el-múlik haragja.
4. De az ö kegyelmessége,
Rajtunk meg marad örökké,
Néha olly dolgom érkezik,
Kin estve szivem bánkodik,
De reggel mihelyen fel-kelek,
Azonnal vig örömet lelek.
* 5. Mikoron jól vólna dolgom,

Akkor vala vigaságom,
Mert magamban azt itéltem,
Hogy ne leheſſen esetem,
Mert érzettem kegyelségedet,
Mellyel erősitéd hegyemet.
6. De hogy töllem szent orczádat,
El-fordităd oltalmadat,
Leg ottan én el-ijedék,
Könyörgék, és igyen szóllék:
Mi haſznod Uram én véremben,
Az halál ha temet veremben.
7. Uram ha én porrá léſzek,
Tégedet hogy dicsirhetlek,
Igaſságod hogy hirdeſſem?
Halgaſd-meg URam kérésem,
Könyörűly rajtam szabadits-meg,
Légy kegyelmes Uram és tarts meg.
8. Az én siralmimat végre,
Fordităd boldog örömre,
Es szomorú sák ruhámat,
El-vöd rólam bánatimat,
Kiért URam örökké áldlak,
Mindenek előtt magaſztallak.

XXXI. Soltar. T. B. 71.

Könyörög Dávid meg-szabaditásért a' Saul ellen.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

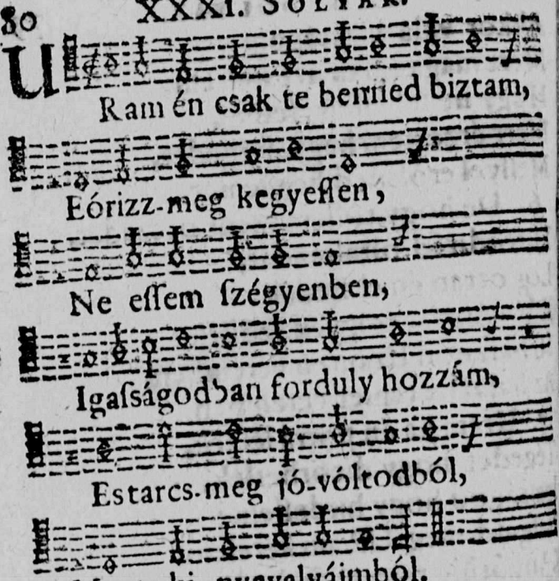

Ram én csak te bennед biztam,

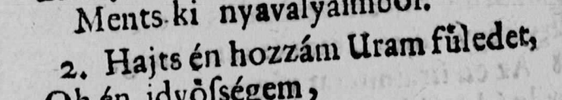

Eórizz-meg kegyesſen,

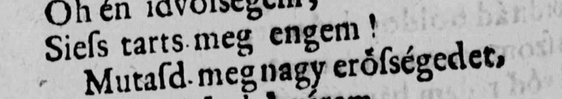

Ne eſſem ſzégyenben,

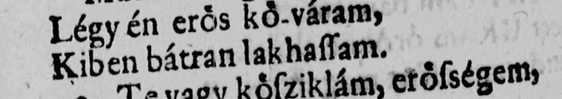

Igaſságodban forduly hozzám,

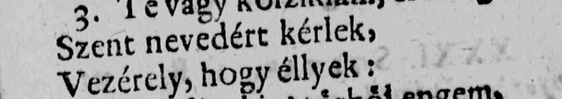

Eſtarcs-meg jó-vóltodból,

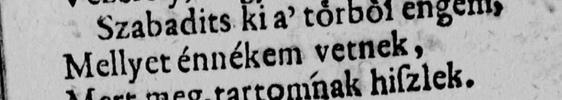

Ments-ki nyavalyáimból.

2. Hajts én hozzám Uram fűledet,
Oh én idvőſségem,
Sieſs tarts-meg engem!
Mutaſd-meg nagy erőſségedet,
Légy én erős kő-váram,
Kiben bátran lakhaſſam.
3. Te vagy kőſziklám, erőſségem,
Szent nevedért kérlek,
Vezérely, hogy éllyek:
Szabadits-ki a' tőrből engem,
Mellyet énnékem vetnek,
Mert meg-tartomńak hiſzlek.

4. Kezedben ajánlom lelkemet,
Mert nagy inségemben,
Meg-tartál UR Iſten.
Azoktul meg-vonſzom ſzivemet,
A' kik élnek hivságban,
Es tsak bizom URamban.
5. Örvendezek nagy vigaságban,
Vigadok ſzivemben,
Irgalmadra nézvén.
Ha meg-tekénteſz nyavalyámban,
Szivemet meg iſméred,
Sérelmit meg-enyhited.
6. Nem ejteſz engemet kezekben
En ellenségimnek,
Kik engem gyűlőlnek.
Sőt minden ellenségim ellen,
Utat adtz lábaimnak,
Hogy meg ne akadgyanak.
7. Nagy ſzűkség nyomorgat engemet,
Kiben el-bádgyattam,
Kegyelmezz-meg Uram.
Az én ortzám el-repedezett,
Lelkem el-vajutt, el-hólt,
Az én haſam meg-hiolt.
8 El-fogyok keſerűségemben,
Eletem rővidűl,
Sérelmem majd meg-ől.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Ez nagy méltatlan büntetésen,
En szivem el s. akadott,
Minden tsontom el bomlott.
* 9. Minden én ellenségim között,
Gyaláznak szomszédim,
Félnek esmérőim,
Kik midőn látnak az ház előtt,
Félre térnek előlem,
Nem jönek szembe velem.
10. En rolam el-feletkeztenek,
Mint egy hólt emberről,
Csufolnak veszettül.
Mint egy törött edényt el-vetnek,
Hallom hogy szidalmaznak,
Nékem félelmet hoznak.
11. Mert tanátsot tartnak én rólam,
Végezést végeznek,
Hogy el veszessenek.
De te vagy az én bizodalmam,
Es meg vigasztalsz engem,
En kegyelmes Istenem.
12. Kezedben vagyon én életem,
Ellenségim ellen.
Tarts meg kegyelmessen.
Ne adgy azok kezében engem,
A' kik szörnyen gyűlölnek,
Es szüntelen kergetnek.

13. Vi-

13. Világosits ortzádat rajtam,
Es szólgáddal tégy jól,
Te nagy irgalmadból,
Hogy soha meg ne csúfoltassam,
Mert te hozzád kiáltok,
Tőled oltalmat várok.
* 14. Szégyenits-meg a' gonoszokat,
Ronts-meg szándékokban,
Hánd a' koporsóban.
Kik az Istenes jamborokat,
Nevetik és csúfollyák,
Es szörnyen rágalmazzák.
15. Fölötte nagy a' te jó-vóltod,
Kit tartasz hiveknek,
A' kik téged félnek.
Es nagy a' te irgalmasságod,
Mellyet azok jól látnak,
A' kik te benned biznak.
16. Te nálad azokat el-rejted,
Meg őrzöd kegyesen,
A' kevélyek ellen.
Hajlékodban őket bé-viszed,
Hogy a' kegyetlen nyelvek,
őket meg ne sérthessék.
17. Dicsőség adassék az URnak,
Ki tart oltalmában,
Mint egy szép városban.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Kinek erös báſtyái vadnak,
Hogy a' ki abban lakik,
Senkitöl nem bántatik.
18. Félelmes futáſomban mondék:
Töled el-vetettél,
Rám nem néſz ſzemeddel.
De te nálad kegyelmet lölék,
Meg-hallád könyörgéſem,
Es meg-adád kéréſem.
19. Szereſsétek az Urat ſzentek,
Ki meg-tart hiveket,
Bűntet kevélyeket.
Hát jó reménségben legyetek,
Hidgyétek ſzivetekben,
Meg-vigaſztal az Iſten.

XXXII. Soltar. Cl. M.

Tanuság az idvöſséges boldogságrúl.

O Melly boldog az oly ember éltében,

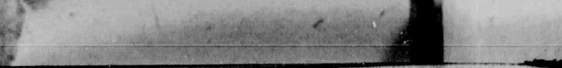
A' kit az Iſten bé-vött kegyelmében,

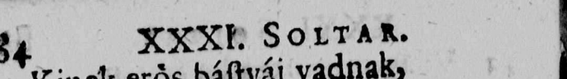
Es meg-bocsátta az ö vétkeit,

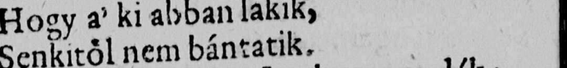
Es bé-fedezte minden bűneit,

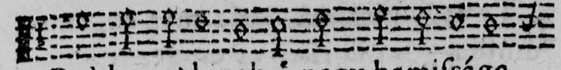
Boldog a' kinek ö nagy hamiſsága,

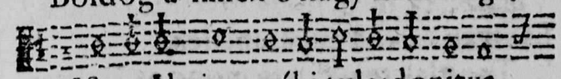
Iſtentöl nincs néki tulajdonitva,

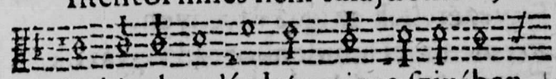
Es kinek tsalárdság nincs ſzivében,

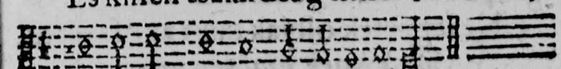
Tettetés nélkül jár életében.

2 Hogy bűnömet el-akarám halgatni,
Es néked meg nem akarám vallani,
Ottan tsontaim el ſzáradának,
Soksága miatt én ſiralmimnak.
Mert éjel nappal kezed nehéz vólta,
Nagy bűneimért rajtam fekſzik vala,
Bennem el-fogja minden erőſség,
Mint nyári hévségben a' nedveſség.
3. De hog' bűnömet elötted meg-valám,
Es nagy vétkeimet el nem halgatám,
De hiven elö beſzéllém néked,
Ottan bocsánatott nyerék töled.
Azért az Ur Iſtennek minden hivek,
Könyörögjenek mig vagyon idejek,
Mert ha nagy ár-vizek jönének-is,
De nem árthatna ezeknek még-is.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

4. Te vagy oltalmã, őrizz-meg engemet,
Minden gonoſz ellen tarts-meg lelkemét
Vigaſztaly meg, hogy őrvendezheſſek,
Es vigan néked énekelheſſek.
Tanitlak téged, ugy mond az Ur Iſten,
Es vezérellek az igaz őſvényen,
Szemeimmel mindenkor rád vigyázok,
Igazgatlak, reád gondot tartok.
5. Ne legyetek ollyak mint az őſzvérek,
Es a' lovak, kiknek nincsen értelmek,
Kiknek zabolát vetnek ſzájokra,
Hogy ne nyargalhaſſanak ſzájokra.
A' gonoſznak ſzintén ez nyavalyája,
A' melly őtet ſzájára nem bocsáttya,
De környűl véſzi az Ur kegyelme,
A' kinek ő minden hijedelme.
6. őrűllyetek azért az UR Iſtenben,
Igaz hivek, legyetek nagy örömben,
Vigadgyatok és énekellyerek,
A' kiknek vagyon tiſzta ſzivetek.

XXXIII. Soltar. Cl. M. 67.

Intés az Iſtennek dicsiretire.

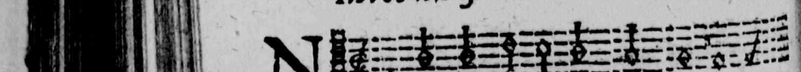

Oſza Iſten félő ſzent hivek,
Mert illik hogy ötet dicsérjék,
Eől-

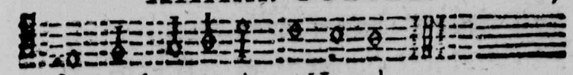

őrvendezzetek az Urnak, : :
Kik őrűlnek igaſságnak.

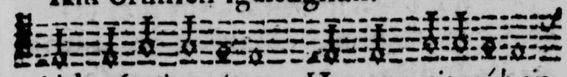

Aldgyátok azértan, Hangos citarában,

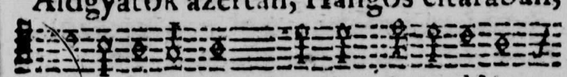

Az Ur áldaſsék, Lantban hegedőben,

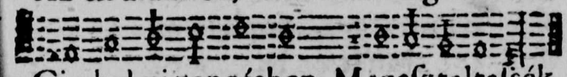

Cimbalmi zengésben, Magaſztaltaſsék.

2. Enekellyetek néki vigan,
Győnyörű ſzép új éneket, : :
Szép hangitsálo ſzerſzámokban,
Mondgyatok ékes verſeket:
Mert igaz mondáſa, Alhatatos dolga,
A' mit az UR ſzól, Neg. áll igaſságban,
Minden dolgáiban, Cselekeſzik jól.
3. Szereti ő az igaſs ágot,
Az itélet nála kedves, : :
Dolgában tart irgalmaſságot,
Kivel mind e' világ tellyes.
Az Urnak igéje, Egeket teremte,
Mellyeket ott fenn, Szájának lelkével,
Nagy ſzép ſeregekkel, Szerze ékeſſen,
4. Az Ur Iſten mint egy tömlőben,

Szo-

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Szorittya a' tenger vizét, ::
El rejti mint egy kéntses helyben,
ô mondhatatlan mélységét.
Minden földi népek Az Urat féllyétek,
Mind e' világon, Valakik hol laktok,
ô tőle tartsátok, Szorgalmatoſon.
5. Mert mihelyt ô csak egy igét ſzóll,
Azonnal meg léſzen minden, ::
Es valamit ô meg parancsol,
Nagy hamarsággal meg léſzen.
Pogányok tanácsát, Es mindé ſzándékát,
Az Ur meg-tôri, Es a' mit az népek,
Magokban végeznek, Semmivé téſzi.
6. De az UR Iſtennek tanácsa,
Meg-maradánd mind örökké, ::
Es meg áll minden gondolattya,
Ki terjed minden idôkre.
Boldog az a' nemzet, Ki illy Urat ſzeret,
Mint ô Iſtenét, Bóldog a' nemzetség,
Kit kedvel e' Felség, Mint örökségét.
* 7. Az Ur Isten magas mennyégből,
Alá teként ſzemeivel, ::
Ez világra néz onnan fellyûl,
Minden nemzetekre ſzéllyel.
Szép palotájából, Szeme alá fordul,
E' ſzéles földre, Nagy dicsôſségeſſen,
Vigyáz nagy fényeſſen, Az emberekre.

8. Mert

8. Mert önnön maga erejével,
Formálta az ô ſziveket, ::
Es minden ô dolgokra nézél,
Láttya cselekedeteket.
Az orſzágló Király, Nagy sûrû táborral,
Meg nem tartatik, Es az örös vitéz,
Az ô erejéhez, Itt nem bizhatik.
8. A' ki ô gyors lovában bizik,
Meg csalatkozik dolgában, ::
A' ki karjával dicsekedik,
Meg nem tartatik az hadban.
De a' nagy Ur Iſten, Népére ſzüntelen,
Néz ſzemeivel, A' kik benne biznak,
Es hozzá folyamnak, Nem felejti el.
10 Gondot tart rájok, s' az haláltol,
Meg tartya ôket éltekben, ::
Szükségtôl és éhel haláſtol,
ôrzi a' drága idôben.
Lelkünk azért várja, Szüntelen ohajtya,
Az Ur oltalmát, Ki paiſul végre,
El-jô ſegitségre, Ad diadalmat.
11. Azérr ô benne a' mi ſzivünk,
Igen örvendez ſzüntelen, ::
Mert ô minékünk reménségünk,
Es bizunk ô ſzent nevében.
Nagy kegyelmeſséged,
Mi rajtunk bövitsed,
Légy mi gyámolunk, Ne

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Ne hadgy szükségünkben,
Segéts-meg éltünkben,
Mert téged varunk.

XXXIV. Soltar. Cl. M.

Hálá adása Dávidnak a' Philisteusok Királlyától való meg-szabadulásert.

2. Ma-

2. Magasztallyuk vigan,
Az Urnak áldot szent nevét,
Es végheteten kegyelmét,
Diesirjük mindnyájan.
Mert midőn keresném,
Es kérném az én Uramat,
Meg hallá kiáltásomat,
Es meg tarta engem.
3 Kik az Urra néznek,
Tőle meg-vigasztaltatnak,
Soha orczájok azoknak,
Meg nem szégyenülnek:
A' szegény kiálta,
Es meg halgatá az Isten,
El nem hagyá inségében,
De meg-szabaditá.
4. Az Isten Angyali,
Hivek környül tábort járnak,
Isten félőket meg-tartnak,
Mint Isten követi.
Lássátok az URnak,
Jó-vóltát és kostollyátok,
Mert bizony boldogok azok,
Kik ő benne biznak.
5. Féllyétek az Urat,
Mindnyájan hivek és szentek,
Mert nem lesz soha szükségek,
Kik félik hatalmát.

Az

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Az Oroſzlányoknak,
Gyakorta ſzükséged eſik,
De kik az Iſtent tiſztelik,
Meg nem fogyatkoznak.
6. En fiaim jertek,
Halgaſſatok beſzédemet,
Meg tanitlak ſzent életre,
Hogy Iſtent féllyétek.
Kicsoda az ember,
Ki hoſzſzú életet kéván,
Es minden ő dolgaiban,
Jó állapatot kér?
7. őrizd-meg nyelvedet,
A' gonoſz rágalmazáſtol,
Odd ajakid álnokságtol,
Meg ne sérts más hirét.
Tégy jól gonoſzt gyülöly,
Bekeséget kérj, és kövеſs,
Es hogy Iſtennél légy kedves,
Tiſzteſségnek örüly.
8. Az Iſten ſzemei,
Láttyák a' gonoſz tévőket,
Es ő emlekezeteket,
A' földről el törli.
Az jókat nem hadgya,
Kik ő hozzá tiſzta ſzűből,
Kiáltnak nagy inségekből,
Mind meg-ſzabaditтya.

9. Közel az UR Isten,
A' töredelmes ſzivekhez,
Es a' ſérelmes lelkekhez,
Segitséggel léſzen.
Az igaznak itten,
Ő nyavalyája ſokaſul,
De minden nyomoruságbul,
Ki menti az Iſten.
10. Mert meg-őriztetik,
Az ő csontya az Iſtentül,
Es csak egy is azok közzül,
Néki meg nem ſzegik.
De a' gonoſz tévöt,
Az önnön vétke meg-öli,
Ki az igazat gyülöli,
El-véſz idő előtt.
11. Meg-tartya az Iſten,
Elteket ő ſzólgainak,
A' kik csak ő benne bíznak,
Nem eſnek ſzégyenben.

XXXV. Soltar. T.B.

Könyörgéſe Dávidnak a' meg-ſzabaditásért.

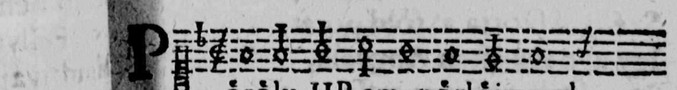

Öröly URam pörlőimmel,

Har-

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

2. Szégyenits-meg Uram őket,
Kik kergetik életemet,
Es a' kik reám fenekednek,
Nagy ſzégyennel hátra térjenek.
Mint a' ſzél a' kőnyű polyvát,
Széllyel ſzorja a' föld porát,
Igy a' nagy Iſten Angyala,
őket ſzéllyel futamtaſſa.

3. E

3. ő útok légyen sőtétség,
Es olly ſikamlo mint a' jég,
Es az Iſten Angyala őket,
Kergeſſe, roncsa-meg fejeket.
Mert nékem hálot vetettek,
Es mély árkot kéſzitettek,
Hogy életemben ok nélkűl,
Meg-ejcsenek kegyetlenűl.
4 Engedgyed hogy a' hitetlen,
Eſsék veſzélybe véletlen
Es azon hálóba akadgyon.
Kit nékem vetett, hogy meg fogjon.
Eſsék-bé azon árokban,
Kit nékem áſott útamban,
Es örvendez az én lelkem,
Az Urban ki meg tart engem.
5. Minden én tetemem mondgya:
Hozzád haſonló ki vólna?
Uram, ki a' ſzegényt meg-tartod,
Az erősbtűl meg-ſzabaditod?
A' nyomorúlt ſzűkölködőt,
A' koborlótul meg-mentőd,
Hamis tanúk fel-támadnak,
Es ſok gonoſzt reám fognak.
9. Az jóért ők gonoſzt adnak,
Hogy lelkemtől meg-foſzſzanak,
Noha midőn meg-betegültek,

Sák.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Sákban öltöztem ö érrettek.
Eö inségekben böjtöltem,
Es érettek könyörgöttem,
Mint atyámfiát ugy szántam,
Gyakorta hozzájok jártam.
7. Gyászban jártam le-horgadva,
Mint ki az annyát sirattya,
De ök szomoru esetemben
örülnek, és gyülnek seregben,
Hát meg-ül a' gonosz népek
Engemet szörnyen nevetnek,
Artatlan lévén nem szánnak,
Sőt csufolnak és szaggatnak.
8. A' kép-mutató galibák,
Fogokat rám csikorgattyák,
Es rajtam nagy csufságot üznek,
Kik csak zabalodást keresnek.
Uram mig nézed ezeket?
Jövel tarcsd-meg én lelkemet,
Edyedül vóltom tekénts-meg,
Ez oroszlányoktul ments-meg.
* 9. Dicsirlek téged szüntelen,
Nagy sürü gyülekezetben,
Es nagy roppant sereg nép előtt,
Téged dicsirlek minden tölött.
Ne engedd hogy örüllyenek,
A' kik ok-nélkül gyülölnek,

Ellen-

Ellenségimet fordicsd el,
Ne hunyorgassanak szemmel.
10. Mert nem szólnak békeségre,
De álnok szivek néz erre,
Hogy ök azokat háborgassák,
Kik békével ez földet lakják.
Az hitlen népnek sokasága,
Száját szörnyen reám táttya,
Kiáltnak rajtam ha ha hát,
Mondván: Szemünk jö dolgot lát.
11. Ur Isten látod ezeket,
Fedd-meg vakmerőségeket,
Kezed szájokra ne eressze,
Es tölem Uram ne légy messze.
Serkeny-fel Uram, és kelly-fel,
Es ments-meg itéleteddel,
Igyemnek jó-vóltát lássák,
Ellenségim noha bánnyák,
12. Itély-meg igasságodban,
Ne nevessenek meg-vigan,
Es ne mondgyák nagy hahotával,
Bé-nyeltük ötet éh torkunkal.
Mind meg-szégyenültessenek,
Kik örülnek inségemnek,
öltözzenek gyalázatban,
Ellenem kevély vóltokban.
13. Es azok énekellyenek,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Kik igaſságnak őrűlnek,
Mondván: Hálá légyen az Urnak,
Ki nyúgalmat ád ſzólgájának.
En nyelvem igaſságodat,
Hirdeti nagy jó vóltodat,
Es dicsiretedet hiven,
Eneklem minden időben.

XXXVI. SOLTAR. CL.M.

Dávidnak panaſſſa, Iſteni dicsér: &c.

AZ gonoſz tévőnek dolgán,
Magában fel-fuvalkodik,

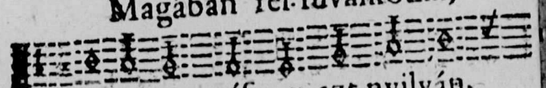

Eſzemben vészem azt nyilván,
Bűneitől meg nem ſzűnik,

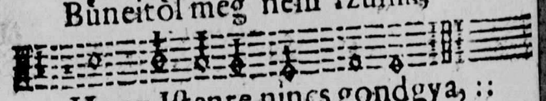

Hogy Iſtenre nincs gondgya, ::
Az hiveket utállya.

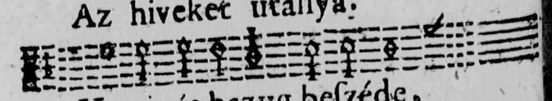

Hamis és hazug beſzéde,

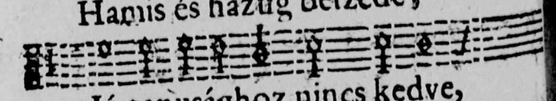

Jó tanuſághoz nincs kedve,

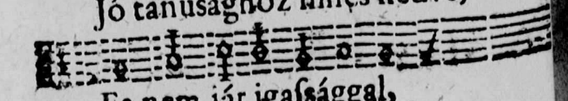

Es nem jár igaſsággal,

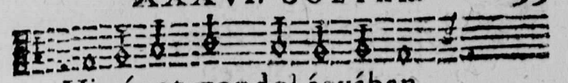

Hivságot gondol ágyában,

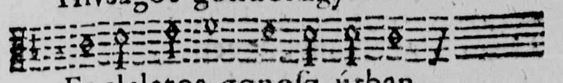

Foglalatos gonoſz útban,

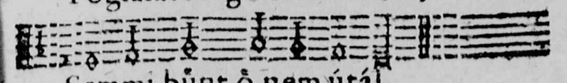

Semmi bűnt ő nem útál.

2. Uram a' te nagy jó-vóltod,
Az égig ér igaſságod,
Mind a' fölyhőkig fel-hat, ::
Mint az hegy te igaſságod,
Tőrvényed mélység, meg-tartod
Az embert és a' barmot.
Te kegyeſséged melly drága!
Azért a' te ſzárnyad alá
Az emberek folyamnak,
Kik jól meg-elégittetnek,
Mint bő vizzel legeltetnek
Javaival házadnak.

3. Nálad az élet kút-feje,
Világodnak nagy ő fénye,
Melly nékűnk ſzépen fénlik, ::
Bővétsd rajtok kegyeſséged,
Az kik jól iſmérnek téged,
Neved ſzivel tiſztelik.
Ne hadd hogy a' kevély lába,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Reám rohannyon hatalma,
Ne tapodgyon a' földre,
Adgyad hogy az hitetlenek
Meg-essenek, sülyedgyenek,
Fel se kellyenek többé.

XXXVII. SOLTAR. CL. M.

Vigasztalása Dávidnak az istentelenek szerencsés állapottyok ellen.

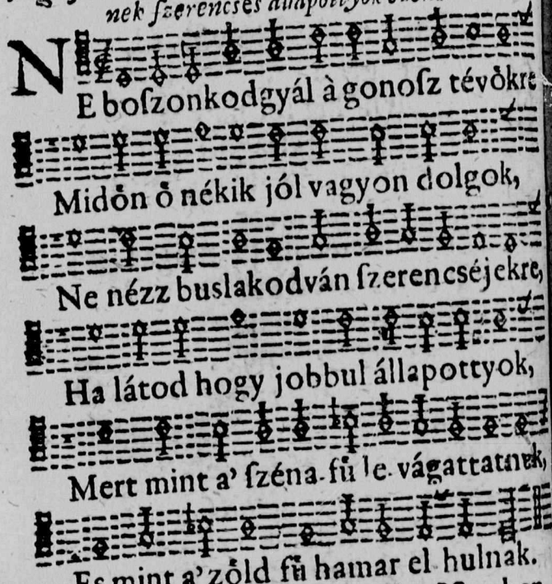

Ne boszonkodgyál a gonosz tévőkre
Midőn ő nékik jól vagyon dolgok,
Ne nézz buslakodván szerencséjekre,
Ha látod hogy jobbul állapottyok,
Mert mint a' széna-fű le-vágattatnak,
Es mint a' zöld fű hamar el hulnak.

2. Tégy jól és bizál erőssen Istenben,
Es békével élhetz ez országban,
Jó szerencséd lesz minden életedben,

örvendgy az Urnak nagy jó vóltában,
Es valamit kérsz tőle mind meg-nyered,
Mindent meg-ád, a' mit kéván szived.

3. Tamazd csak az Istenre minden dol-
Es bizzál kétség-nélkül ő hozzá, (god,
Mert ő meg-cselekedendi meg-látod,
Artatlanságod világra hozza,
Hogy igazságod ugyan lássa minden,
Mint a' fényes Nap fénlik dél szinben.

4. Bizd Istenre, és légy csendes szived-
Es reménségedet vesd ő benne, (ben,
Ne haragudgyal jó szerencséjeken,
Azoknak a' kik élnek kédvekre,
Ne gondolly semmit az ő életekkel,
Hogy vélek edgyütt bűnben ne essél.

5. Mert a' gonoszok mind el-töröltet-
De a' kik a' nagy Istenben biznak, (nek,
Ez földnek azok örökösi lésznek,
A' gonosz tévők szörnyen el-hulnak,
Majdan ha ő helyeket meg-tekénted,
Az hol laktanak üressen leled.

6. De a' földet örökségül az hivek,
Birják, és nagy Békeséggel lakják,
Es ők szép csendességben gyönyörkőd-
De azon olálnak az hamissak, (nek,
Hogy az igazat ejthessék veszélyben,
Tsikorgattyák fogokat ez ellen.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

7. De az Iſten ezeket meg-neveti,
Mert láttya hogy napja el-közelget,
Melly nap ezeknek egyſzer végét veti,
Az hitetlen ki-vonſza fegyverét,
Kézivjét meg-vonſza, hogy ö meg-lőjje,
A' ſzegényt, és azt ſzörnyen meg-öllye.
8. De az önnön fejére viſzſza fordul,
Es tulajdon ſzivét által járja,
Es az ö erös kézivje meg-romol,
Jobb az igaznak kiſded jóſzága,
Az mellyel ö ékes csendeſségben él,
Az hamiſſaknak gazdag kéncseknél.
9. A' gonoſzoknak karjok meg-rontat-
Erejekkel meg nem menekednek, (nak,
De az UR óltalmok az igazaknak,
Mert idejeket tudgya ezeknek,
Minden napjait nékik fel-jegyzette,
örökségek meg-marad örökké.
10. Gonoſz időben-is károk nẽ léſzen,
Es ſoha meg nem ſzégyenültetnek,
Meg-elégéttetnek a' ſzük időben,
De az iſtentelenek el-veſznek,
A' füſtben mennek, és ugy el-olvadnak,
Mint a' kövéri a' kis báránynak.
11. Az iſtentelen ſok kölcsönt fel-vé-
De igazán ſoha meg nem fizet, (ſzen,
Az igaz örömeſt ád és jól téſzen,

An

Annak-okáért ez áldott nemzet,
örökőſe léſzen a' ſiros földnek,
De az hitetlenek mind el-veſznek.
12. Mert ö járását az Ur igazgattya,
Es az ö útait jól vezérli,
Tántorodáſtol öt meg-oltalmazza,
Mert ö ennek életét kedvelli,
Noha eſik néha botránkozáſa,
El nem véſz, mert az Ur kezén tartya.
13 Gyermek vóltã, és im̃ár meg-vénhet-
De én nem látam ſoha ſzükségét, (tem,
Az igaznak, és én ſoha nem leltem,
Hogy ö magva kóldúlna kenyeret,
Kölcsön ád és minden napon jól téſzen,
Es ö magvát meg-áldgya az Iſten. (jó
14 Hadd-el hát a' gonoſzt éstégy mindẽ
Hogy mind örökké te meg-maradhaſs,
Mert az UR Isten ſzeret Igaſságot,
Es az igazhoz igen irgalmas,
De az hamis és iſtentelen ember,
Mind cselédeſtül veſzedelmet nyér.
15. Az igazak e' földet mind meg-nye-
Es lakják mint ö örökségeket, [rik,
Az igaznak ſzája nem hivolkodik,
Hanem mindenkor ſzóll bölcseséget,
ö nyelve nem ſzóll ſemmi múlatságot,
De ſzüntelen beſzéll igaſságot.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

16. Az Ur beſzédét ő ſzivében véſzi,
Azért ſoha el nem tévelyedik,
A' gonoſz mint tolvaj az útat leſi,
Az igaz emberre olálkodik,
Azon gondolkodik hogy meg-foghaſſa,
Es mint egy farkas meg-ſzaggathaſſa.
17. De az Iſten nem bocsáttya kezében
Az itéletben-is nem engedi,
Hogy ő végének gonoſz vége légyen,
Bizzál hát hozzá és engedgy néki,
Fel emel téged hogy birjad a' földet,
Meg ládd a' gonoſzoknak veſzteket.
18. En jól meg-ſzemléléma'gonoſz-té-
Ki el-fel-kele és el-terjede, (vőt,
Es hogy mint zöld boroſtyán-fa ugy fel-
Es hog' máſzor el menék mellette, [nőt,
O da lőn az helyét ſzéllyel nézzéllém,
De őt ſemmiképpen ott nem lelém.
19. Eély igazán, légy hű és tökélletes,
Es nagy jól léſzen tenéked dolgod,
Békeséged léſzen nagy örvendetes,
A' gonoſzok vallnak tsalárdságot,
Mert ők ſzertelen nagy inségben eſnek,
Es végre tellyeſséggel el-veſznek.
20. Mert az UR óltalma az igazaknak,
Es őket meg-menti inségekből,
Vélek vagyon és tőle meg-tartatnak,
Es

Es hogy ő hozzá folyamnak ſzűből,
A' gonoſz tévőktűl meg-ſzabadittya,
Es jelen vóltával vigaſztallya.

XXXVIII. Soltar. Cl. M.

Davidnak panaſzi, és könyörgéſi.

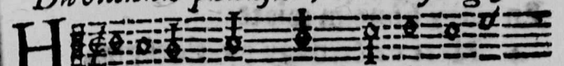
Aragodnak nagy vóltában,
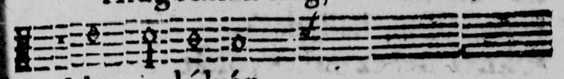
Meg-indúlván,
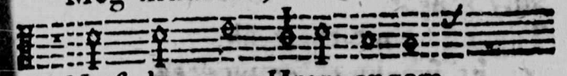
Ne fedgy-meg Uram engem,
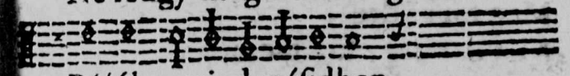
Búſúlt gerjedezéſidben,
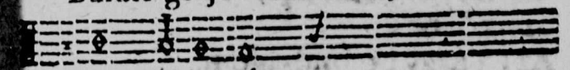
Rám tekintvén,
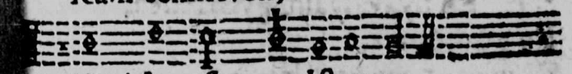
Ne bűnteſs-meg Iſtenem.
2. Nyilaid belém lövettek,
Kik ſzereznek,
Ennékem nagy sérelmet,
Kezeid nagy ſulyoſsága,
Hátam nyomja,
Es ſanyargat engemet.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

3. Testemnek semmi részében,
Epség nintsen,
Te nagy haragod miatt,
Csontaim el-háborodtak,
Nem nyughatnak,
En nagy bűneim miatt.
4. Mert ez én nagy gyarlóságim,
Es bűneim,
Fejem fellül halladtak,
Kiknek nehéz terhes voltát,
Sulyosságát,
Tagaim nem birhattyák.
5. En sebeim el senyvedtek,
Meg büszödtek,
Ki miatt nagy siralmom,
De ezeknek inditója,
Szerző oka,
Az én nagy bolondságom.
6. En nyavalyáim gyötrenek,
Le-görbétnek,
Ki miatt nagy kint látok,
Minden napon gyász ruhában,
Járok sirván,
Sérelmimben ohajtok.
7. Mert el-vajudtak ágyékim,
Fájnak bélim,
Kik szintén el-száradtak,

Ugy hogy én egész testemben,
Epség nintsen,
Tagaim el-bádgyattak.
8. Igen el-erőtlenedtem,
Es törődtem,
Ez mondhatatlan kénban,
Sirok, orditok szüntelen,
En szivemben,
Ez szertelen nyavalyán.
9. Minden mostani kéréseim,
En ISTENEM,
Vagyon szemeid előtt,
Es minden fohászkodásom,
S' ohajtásom,
Tőled el nem rejtetődtt,
10. Szivem nyugalmat nem lelhet,
Igen reszket,
Minden erőm el-fogyott,
Szemeim világossága,
Vidámsága,
En tőlem el-távozott.
11. Minden én felebarátim,
Es rokonim,
Tőllem el-iszonyodnak,
Anyámfiai, szomszédim,
Emberőim,
Mellőlem távoly állnak.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

* 12. A' kik életemre törnek,
Es kergetnek,
Hálót yetettek titkon,
Es a' kik engem gyülölnek,
Bút ſzereznek,
Ennékem minden napon.
13. Kiben sůketnek kell lennem,
Es fülelnem,
Noha nagy ſzitkot hallok,
Szájammal ſzólni ſem merek,
Csak veſzteglek,
Mint a' néma halgatok.
14. Mint a' ſiket ollyan vagyok,
A' mit hallok,
Hállatlanná kell tennem,
Mint a' kinek mentségére,
Nincsen nyelve
Ollyá kell nékem lennem.
15. De én az Iſtenben bizom,
Es el-várom,
Hogy kéréſem meg-hallya,
Mert ſzivem hozzá emelem,
Es el-hiſzem,
Hogy ſzükségem meg-láttya.
16. Ezt mondom Uram és kérlek,
Hogy imezek,
Ne neveſſenek rajtam,

Mert ha lábom meg-botlanék,
Vagy meg-eſnék,
Gajdolnának én rólam.
* 17. Hogy ha igy kell sántikálnom,
Es bajlodnom,
Félek azon hogy nékem,
En ſzivem el-keſeredik,
Es meg-ſérſzik,
Siralmas leſz életem.
18. Hamiſságomat meg-vallom,
Nem tagadom,
Gonoſz téteményimet,
Bůneim miá lőtt ſebek,
Keſergetnek,
Es győtrenek engemet.
19. Az én ellenségim élnek,
Es őrülnek,
Erőſsődnek oránként,
A' kik ok nélkül gyülölnek,
Es rám tőrnek,
Sokaſulnak naponként.
20. Ezek reám důhőttenek,
Es kergetnek,
Kikkel én ſok jót tőttem,
De ezt csak azért mivelik,
Mert irigylik,
Hogy én az jót kővetem.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

21. Uram ne hadgy el engemet,
Nézd igyemet,
Mert edgyedül hagyattam,
Kérlek légy irgalmas nékem,
En Istenem,
Mert csak te benned biztam.
22. Azért tőlem ne álly mesſze,
Szány meg végre,
En kegyelmes Istenem,
Segedelmemmel ne késél,
Siess jőj el,
En édes idvőſségem.

XXXIX. Soltar. C. M.

Vallás tétele Dávidnak az ő tűrhetetlenségéről, és ſzenvedésében való zúgolodásáról.

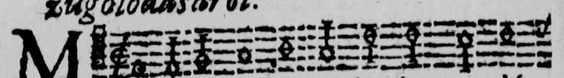

Magamban el-végezém és mondám,

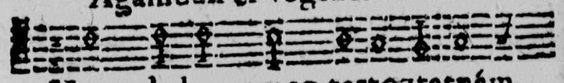

Hogy dolgom meg-tartoztatnám,

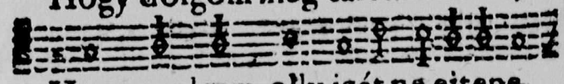

Hogy nyelvem olly igét ne ejtene,

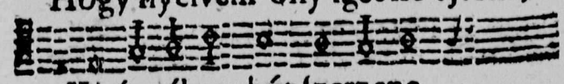

Ki énnékem bút ſzerzene,

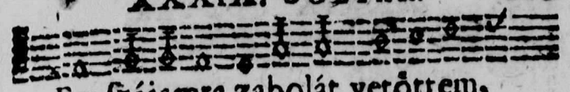

En ſzájamra zabolát vetőttem,

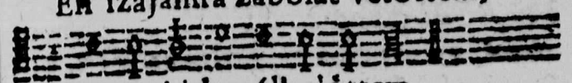

Mig az hitlen áll előttem.

2. En mint a' néma veſzteg halgaték,
Még az jóról ſem beſzéllék,
Sőt fájdalmom-is titkolnom kelle,
Kin ſérelmem öregbűle,
Eg vala ſzivem hogy meg-gondolám,
El-tűzesűlvén ezt mondám:
3. Mutaſd meg Uram éltemnek végét,
Es meddig éltetz engemet,
Az napok ſzamát jelentsd-meg nékem,
Mig kell e' világon élnem,
Mert időm nállad csak egy araſznyi,
Előtted életem ſemmi.
4. Bizonyára múlandó az ember,
Ki magának ſokat igér,
Mint az árnyék az ember el-múlik,
Még is ſzorgalmatoskodik,
Sokat gyűjt és ſok marhát rak őſzve,
Nem tudgya kijé leſz végre,
5. Uram hát nékem kiben kell biznom?
Nints kivűled vigaságom,
Ments-ki engem minden vétkeimből,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Es a' bolondok nyelvétől,
őrizz meg hogy ők ne csúfollyanak,
Midőn ez inségben látnak.

6. Mint a' néma halgatok erőſſen,
Szájam fel ſem nyitom, mert én
Tudom hogy ezt mind te cselekedted,
Csapáſod rólam el-vegyed,
Mert kezednek kemény vólta miatt,
Minden életem el-lankatt.

7. Mert midőn te meg-fedded az em-
Az ő nagy gyarlóságáért, (bert,
Azonnal el-vész ſzép ábrázattya,
Mint a' molytul a' ſzép ruha,
Lám az ember melly igen múlandó,
Semmi dolga nem állandó!

8. Halgaſd-meg Uram könyörgéſemet,
Kéréſemre ne légy süket,
Mert ellőtted vendég és ſzarándók,
Mint atyáim ollyan vagyok,
Szünnyél-meg tőlem hadd vegyek erőt
Az én ki-múláſom előtt.

XL. Soltar. T. B.

Jövendölés a' Chriſtuſnak ſzenvedl. séről és Papi tiſztiről.

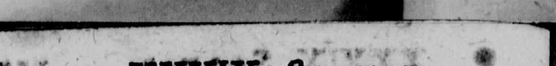

Arván vártam a' felſéges Urat,
Es

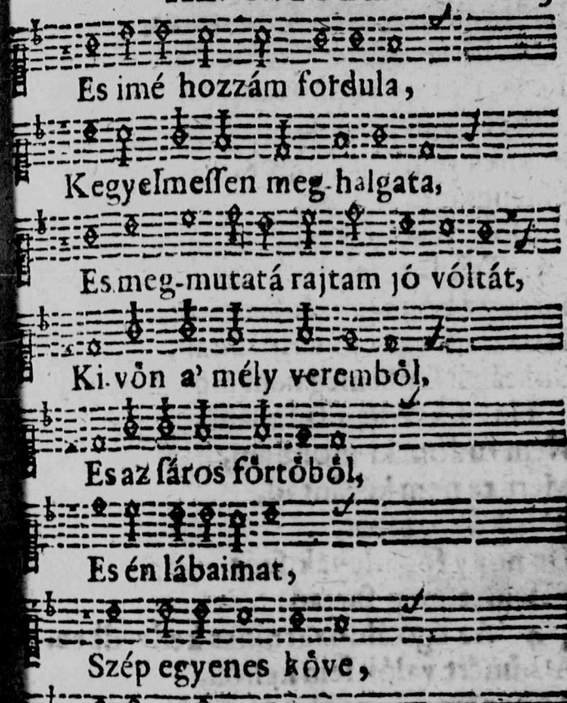

Es imé hozzám fordula,

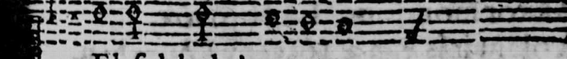

Kegyelmeſſen meg-halgata,

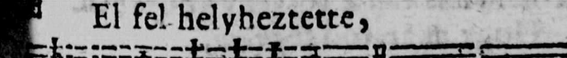

Es meg-mutatá rajtam jó vóltát,

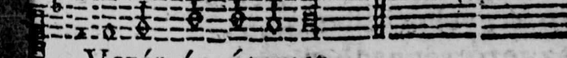

Ki-vön a' mély veremből,

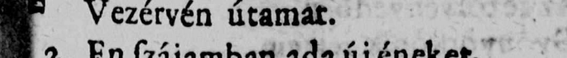

Es az ſáros főrtőből,

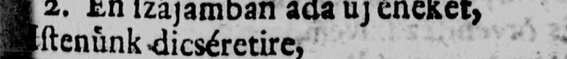

Es én lábaimat,

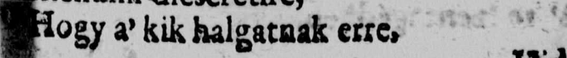

Szép egyenes kőve,

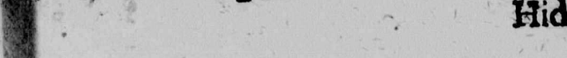

El fel-helyheztette,

Vezérvén útamat.

2. En ſzájamban ada új éneket,
Istenünk dicséretire,
Hogy a' kik halgatnak erre,

Hid-

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.18.j./

Hidgyék és féllyék ő Iſteneket,
Boldog a' ki az Urban
Bizik, ſzemét el-hajtván,
A' kevély népektůl,
Kiknek minden dolgok,
Hazugságra hajlok,
Tőlők távoly kerůl.
3. Tsuda tételidnek ſok ő ſzáma,
Es nagy bőlts gondolatidnak,
Hozzánk való jó vóltodnak,
Sokságát ſenki meg nem mondhattya,
Ha el-kezdem ſzámlálni,
Nem tudom ki-mondani,
Mert te nem kévántad,
A' ſok áldozatot,
De hogy fogadgyak ſzót,
Fůlemet meg furtad.
4 Az égő áldozat nincs kedvedben,
A' bůnért valók ſem kellők,
Akkor mondom: Im el-jővők,
Rolam irás van a' tőrvény kőnyvben.
Hogy akaratod tegyem,
En kegyelmes Iſtenem,
Az te tőrvényedben,
Győnyőrkődik lelkem,
Es őrvendez ſzivem,
A' te ſzent igédben,

5. Nagy

5. Nagy ſok népek gyůlekezetiben,
Igaſságod ki-hirdettem,
Meg nem tartoztattam nyelvem,
Jól tudod hogy én minden időben.
Jó-voltod magaſztaltam,
Soha el nem halgattam,
Te idvőſségedet,
Hűséggel hirdettem,
Mindennek beſzéltem,
Nagy kegyeſségedet.
6. Uram tőllem irgalmaſságodat,
Ne vond-meg, tarts-meg kegyeſſen,
Igaſságod meg-őrizzen,
Számtalan gonoſz reám áradott.
Sok nyavalya kőrnyůl vőtt,
Reám nagy ſok ár-viz jőtt,
Kiknek nincsen ſzáma,
Mint hajam ſzálinak,
Kik fejemen vadnak,
Szivem-is el-hagya.
7. Kőnyőrůl rajtam kegyes Iſtenem,
Sieſs jőj ſegedelmemre,
Es juttaſd nagy ſzégyenségre,
A' kik halálra kereſik lelkem.
Szőrnyőn hátra térjenek,
Kik káromon őrůlnek,
Es kik inségemen

Ůznek

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Úznek nevetséget,
Kiáltnak: veh! veh! vét!
Jutalmok dög légyen.
8. Hogy te benned mind örvendezzenek,
A' kik tiſztelnek tégedet,
Szeretik idvöſségedet,
Mondván: Dicsöſség légyen Iſtennek,
Noha én ſzegény vagyok,
Es én ſzükségim nagyok,
De rám gondot viſel
Az UR, én meg-tartóm,
Jóvel ſzabaditóm,
UR Iſten ne késsél.

XLI. SOLTAR. T.B.

Dávid elö ſzámlállya nyavalyáját.

Oldog a' ki a' nyavalyáſt hiven,

Szánnya inségében,

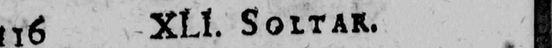

Mert ſzükségében ötet iſmétlen,

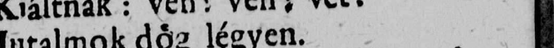

Meg-menti az Iſten,

Meg-

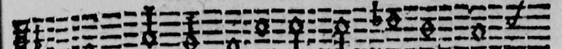

Meg-tartya éltét és ez orſzágba,

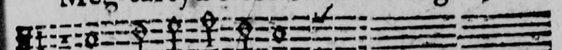

Leſz jó állapattya,

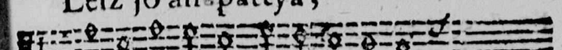

Ellenségének kivánságában,

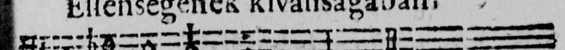

Nem adgya markában.

2. Fájdalmában az Iſten meg-tartya,
Szépen fel-gyogyittya,
Beteg ágyát fordittya örömre,
Es jó egéſségre.
Azért igy ſzóllok néked Iſtenem:
Kegyelmezz-meg nékem,
Gyógyits-meg Uram én betegségem,
Mert igen vétkeztem.
3. En ellenségim ſzidnak engemet,
örülnék veſztemet,
Mondgyák: Halála ennek ha jö-el,
Neve mikor véſz-el?
Meg látogattak engem nyájaſſan,
Hazugságot ſzólván,
Minden dolgaimat meg-ſzemlélték,
Oſztán ki-fecsegték.

4. Mind-

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

4. Mindnyájan én ellenem ſuttognak,
Reám olálkodnak,
Szereznek, kérnek nékem bánatot,
Es háborúságot.
Mondván: Az ő bűnének ſoksága
Fájdalmának oka,
Ihon fekſzik az ő kór ágyába,
Már fel nem kél ſoha.
5. Egy penig a' kibarátom vala,
Kiben bizom vala,
Kit tápláltam és őtte kenyerem,
Lábat vét énnékem.
Légy kegyelmes azértan Ur Iſten,
Illy nagy ſzükségemben,
Gyógyits meg, hogy valaha nékiek
En meg fizetheſſek.
6. De hozzám jó kedvedet iſmérem,
Ezen-is jól értem,
Mert ellenſégemnek oka nincsen,
Hogy rajtam örvendgyen.
Tiſztaságomban engem meg-tartaſ
Es meg-ſzabaditaſz,
Es ſzemed eleiben állatz,
örökké el nem hadtz.
7. Aldott légy Izraëlnek Iſtene,
Moſt és mind örökké,
Szent Neved dicsérteſsék mindenben,
Amen, és ugy légyen.

XLII. SOLTAR. Cl. M.

Külömb - külömb panaſzi Dávidnak.

Mint a' ſzép hives patakra,
Lelkem ugy ohajt Uramra,
A' ſzarvas kivánkozik; :
Es hozzá fohászkodik.
Te hozzád én Iſtenem,
Szomjuhozik én lelkem,
Vállyon ſzined eleiben,
Mikor jutok élő Iſten?
2. Kőny-hullatáſim énnékem,
Kenyerem éjel nappal, ::
Midőn azt kérdik én tőlem:
Hol Iſtened kit vártál?
Ezen lelkem ki-ontom,
Házadat ohajtom,
Hol az hivek ſeregében,
Örvendek ſzép éneklésben.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

3 En lelkem mire csüggedtz-el,
Mit keſergeſz ennyire? : :
Bizzál Iſtenben, s' nem hágy-el,
Kiben őrvendek végre,
Midőn hozzám orczáját,
Nyújtya ſzabaditását,
Oh én kegyelmes Iſtenem,
Melly igen keſereg lelkem!
4. Mert te rólad emlekezem,
Ez Jordánnak földéről, : :
Szent helyedre igyekezem,
Ez Hermon kis hegy mellől,
Mélység kiált mélységet,
Midőn én fejem felett,
A' ſok ſebes viz meg-indúl,
Mint egy erős hab meg zudúl.
* 5. Sebeſsége ár-vizednek,
Es a' nagy zúgó habok, : :
En rajtam őſzve útköznek,
Még is hozzád ohajtok:
Mert tugy meg tartaſz nappal,
Hogy éjel vigasággal,
Dicséreteket éneklek,
Néked erős őrizőmnek.
6. Mondván: Iſten én kő-ſzálam,
Mire felejteſz igy-el? : :
Ellenségim vadnak rajtam,

Gyáſzban járok veſzéllyel,
Mert az ő hamis nyelvek,
Csontaimban meg-sértnek,
Mert igy boſzſzontnak ellened:
Láſſuk, hol vagyon Iſtened?
7. En lelkem mire tsüggedtz-el?
Mit keſergeſz ennyire? : :
Bizzál Iſtenben nem hágy-el,
Kiben őrvendek végre,
Ki nékem ſzem látomáſt,
Nyújt kedves ſzabaduláſt,
Nyilván meg-mutattya nékem,
Hogy csak ő az én Iſtenem.

XLIII. Soltar. Cl. M.

Könyörgéſe Dávidnak a' meg-ſzabáditásért.

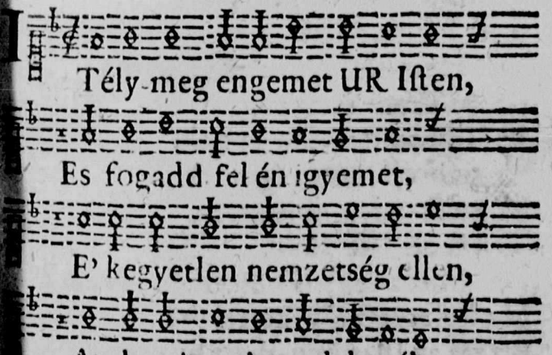

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

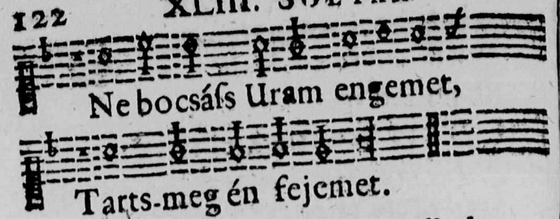

Ne bocsáſs Uram engemet,

Tarts-meg én fejemet.

2. Uram engem miért hagyál-el,
Lám te vagy én erőſségem?
Miért járok keſerűséggel?
Minden örömöm távozék-el?
Mert nyomorgat ellenségem,
Es ſanyargat engem.

3. Igaſságodat add értenem,
Világoſságod küld alá,
Ki-meg-világoſitson engem,
Szent hegyedre légyen vezérem,
Bé-menésem igazgaſſa,
A' te hajlékodba.

4. Iſten oltárához bé-mégyek,
Az én Uram eleiben,
A' ki örőme én ſzivemnek,
Hegedűvel néked éneklek,
Es hálát adok ſzűntelen,
Teneked UR Iſten.

5. Miért vagy ſzomorú én lelkem?
Mit keſergeſzilly ſzertelen?
Bizzál az Iſtenben, mert hiſzem,
Hog

Hogy még ötet vigan dicsérem,
Midőn engem meg ment hiven,
En Iſtenem lévén.

XLIV. Soltar. T.B

Könyörgéſe az Iſten népének a' meg-ſzabadulásért.

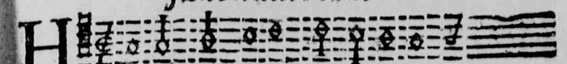

Alottuk Iſten füleinkel,

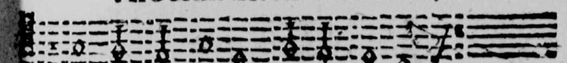

A' mit régenten cſelekedtél.

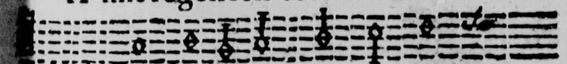

Nékük Aryaink mondották,

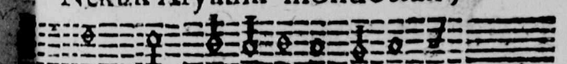

Kik nagy dolgaidat látták,

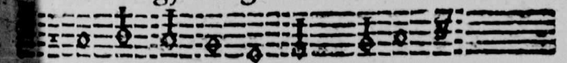

Kezeddel a' pogány népet,

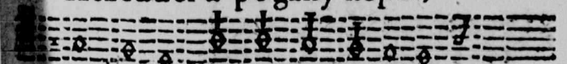

El-veſzréd földét el-puſztitád,

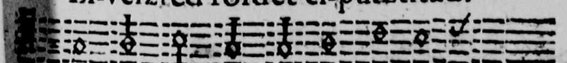

Oſztán más helyre vűd őket,

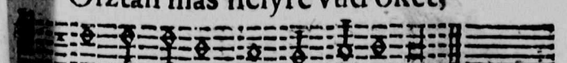

Holott iſmét meg-ſzaporitad.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

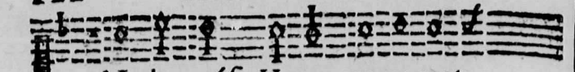

Ne bocsáſs Uram engemet,

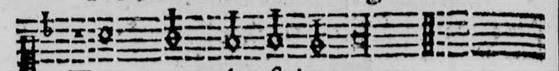

Tarts-meg én fejemet.

2. Uram engem miért hagyál-el,
Lám te vagy én erőſségem?
Miért járok keſerűséggel?
Minden örömöm távozék-el?
Mert nyomorgat ellenségem,
Es ſanyargat engem.

3. Igaſságodat add értenem,
Világoſságod küld alá,
Ki-meg-világoſitson engem,
Szent hegyedre légyen vezérem,
Bé-menésem igazgaſſa,
A' te hajlékodba.

4. Iſten oltárához bé-mégyek,
Az én Uram eleiben,
A' ki örőme én ſzivemnek,
Hegedűvel néked éneklek,
Es hálát adok ſzüntelen,
Tenéked UR Iſten.

5. Miért vagy ſzomorú én lelkem?
Mit keſergeſz illy ſzertelen?
Bizzál az Iſtenben, mert hiſzem,

Hogy

Hogy még ötet vigan dicsérem,
Midőn engem meg ment hiven,
En Iſtenem lévén.

XLIV. Soltar. T. B.

Könyörgése az Iſten népének a' meg-ſzabadulásért.

H 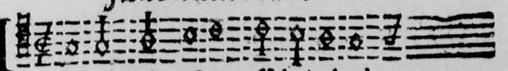

Alottuk Iſten füleinkel,

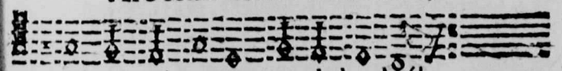

A' mit régenten cſelekedtél,

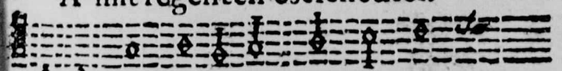

Nékük Aryaink mondották,

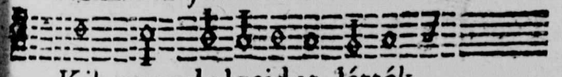

Kik nagy dolgaidat látták,

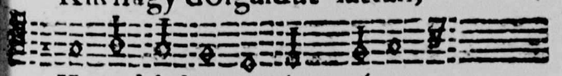

Kezeddel a' pogány népet,

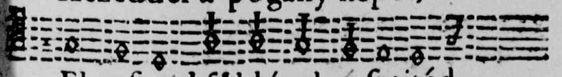

El-veſzted földét el-puſztitád,

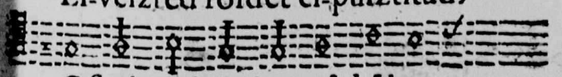

Oſztán más helyre vűd őket,

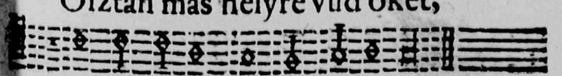

Holott iſmét meg-ſzaporitad.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

2 Mert nem ő fegyverek által lett,
Hogy ők meg-ûlték e' jó földet,
Nem az ő kezek sem karjok,
Vólt nékik szabaditójok:
De te ortzád tekéntése,
Es a' te karod és jobb kezed,
őket igy meg-segitette,
Mert ő hozzájok vólt jó kedved.
3. Ur Isten te vagy én Királyom,
Es az én tellyes vigasságom,
Jákobnak küld segedelmed,
A' mint régenten mivelted.
Altalad ellenségünket,
Meg-ökleldezzük és meg-rontyuk,
Es a' mi gyülölőinket,
A' te nevedben le-tapodgyuk.
4. Mert én nem bizom kézivemben,
Sem az én éles fegyveremben,
Az engem meg nem szabadit,
Ha az ellenség meg-szorit:
De te tartasz-meg bennünket,
Minden mi ellenségünk ellen,
Es a' mi kergetőinket,
El-veszted, és ejted szégyenben.
5. Azért az Istent magasztallyuk,
Es szent nevét örökké áldgyuk,
Minden-nap dicsérvén őtet,

Hir

Hirdettyük nagy kegyességét:
De minket te meg-vetettél,
Es juttattál nagy szégyenségben,
Az hadban velünk nem jövél,
Hogy meg-tartottál vólna éppen.
6. Az ellenségtől el-futattál,
Es velünk nagy szegyent vallattál,
Minden marhánkat el-dullyák,
Kik éltünket háborgattyák.
Hogy minket ők meg-egyenek,
Mint a' juhokat ugy adál el,
Kik minket meszsze kergetnek,
A' pogányok közibe széllyel.
7. Népedet te semminek tartád
Es őket csak oltsón el-adád,
Igen kevésre bőcsülléd,
Csak nem ingyen oda vetéd.
Azt tőd, hogy mi ellenségink,
Es a' kik mi környülünk laknak,
Minden felől mi szomszédink,
Minket nevetnek és csúfolnak.
8. A' pogányok példa-beszédet,
Szólnak mi róllunk nevetséget,
Es minden féle nemzetek,
Csúfolván fejekkel intnek:
Gyalázat, szitok szüntelen,
Es szégyen forog én előttem,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Ugy hogy nagy ſzégyenletemben,
Az én orczámat bé kell fednem.
9. Nagy ſok ſzidalmat kell hallanom,
Ki miatt csak el-ſzomorodom,
Midőn ſzemem előtt nézem,
Boſzſzú álló ellenségem.
Mind ezek eſnek mi rajtunk,
Még is nem felejtünk-el téged,
Kötéſed ellen nem járunk,
Mindenben engedünk tenéked.
* 10. A' mi ſzivünk nem fordul viſzſza,
De gondolatit rajtad tarrya,
A' mi lábunk ki nem mozdol,
ösvényedről el nem hajol.
Még-is igy büntetſz bennünket,
Bé-vetél a' Sárkányok közzé,
Es már minden felől minket,
Halál árnyéka környékeze.
11. Ha el-feledtünk vólna téged,
Meg ſem gondoltuk vólna neved,
Ha más Iſten ſzólgálatra,
Kezünket emeltük vólna:
Nyilván nem türted vólna-el,
Sőt igen meg-büntettél vólna,
Mert mindent látz ſzemeiddel,
Minden ſzivnek előtted titka.
12. De mi te éretted naponként,
Üldöz

Üldöztetünk e' világ ſzerént,
Miként az ártatlan juhok,
Kik a' méſzár-ſzékre valók.
Kelly-fel azért, mit aluſzol?
Es álmodbul már ſerkennyél-föl,
Támadgy-föl, és hatalmadból,
Ments-ki minket e' nagy inségből.
13. Miért forditod-el ſzemedet?
Miért rejted-el ſzent ſzinedet,
Minket miért felejteſz-el,
Nem gondolſz é inségünkel?
Lelkünk és minden életünk,
Már ſzintén a' földre le-hajlott,
A' mi haſunk és mi bélünk,
Már ſzintén a' földhöz ragadott.
14. Kelly-fel azért és oltalmazz-meg,
Irgalmaſságod ſzerént tarts-meg,
Es a' te kegyeſſégedből,
Ments-ki minden inségünkből.

XLV. Soltar. Cl. M.

Jövendölés a' Chriſtuſról ugy mint az ő gyülekezetinek vőlegényéről!

Egy ſzép dolgot hoz elő az én ſzivem,
A' ditső Királyrúl leſz énekléſem,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

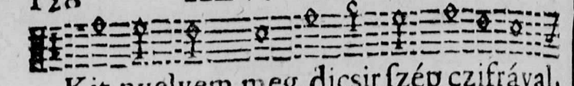

Kit nyelvem meg dicsir ſzép czifrával,

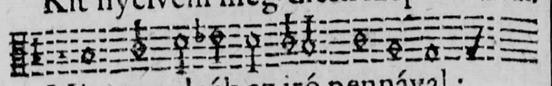

Mint egy deák az iró pennával:

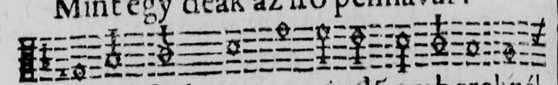

Sokkal ſzeb vag' te mindẽ embereknél,

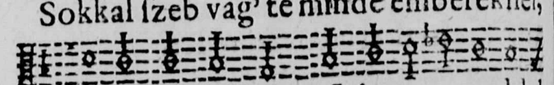

mindẽt fellyûl múlſz te ſzép termeteddel

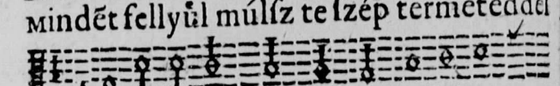

Ajakidnak nagy ô kedveſsége,

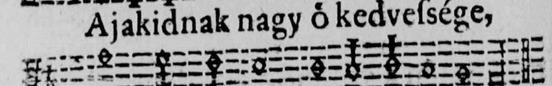

Mert meg áldott az Iſten örökkè.

2. Te kegyes és erôs vitéz kéſzûlly fel,
Vedd fegyvered és oldaladra kôſd-fel,
Ugy-mint királyi ékeſségedet,
Ez ékeſségben végy gyôzedelmet:
A' jó igaſság vezérlye útadat,
Kegyeſség, jóság birja járáſodat,
Es a' te karodnak erejével,
Nag' tsudákat téſz meg-ládd ſzemeddel.
3. Mert hegyeſſek a' te ſebes nyilaid,
Kit meg-éreznek minden ellenségid,
Midôn ô ſziveket által-lôvôd,
Es ôket hatalmad alá vetôd: Oh

Oh UR Iſten a' te királyi ſzéked,
Meg-marad mind örökké dicsôſséged,
Pálczája a' te királyságodnak,
Bizony pálczája az igaſságnak.
4. Az igaſságot te igen ſzeretôd,
Az hamiſságot viſzontag gyûlôlöd,
Azért az Iſten mindenek felett,
Vig olajjal meg kenet tégedet,
Myrrha és Aloës ſzag jô ruhádról,
Kâſia illat ût-ki kamarádból,
Eléphánt tetemes palotádban,
Néked mindenek ſzólgalnak vigan.
* 5. A' Királyok leányi ékeſségben,
Drága öltözettel jônek elôdben,
Jobb felôl áll a' kegyes Meny-aſzſzony,
A' kin ſzép aranyas ruha vagyon.
Oh te ſzép leány halgaſs beſzédemre,
Nézz ide fûleiddel hajolly erre,
Felejtkezzél-el te nemzetedrôl,
Atyád házát is veſd-ki eſzedbôl.
6. Es a' Király a' te nagy ſzépségedben,
Gyönyörködik, és vigad ô ſzivében,
ô léſzen immár tenéked Urad,
Azért térdet hajtván ôt uralljad.
A' Tyrusbéliek és egyéb népek,
Néked ajándékot hoznak és küldnek,
Király léányi belsô ſzépséged,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Tiſztelik aranyas öltözeted.
7. ö ſzép himel varrott öltözetiben,
Bé-vitetik a' Király eleiben,
Leány társainak ſzép ſerege,
ö utánna vitetnek elödbe.
Ekképpen gyönyörü ékeſségekkel,
A' Királyhoz vitetnek nagy örömmel,
Bé-mennek Királyi palotádban,
Es nagy örömben léſznek mindnyájan.
8. A' te el-hagyott ſzüléid helyében,
Magzatokat ád teneked az Iſten,
Kiket helyheztetſz nagy méltóságban,
Fejedelmekké tészſz ſok országban:
A' te nevedet mindenkor hirdetem,
Nemzetségről nemzetségre beſzéllem,
Es minden maradéki ezeknek,
Tégedet mind örökké dicsérnek.

XLVI. Soltar. Cl M.

Hálá adáſa az Iſten népének a' meg-oltalmazásért.

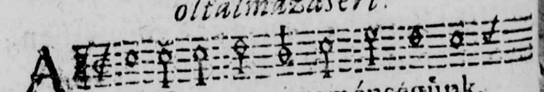

A Z Iſten az mi reménségünk,

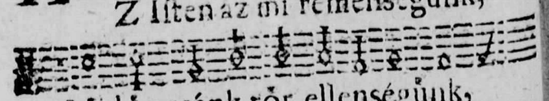

Midön reánk tör ellenségünk,

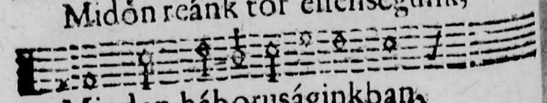

Minden háboruságinkban,

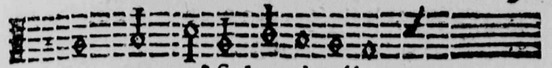

Meg tart erös hatalmában:

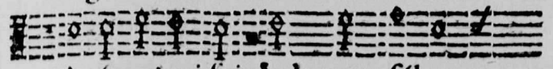

Azért a' mi ſzivünk nem félne,

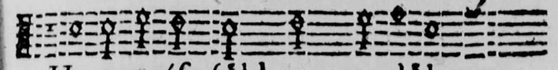

Ha az egész föld meg-rendülne,

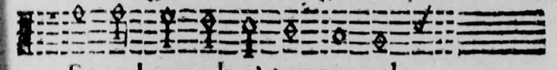

Es az hegyek a' tengernek,

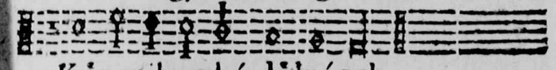

Közepiben bé dülnének.

2. Ha a' tenger ſzörnyen zúgna-is,
Minden viz fel-zavarodnék is,
Es ha a' ſebes ſzél-vészſzel,
Az hegyek hányatnak ſzéllyel.
A' ſzép folyó-viz mind az-által,
Az ö ſzép tiſzta folyásával,
Az Iſtennek ſzent városat,
Meg-vigaſztalná hajlékát.
3. Mert közepin lakik az Iſten,
Azértan romlása nem léſzen,
Semmiinségben nem ejti,
Az Iſten jókor meg-menti.
A' pogány népek dúlnak fúlnak,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Nagy ſok orſzágok fel-támadnak,
De az ő haragos ſzava,
Mind e' földet el-olvaſztya.
4. De az Iſten minden időben,
Mi velünk vagyon inségünkben,
Jákob Iſtene oltalmunk,
A' Zebaoth mi hadnagyunk.
Jertek láſsátok e' nagy Urnak,
Csuda dolgait hatalmának,
Ki mind e' föld kerekségét,
El-puſztittya ékeſségét.
5. E' földön ſzéllyel nagy hadakat,
ő meg-csendeſit háborukat,
Ivet, kopjákat meg-rontat,
Tár-ſzekereket fel-gyujtat:
Igy ſzólván: Mindnyájan hallyátok,
Hogy én erős Iſtentek vagyok,
Es hogy birodalmom vagyon,
Minden népen e' világon.
6. Summa ſzerént ez erős Iſten,
Velünk vagyon minden helyeken,
A' Jákobnak nagy Iſtene,
Dolgainknak ſegedelme.

XLVII. SOLTAR. T. B.

Hálá adáſa az Izraelitáknak, az Iſtennek jok féle jó tételeményiért.

No-

NO minden népek, örvendezzetek,
Es tapſollyatok, Iſtent áldgyátok,
Szép hangoſsággal, Es nag' fel ſzóval,
Mert az UR Iſten, Nagy felségében,
ő királysága, Es nagy orſzága,
Ki-terjed meſzſze, Ez egész földre.
2. Hatalmunkbã vét Nagy ſok népeket,
Es meg hodoltat, Sok pogányokat,
Minékünk végre, ő nagy ereje.
Minket ő fel-vőtt, örökévé tőtt,
Nékünk engedte, ő kegyeſsége,
Jákóbnak tíſztit, Kit igen ſzeret.
3. Imé az Iſten, Szépen fel-mégyen,
Nagy vigaſságban, Trombita ſzókban,
Urunk fel-mégyen, Nagy dicsőſségben.
Enekellyetek, Az Ur Iſtennek,
Zengő verſeket, Szép énekeket,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

E' nagy királynak, Mint mi Urunknak.
4. ô néki minden, Jól énekellyen,
Mert minden népek, Néki engednek,
Királyi ſzékben, Ül nagy kegyeſſen,
A' Fejedelmek, ô hozzá gyûlnek,
Mint Abrahámnak, Iſtenét áldgyák,
Alazatoſſan, Néki ſzolgálván.
5 Ez erôs Iſten, Ur mindeneken,
Népét meg-ôrzi, Es jól vezérli,
Nagy dicsôſége, Kinek nincs vége.

XLVIII. Soltar. T. B.

Hálá-adáſa az Jeruſalembélieknek a' még oltalmazásért.

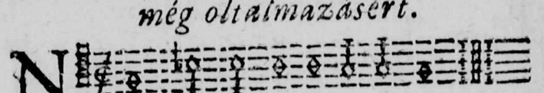

Agy az Ur meltoságában ::
Az Iſten ſzent városában,

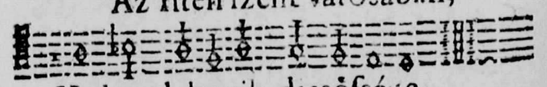

Holott lakozik dicsôſége,
Es dicsértetik ô ſzent neve,

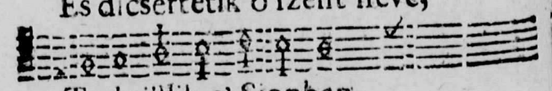

Tudniillik a' Sionban,

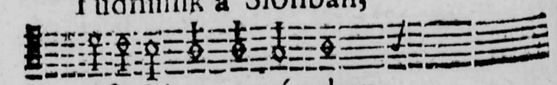

Eſzaki tartományban,

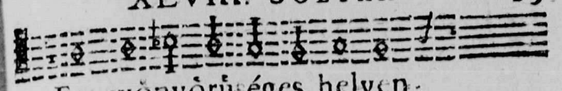

Ez gyönyörûséges helyen,

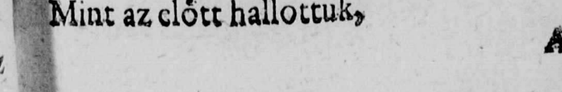

Holott helyheztetett ſzépen,

A' nagy Királynak városa,

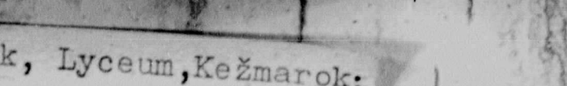

Kinek e' földön nincs mása.

2. Itt jól iſmérik házanként ::
Erôs oltalmul az Iſtent,
Holott Királyok egyben gyûltek ::
Es ôk ſereggel elô jöttek,
Erôſſen meg-ſzállották,
Hogy meg-vegyék el-ſzánták,
De ottan meg-rettenének,
Meg futamodni kezdének,
Város mellôl el állának,
Nagy rettegve ſzaladának.
3. Nagy félelme lôn ſziveknek ::
Mint gyermek ſzülô ſzenvédnek,
Es mint az hajo a' ſzél-vészben ::
Ha nap-keleti ſzél fú ſzörnyen,
Ezt mi ſzemünkel láttyuk,
Mint az elôtt hallottuk,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Az Isten városa mellett,
Melly ő néki szenteltetett,
Kit magának foglalt Isten,
Hogy néki szolgállyon minden.

4. Kit ugy erősítet Isten : :
Hogy romlása ne lehessen,
Nézünk it te kegyességedre : :
Szent Templomodnak közepette.
Mint neved ditsősége,
El-hat a' széles földre ;
Akképpen te dicséreted,
Nagy messze te ki terjeszted,
Job kezed merő igaság,
Minden dolgod irgalmaság.

5 örül a' Sionnak hegyi,
És a' Judának leányi,
A' te igaz itéletedben,
Szive szerént örvendez minden.
A' Siont járjátok meg,
Tornyait lássátok-meg,
Nézzétek-meg ő bástyáit,
Es szépen éppült házait,
Hogy ezt meg beszélhessétek,
Következendő népeknek.

6. Mert tsak ez az igaz Isten,
Ki minket minden időben,
Meg tart, és vezérli éltünket,
Mind halálig őrizz bennünket.

XLIX. Soltar. Cl. M.

Vigasztalása az Isten-félőknek az Isten ostora és büntetése ellen, és az istentelenek gazdagsága ellen.

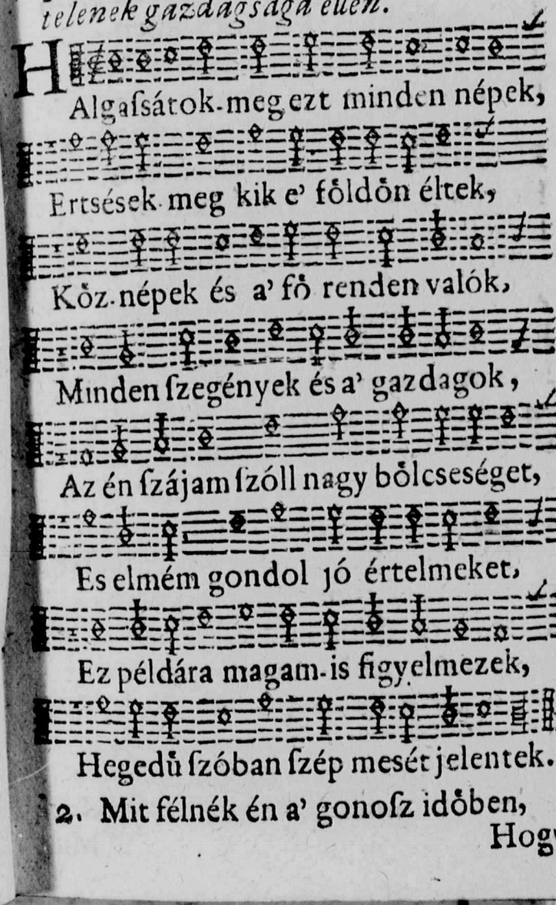

2. Mit félnék én a' gonosz időben,
Hogy

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Hogy gyarlóságom engem el-ejtsen,
Midőn ellenségem azon vagyon,
Hogy engemet láb alá tapodgyon?
Némellyek igen biznak pénzekben,
Es dicsekednek az ő kincsekben,
De senki nem váltya-meg attyafiát,
Nem adhattya-meg Istennél váltságát.
3. Mert drága a' léleknek váltsága,
Életét senki meg nem válthattya,
Hogy az halált ő el-kerülhetne,
Es a' sirban menni nem kellene.
Mert láttya hogy sem bolond sem eszes
Az halál ellen nincsen mentséges,
Es holtok után minden gazdagságok,
Más emberre marad ő sok jószágok.
4. Ez ő nékiek fő gondolattyok,
Hogy mind örökké tartson szép házok,
Hogy az ő nemzetek el ne fodgyon,
Es nevek örökké meg-maradgyon.
Mert noha vagyon pénzek és tisztek,
De nem sokáig tartnak mind ezek,
Mert végre minden jóktól el szakadnak,
Es mint az oktalan állat meg halnak.
5. Merő bolondság minden ő dolgok,
Azon bolondságban maradékjok,
El-mennek, és ollyan szokásokban,
Gyönyörködnek attyoknak úrtyokban.
Mint

Mint a' barom a' sirban fekűsznek,
Az örök halálban legeltetnek,
Majd az igazak rajtok uralkodnak,
Jó idején ezek alá adatnak.
6. Mert oda lészen minden ő dolgok,
A' koporsó lészen ő hajlékok,
De az haláltol engem az Isten,
Meg-ment és kegyessen hozzá vészen.
Annak-okáért azzal ne gondoly,
Hogy ha némely igen meg gazdagol,
Mert mindē ő kincsét másnak kell hadni,
Es nagy dicsőségétől meg kell válni.
7. Lelkét éltében boldognak vélte,
Es dicsér téged ha jól tész véle,
Végre el-mégyen attyai után,
Soha többé világot nem látván.
A' kinek itt nagy ő szerencséje,
Es tiszteisége, de nincsen esze,
Hasonló ez az oktalan állathoz.
Es a' veszendő goromba baromhoz.

L. Soltar. Cl. M.

Tanuság az igaz Isteni szolgálatról.

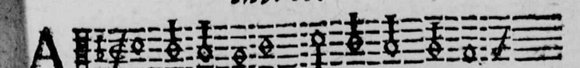

Az erös Isten Uraknak Ura,
Szóll

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

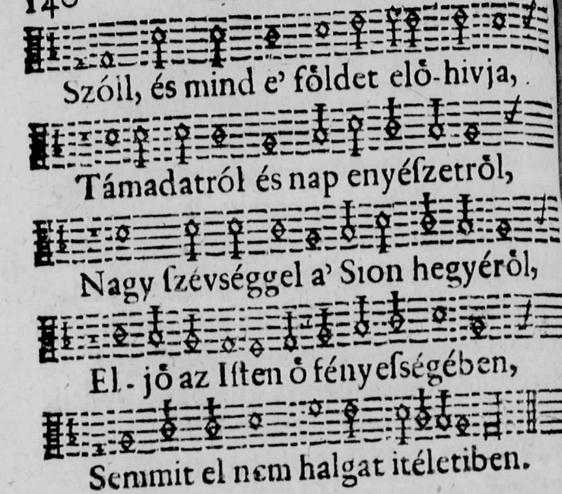

Szóll, és mind e' földet elő-hivja,

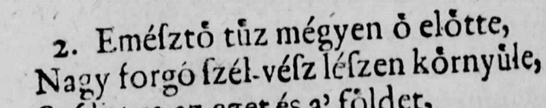

Támadatról és nap enyészetről,

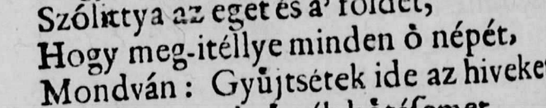

Nagy szévséggel a' Sion hegyéről,

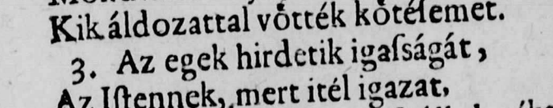

El-jő az Isten ő fényességében,

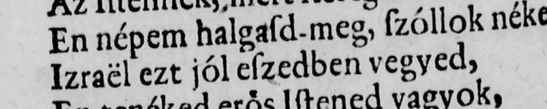

Semmit el nem halgat itéletiben.

2. Emésztő tűz mégyen ő előtte,
Nagy forgó szél-vész lészen környüle,
Szólíttya az eget és a' földet,
Hogy meg-itéllye minden ő népét,
Mondván: Gyűjtsétek ide az hiveket,
Kik áldozattal vötték kötésemet.
3. Az egek hirdetik igaságát,
Az Istennek, mert itél igazat,
En népem halgasd-meg, szóllok néked,
Izraël ezt jól eszedben vegyed,
En tenéked erős Istened vagyok,
Aldozatiddal kevesét gondolok.
4. Egő áldozatid én előttem,

ökridet házadból én nem kértem,
Aklodbol bakokat nem kévánok,
Mert minden állatokkal én birok,
Hegyen, völgyön, erdőkön az vadakat,
Esmérem, és birom a' madarakat.
5. Ha éhezném, sem mondanám néked,
Mert nékem ez föld és minden enged,
Azt véledé hogy ökör húst eszem,
Avagy a' bak vér italom nékem,
Az Istennek áldozzál hálá-adást,
ő felségének tégy szivből fogadást.
6. Szükségben tőlem segitséget kérj,
Es meg-segétlek, hogy engem dicsérj,
A' gonosznak mond Isten: De mire
Veszed törvényem a' te nyelvedre?
Kötésem száddal vallod? de gyülölöd,
Intésemet és igémet meg veted.
7. Es mikoron te a' lopot látod,
Véle edgyütt futsz, dolgát jovallod,
A' paráznákkal örömest mulatsz,
Buja társaságnak gyakran helyt adtsz.
Szájaddal busitasz sok jámborokot,
Nyelveddel szerzesz sok háboruságot.
8. Le-ülsz, és atyádfiát meg szóllod;
Az anyád fiát is rágalmazod,
Ezt miveled, de én csak halgatok,
Azt véled hogy én-is ollyan vagyok.

Mint

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Mint ſzintén te, de téged elő-véſzlek,
Es ſzem látomáſt bűnödről meg fedlek.
9 Ezt moſtan eſzetekben vegyétek,
Kik az Iſtenről el-feletkeztek,
Hogy el ne rántsalak mentség nélkül,
A' ki hálát ád, engem az bőcsül,
Mond Iſten: Az illy ember jár jó úton,
Es néki ſegedelmem jelen vagyon.

LI. SOLTAR. CL M.

Külömb-külömb Könyörgéſe Dávidnak.

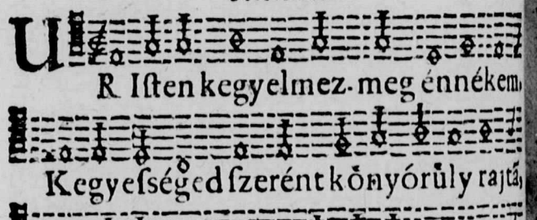

R Iſten kegyelmez-meg énnékem,

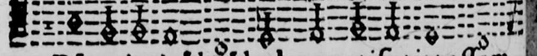

Kegyeſséged ſzerént könyörűly rajtám,

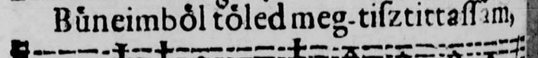

Bűneimből tőled meg-tiſztittaſſam,

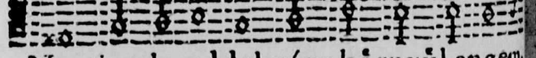

Nag' irgalmaddal végy környűl engem,

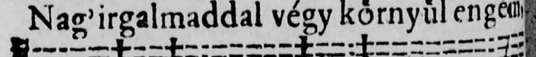

Tőröld-el az én nagy bűneimet,

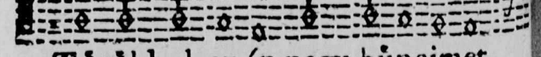

Moſogaſs jól meg-fertelmeſségimből,

Kik-

Kikkel ferteztettem életemet,

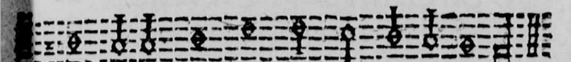

Tiſztitsad-el nagy kegyelmeſségedből.

2 Mert jól iſmérem gyarló vóltomat,
Es bűnöm mindenkor forog előttem,
Mellyet csak te ellened cselekedtem,
Ki miatt téſzek én nagy ſiralmat.
Vétkeztem a' te ſzemeid előtt,
Kiért engemet méltán meg-büntethetſz,
Rám vethedd kemény itéletedet,
Mind-az-által igaz itélő lehetſz.
3. Mert im látom és nyilván jól értem,
Hogy én a' gyarlóságban fogantattam,
Es bűnben az én anyámtul ſzármaztam,
Szüléim bűnös vérekből lőttem.
De te az igazságot ſzereted,
Es igen kedvelled a' tiſzta ſzivet,
Es a' te titkos bölcseségedet,
Nag' kegyelmeſſen nékem meg-jelentéd.
4. Uram hints-meg engemet Iſóppal,
Es én azontúl tiſztán meg-újúlók,
Moſs-meg engem, és ſzépen meg-tiſztu-(lok,
Es fejérb léſzek a' tiſzta honál.
Hogy örvendezheſſen az én ſzivem,

Add

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Add iſmét értenem nagy irgalmadat,
Es meg-vidul minden én tetemem,
Kiket a' te haragod ôſzverontott.
¶ 5. Rejts-el ſzinedet vétkeim elôl,
Fertelmes bûneimet ne tekéntsed,
Haragos orczádat rolam el-vegyed,
Szabadits-ki minden bûneimbôl.
Uram teremts bennem tiſzta ſzivet,
Minden dolgaimat jóra vezérlyed,
Ujjits meg bennem az igaz lelket,
Hogy életem kedves légyen elôtted.
6. Ne veſs el engemet ſzined elôl,
Es ne vôdd el ſzent Lelkedet én tôlem,
Sôt tellyes ôrômet ſzerezz én bennem,
Tégy bizonyoſsá engedelmedrôl,
Indéts ſzivemben nagy vigaságot,
Es vidám lélekkel engem erôſſits,
Hogy ôrômmel értsem irgalmadat,
Kegyelmeſségeddel engem bátorits.
7. Es példa léſzek errôl mindennek,
A' bûnôsôket útadra tanitom,
Bûnökbôl hozzád téréſre inditom,
Hogy ôk csak te benned reménlyenek.
Oh én Iſtenem! En idvôſségem!
Szabadits meg ez vérrel buzgó bûntûl,
Kiért ôrôkké téged én nyelvem,
Dicsér, és énekel kegyeſségedrôl,
8. Nyiſd-

8. Nyiſd-meg azért az én ajakimat,
Hogy az én ſzájam dicsérheſſen téged,
Ha az áldozat kedves vólna néked,
Nem kémélleném áldozatomat.
De nem kell néked égô áldozat:
Az alázatos lelket te ſzereted,
Az te nálad a' kedves áldozat,
A' tôredelmes ſzivet meg nem veted.
9. Jó-vóltodból tégy jól a' Sionnal,
Hogy kô falai a' Jeruſalemnek,
Nagy dicsôſségeſſen meg úppûllyenek,
Ekesûllyenek magas tornyokkal.
Akkoron áldóznak igaſságot,
Az melly kedves léſzen te felségednek,
Es kéſzitnek égô áldozatot,
Az te oltárodra tulkokat téſznek.

LII. SOLTAR. T. B.

Panaſzolkodáſa Dávidnak a' Doeg ellen.

Mit dicsekedel gonoſságban,
Te hatalmaskódó?
Mit fuvalkodol fel-magadban,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Nagyra vágyakozó,
Mert az Istennek jó-vólta,
Az jókat meg-tartya.

2. Mint szintén az éles béretva,
Ollyan az te nyelved,
Mert a' szíveket által járja,
Rágalmazó mérged:
Inkább szeretsz hamisságot,
Hogy nem igasságot.

3. Te csalárd nyelv szólsz csak nyavalyát,
Azértan az Isten,
Téged ki gyomlál és el-szaggat,
Házadból ki vészen,
Es az élők seregiből,
Tégedet ki-tőről.

4 Midőn az hivek és a' szentek,
Lá ándgyák e' veszélyt,
ő magokban meg félemlenek,
Mindenek e' kevélyt,
Meg-nevetik és csúfollyák,
Es végre ezt mondgyák:

5. Im ez az Istent meg-vetette,

Es benne nem bizott,
Gazdagsággal magát el-hitte,
Ahoz ragaszkodott,
Es az ő álnokságához,
Bizott hatalmához.

6. De én, a' ki jó hittel bizom,
A' nagy Ur Istenben,
Az ő házában plántáltatom,
Es zőldellem szépen;
Mint az ékes zőld olaj-fa,
Ki meg nem ász soha.

7. En téged örökké dicsérlek,
Mert meg-tartál engem,
Es a' te nevedben reménlek,
Mig lészen életem,
Mert te a' te hiveidnek,
Vagy jó segedelmek.

LIII. SOLTAR. T. B.

E' Soltárnak értelme, és notája edgyez az XIV Soltárral, és majd ugyan azon igékből áll.

AZ bolond igy szóll az ő szivében:
Nincsen Isten; azért gonoságban él,
Utálatos bűnt tészen semmit nem fél,
Ez egész földön az ki jót tégyen,
Senki nincsen.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

2. Az Ur az égből alá tekénte,
E' földön az emberek fiaira,
Hogy meg-láſſa kinek eſze vólna,
Ha az Iſtent valaki kereſné,
Es tiſztelné.

3. De azt jól láttya dicsőſségében,
Hogy az jó útról el-tértek mindenek,
Mindnyájan fertelmes bűnbe hevernek,
A' ki az Iſtent tiſztelné hiven,
Csak egy ſincsen.

4. De az hamiſſak meg nẽ gondollyák,
Hog' népemet mint a' kenyért meg-éſzik,
Meg nem térnek, sőt magokat el-hiſzik,
Az Iſtent ſegitségül nem hiják,
Sem urallyák.

5. A' hol nincs félelem, ott rettegnek,
Mert meg-tőri ő csontyokat az Iſten,
Es boſzſzút áll a' te ellenségiden,
Tőled, Sion, meg-ſzégyenittetnek,
Kik rád törnek.

6. A' Sionról vallyon s' ki jövend-el,
Ki a' ſzent Izraëlt meg-ſzabadittya?
Ha Iſten fogságból népét ki-hozza,
örvend az Jákob és az Izraël,
Tellyes ſzivel.

LIV. SOLTAR. T.B.

Könyörgése Dávidnak a' meg-ſzabaditásért.

2. Mert ellenségim kevélyen,
Reám támadnak és kergetnek,
Es engem halálra kereſnek,
Ezekben ſem jút az Iſten.
De az Iſten meg-tart engem,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Kegyelmeſségét meg mutattya,
Es ſegedelmét hozzám nyújtya,
Jóra vezérli életem.

3. Ez nékem ſzánt nagy nyavalyát,
En ellenségimre téríti,
Es ezt nékiek meg-fizeti,
Meg-mutatván igaſságát.
Akkoron néked vig ſzivel,
Hálá-adáſokat áldozom,
Es ſzent nevedet magaſztalom,
Mert ő tellyes kegyelséggel.

4. Mert minden én inségemből,
Te meg ſzabaditál engemet,
Meg-büntetéd ellenségemet,
Kit én meg-láték ſzememmel.

LV. SOLTAR. T. B

Dávidnak meg-ſzabadulásért való
könyörgéſe.

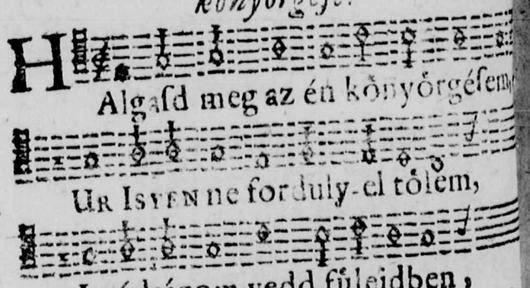

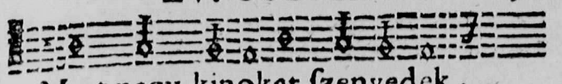
Mert nagy kinokat ſzenvedek,

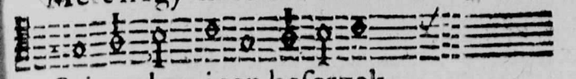
Szivemben igen keſergek,

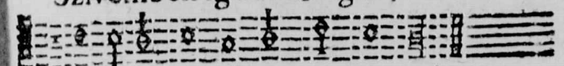
Előtted panaſzlok reſzketvén.

2. Mert fenyeget én ellenségem,
Az hitetlen rettegtet engem,
Mert én rólam tanátsot tartnak,
En ellenem kötéſt téſznek,
Nagy haraggal rám gerjednek,
Hogy engem meg-nyomoritsanak.

3. Nagy inségben keſereg ſzivem,
Rettegtet halálos félelem,
Tellyeſséggel el-ſzomorodtam,
Félek, rettegek, gyötrődöm,
Reſzketvén ſzörnyen veſződöm,
Ugy hogy immár ſokſzor kévántam.

4. Oh ha ſzárnyaim lehetnének?
Mint a' galamb ha röpülhetnék,
En repülnék meſsze földre,
El-mennék ez népek közzül,
Puſztát kereſnék ezentől,
Az hol nyúgodalmom lehetne.

5. El-ſzaladnék nagy ſietséggel,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Ez ſebes forgó ſzél-véſz elől,
Ez zur zavarból én el-futnék,
ő nyelveket haſogaſd-el,
Kik hamis pőrlődéſekkel,
Ez egéſz városſt bé-töltötték.
6. A' nagy hamiſság éjel nappal,
E' váras kő-faláin nyargal,
Közepette vagyon álnokság,
Es kőrös-környül az útzák,
Minden gyalázattal rakvák,
El-árad köztök a' csalárdság.
7. Hogy ha ellenségem vólt vólna,
Es ſzem látomáſt gyülőlt vólna,
őrizkedtem vólna ő tőle,
Ha rám törött vólna nyilván,
Es ha nem illy alattomban,
El-térhettem vólna előle.
8. De te a' ki én velem laktál,
Nálam nagy tiſzteſségben vóltál,
Kivel tanácsomat közlöttem,
Titkaim meg mondtam bátran,
Edgyütt jártunk a' Templomban,
Nagy nyájaſságban veled éltem.
9. Bé-eſnek az halál kezében,
Es a' föld alá elevenen,
A' nagy mélységben bé-vettetnek,
Mert nagy az ő gonoſságok,

De én Iſtenhez kiáltok,
Mert ő meg-tartója éltemnek.
10. Mert eſtve reggel őt ohajtom,
Dél korban is őtet kiáltom,
Es meg-halgattya könyörgéſem,
Meg-tart engem békeségben,
Minden ellenségim ellen,
Kik ſeregben gyültek ellenem.
11. De az örök hatalmu Iſten,
Meg-halgat engem kéréſemben,
Es őket meg-bünteti végre,
Mert nem jobbulnak éltekben,
Semmi gondgyok nékik nincsen,
Az Iſtennek tiſzteſſégére.
12. Az hitetlen kezét emelte
A' békeséges hiv emberre,
A' barátság frigyét meg-ſzegte,
Beſzéde ſikos mint a' vaj,
Belől kegyetlen mint tolvaj,
Nagy ellenségel az ő ſzive.
13. Mindenben ő tettetes ſzava,
Mint az olaj lágy és olly ſima,
De mérgeſſebb az éles törnél,
Veſd Iſtenben reménséged,
Es nyilván meg-ſegit téged,
Az igazat ő nem hadgya-el.
14. De a' gonoſzokat Ur Iſten,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Te bé taſzitod a' mély ſirben,
Holott nagy veſzély rájok terjed,
A' gyilkoſok és hamiſſak,
Eleteket félben hadgyák,
En penig bizom csak te benned.

LVI. SOLTAR. T. B.

Könyörgése Dávidnak a' meg-szábáditásért.

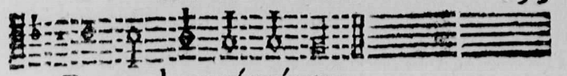

Benned reménségem.

2. En az Ur Iſtenben dicsekedem,
Szent igéjében nem kételkedem,
Mit tehetne az ember énnékem,
A' melly kerget engemet?
Viſzſza fordittyák az én beſzédemet,
Es naponként abban hánnyák eſzeket,
Hogy nékem ſzerezzenek veſzedelmet,
Csak gonoſzt gondolnak.
3. En ellenem ők ősze-járulnak,
Hogy meg kapjanak azon forgódnak,
Es életemtől meg-foſzthaſſanak,
Ez minden ő ſzándékok.
A' gonoſzságban nagy ő bizodalmok,
Aztvélik hog' jól léſzen minden dolgok,
De ha Uram haragod eſik rajtok,
őket mind le-vered.
* 4. Minden futáſimat meg-emlited,
Köny-hullatáſim tőmlődbe ſzeded,
A' te laiſtromodban fel-jegyzed,
Minden én inségemet.
Miden hozzád nyujtom könyörgéſe-
Ottan futni látom ellenségimet, (met,
Velem vagy, és temeg tartaſz engemet,
Kegyelmes Iſtenem.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

5. UR Isten felségedet dicsérem,
Es szent Igédet nagynak bőcsüllem,
Aldom az Urat mig lesz életem,
Bizván ő beszédében.
Reménségemet vetem az Istenben,
Irgalmaságra nézek szüntelen,
Azért félelmem senkitől nem lészen,
Ki árthatna nékem?
6. Fogádasom tartya azt énnékem,
Hogy jó-vóltodért neved dicsérjem,
Mert kegyelmessen meg-mentéd lelkem,
Az halál kötéléből.
Es lábaimat meg-tartád eséstől,
Hogy én élhessek tenéked kedvesől,
Az élők világosságán, és szentől,
Járjak te előtted.

LVII. SOLTAR. T.B.

Meg-szabaditásért való könyörgése Dávidnak.

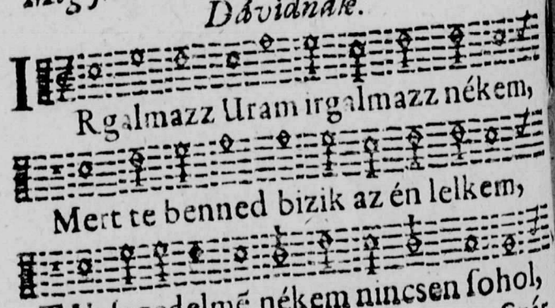

Irgalmazz Uram irgalmazz nékem,
Mert te benned bizik az én lelkem,
Több segedelmẽ nékem nincsen sohol,
Szár-

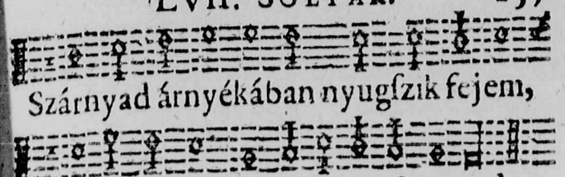

Szárnyad árnyékában nyugszik fejem,
Miglen a' nép gonoszsága el-romol.

2. En a' felséges Istenben bizom,
Ki jóra vezérli minden dolgom,
Segedelmet küld alá inségemben,
Az ellen lészen nékem oltalmam,
A' ki engem kerget hogy bé-nyelhessen.
3. Az én lelkem oroszlánok közt ül,
Kik sebes lángal vóttenek környül,
Fogok oly hegyessek mint a'nyil és dárda
Naponként nyelvek ugy meg élesül,
Mint a' jól meg kőszörült éles szablya.
4. Magasztaltatsál Uram az égre,
Nagy dicsőséggel ez egész földre,
Mert én járásomra hálokat hántak,
Szegény lelkemet el nyomták szinte,
Es én elömben ők mély vermet ástak.
5. De önnön magok belé estenek,
Kin tellyes szivemből örvendezek,
Az én szivem kész mindennek előtte,
Hogy dicséretit szent felségednek,
Szüntelen énekellyé életébe.
6. En nyelvẽ és lantom már serkeny fel,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Iſten dicséretire zendûlly-fel,
Jó hajnalban én ágyambol fel kelek,
Es éneklek nagy dicsôſségedrôl,
Uram téged minden népnek hirdetlek.

7. Mert mind az égig fel hat jó-vóltod,
A' felyhôket éri Igaſságod,
Dicsôſségedet láttaſd meg az égen,
Es jelentsd-meg nagy hatalmaſságod,
Minden embereknek ez egéſz földön.

LVIII. SOLTAR. T. B. (*ellen. Panaſza Dávidnak a' Saul tanácsoſi*

2. Sôt

2. Sôt ha ember jól meg-tekénti,
Szivetek jár álnokſággal,
Kezetek mér hámis fontal,
Nincs dolgotoknak tôkélleti,
A' gonoſzok el-tévedtek,
Mihelyt annyoktúl ſzûlettek.

3. Az ô annyok méhétôl fogva,
Csak hazugságot beſzélnek,
Az ô rágalmazó nyelvek,
Mint ô kigyó méreggel rakva,
Elnek fiket Aſpis módra,
Az melly fûleit bé-dugja.

4. Hogy bûvôlését ne hálgaſſa,
A' bôlcs bûvôlô meſternek,
Tôrd meg fogokat ezeknek,
Haragod Ur Isten meg-rontsa,
ô záp fogokat ezeknek,
Az éh oroſzlán kôlykôknek.

5. Adgyad hogy ſzéllyel lottsanyanak,
Mint a' viz mellyet ki-ôntnek,
Mint nyilak kiket fel-lônek,
Pozdorjánként tôrve le-hulnak,
Mint az olvat nyálas csiga,
El-follyon ezeknek dolga,

6. Mint az idétlen gyermek meg-hal,
Ki nem látta a' nap fényét,
Mint az éretlen gyûmôlcsôt,

El-

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

El-veszti Isten nagy haraggal,
Mint a' tóviskék el veésznek,
Minek-előtte fel-nőnek.
7. Ezen az igaz és hű ember,
Igen örül szivében,
Midőn láttya hogy az Isten,
Afféle népet igen meg vér,
Lábait mossa az illyen,
A' gonoszoknak vérékben.
8. Végre innét mondhattya minden,
Hogy jó az igaznak dolga,
Sok és nagy az ő jutalma,
Azt minden itt vészi eszében,
Hogy Isten mindent meg-ítél,
A' ki jól vagy gonoszúl él.

LIX. SOLTAR. T. B. (*tásért.*

Könyörgése Dávidnak a' meg-szabadi.

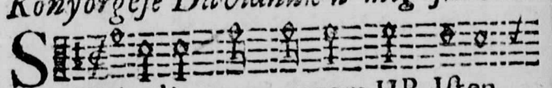

Zabadits-meg engem UR Isten,

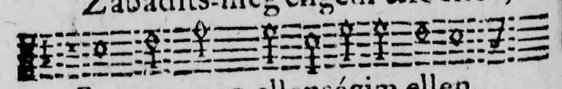

Es tarts meg ellenségim ellen,

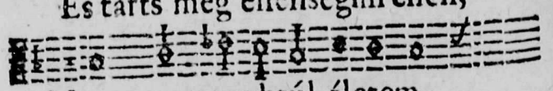

Ments-meg azoktúl életem,

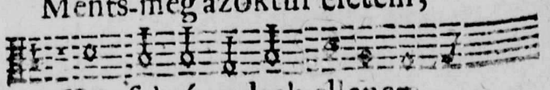

Kik fel-támadtak ellenem,

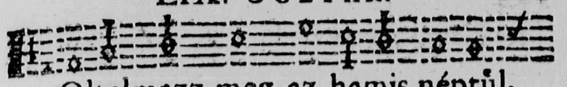

Oltalmazz-meg az hamis néptúl,

Ki én veszedelmemnek örül,

Melly szomjúzik ártatlan vért,

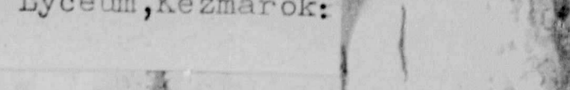

Ments meg attúl szent nevedért.

2. Mert szörnyen életemre törnek,
Es én ellenem kötést tésznek,
Hatalmassak vadnak rajtam,
Kiknek semmit nem ártottam;
Azok készülnek én ellenem,
Kik ellen semmit nem vétettem,
Kelly-fel azért Uram láss meg,
Es kegyelmessen őrizz-meg.
3. Zebaoth Isten téged kérlek,
Oh Istene az Izraëlnek!
Látogasd meg a' népeket,
Visgálly-meg minden nemzetet.
Ne vedd azokat kegyelmedben,
A' kik élnek hitetlenségben,
Estve mint az eb ugatnak,
A' város környül futosnak.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

4. Mint az éles kard az ő nyelvek,
Mordályság minden ő beszédek,
Sőt még szólnak illy bolondúl:
Ki hallya a' mit nyelvünk szóll?
De őket Uram meg-neveted,
Es őket mind meg szégyenited,
A' pogányoknak jutalmot,
Adsz szégyent és gyalázatot.
5. En ellenségimnek ereje,
Kezedben minden tehetsége,
Benned bizom én Istenem,
Mert te vagy én segedelmem.
Az Isten jó-vóltát jelenti,
Nyavalyámnak eleit vészi,
Es meg-láttattya én velem,
Hogy el-vész én ellenségem.
* 6. De őket Uram ne veszesd-el,
Hogy népem ezt ne felejtse-el,
De meg-emlétse ezeket,
Hanem tsak kergesd-el őket.
Uram, mi paisunk, kergesd-el,
Széllezd-el őket nagy eröddel,
Azt érdemli hamiságok,
Kevélységek, szitkos szájok.
7. önnön hálojokban essenek,
Veszesse álnok kevélységek,
Fogja meg átkozodások,
Es ő gyalázatos szájok,

Haragok azért gerjedgyen-fel,
Es őket bűnökért veszesd-el,
Töröltessenek-el szörnyen,
Hogy még csak hirek se légyen.
8. Ugy tégedet ismérjenek,
Kit hivnak Jákob Istenének,
Hogy néked hatalmad légyen,
Ez egész föld kerekségén.
Estve midőn ők viszsza-térnek,
Nagy haraggal fenekedgyenek,
Mint az eb úgy ugassanak,
A' városon futossanak.
9. Es végre meg-lássák mindenek,
Hogy ők futva kenyért keresnek,
Es fekünni mennek későn,
Morgolodnak nagy éhségben.
De én dicsérem hatalmadat,
Enekben áldom jó-vóltodat,
Es én fel-kelek jó reggel,
Magasztallak nagy örömmel.
10. Mert te vagy Uram én oltalmom,
Reménségem és bizodalmom,
Azért oh én erősségem,
Mindenütt neved dicsirem;
Hogy nékem az én szükségemben,
Segedelmem vagy inségemben,
Te vagy én erős kő-váram,
Kegyelséged nagy én hozzám.

Ha-

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

LX. SOLTAR. T. B.

Könyörgése Dávidnak az Izrael népének jó állapottyáért.

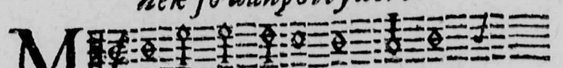

Inket UR Isten el-hagyal,

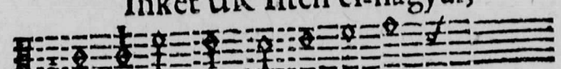

Es reánk meg-haragudtal,

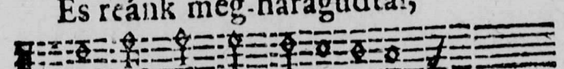

Tőled széllyel el-oszlatánk,

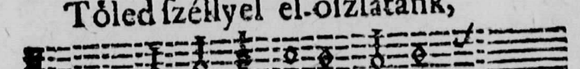

Térj kegyessen ismét hozzánk,

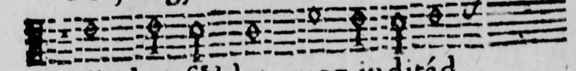

Mind e' földet meg-inditád,

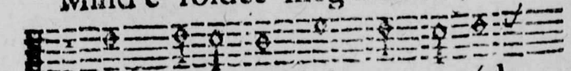

Nagy hatalmaddal meg rontád,

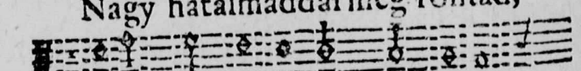

Epits-meg az ő nagy romlását,

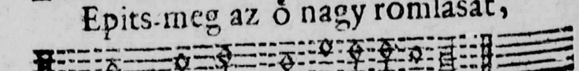

Mert romlás miatt alig álhat.

2. Népedet keményen tartád,
Es igen meg-sanyargatád,
Minket mind egy tsipős borral,
Itatál keserű búval:
De a' kik tégedet félnek,
A' záfzlót adád nekiek,
Mellyet ők fel-emelnek bizván,
A' te igaz fogadásodban.

3. Hogy a' nálad kedves hivek,
Végre meg-menekedgyenek,
Jobb kezeddel tarts-meg engem,
Halgass-meg és tégy jól velem.
Szólla Isten szentségében,
örvendek igéretiben,
A' Sichemet részül el-vészem,
A' Suchor völgyét meg-mérséklem.
* 4. Galáádot-is ezennel,
Meg-vészem erősségemmel,
A' Manasses-is ekképpen,
Ephraim-is enyim lészen.
Ezek a' nagy sereg népek,
Fejemnek ereje léfznek,
A' Juda-is én örökségem,
Es törvény szerzőm lészen nékem,
5. A' Moáb-is az én népem,
Mint edgy láb mosó edényem,
Kiben lábaimat mosom,
Ebben nem gyanakodom,
Es azt én nyilván el-hiszem,
Edom-

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Edomra ſarumat vetem,
Es kik Philiſteában laktok
Győzedelmemen vigadoztok,
6. Ki vihetne engem bátran,
A' nagy kerétett városban?
Utamat ki igazgatná,
Az erős Edom országra?
Nem te téſzed é Ur Iſten,
Ki minket űſz helyből helyben?
Hogy el nem jővél ſereginkel,
Meg űzetél ellenséginkel.
7. Légy minékünk ſegitségűl,
őrizz-meg ellenséginktűl,
Mert az emberi ſegitség,
Hijába való epeség,
Az Iſten által minékünk,
Léſzen erős győzödelmünk,
Es ő meg-ſzabadit bennünket,
Meg tapodgya ellenségünket.

LXI. SOLTAR. T. B.

Könyörgéſe Dávidnak a' meg-ſzabaditásért.

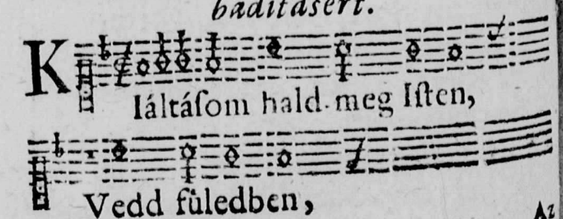

2. Végy fel engemet-kő ſzálra,
Magaſságra,
Hol bátorságom légyen,
Mert te vagy én erős tornyom,
Vigasagom,
En ellenségim ellen.
3. Te hajlékodban lakáſom,
En kivánom,
Es óhajtom ſzüntelen,
Szárnyaidnak árnyékában,
Kivánkozván,
Vagyok jó reménségben.
4. Mert meg halgatz kéréſemben,
Oh UR Iſten,
Nyújtván kegyeſſégedet,
örökségeket meg adod,
Es meg áldod,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

A' kik félik nevedet.
5. Naphoz napok adaſſanak,
A' Királynak,
Nagy ſok nemzetségekre,
Sokaſitsad eſztendeit,
Nyújts életit,
Véghetetlen időkre.
6. Orſzága érjen ſok időt,
Iſten előtt,
Szép csendes békeségben,
Igazságodnak hivsége,
Elől vegye,
Es őrizze kegyeſſen.
7. Es oſztán vigan éneklek,
Szent nevednek,
Moſtan és mind őrökké,
Es a' melly fogadáſt tőttem,
Meg fizetem.
Naponként ő nékie.

LXII Soltar. T. B. 24. 95. III.
Panaſſa Dávidnak a' Saul ſőlgai ellen.
Az XXIV. Solt. notájára.

AZ én lelkem ſzép csendeſen,
Nyugſzik csak az Ur Iſtenben,
Mert csak ő az én idvőſségem,
ő nékem erős kő-váram,

Meg-tartóm és én oltalmam,
Minden gonoſztól meg-ment engem.
2. Mig incselkedtek ennyire,
Az ártatlan hű emberre?
Im meg jövendőlőm tinéktek,
Hogy mint a' régi romlott fal,
A' melly már dűlő félben áll,
Mind le rohantok és el-veſztek.
3. Azon vadnak minden-képpen,
Hogy a' kit fel-emel Iſten,
Azt ők viſontag le-nyomhaſſak,
Hazugság minden elméjek,
Atokkal rakva ő ſzivek,
Noha jó ſzavokat mutattyák.
4. Azért ſzivem reménséged,
Csak az Ur Iſtenben veſſed,
Eélly csak az ő ſegedelmével,
ő nékem magas kő ſzálam,
Oltalmam és erős báſtyám,
Hogy ſoha ne tántorodgyam-el.
5. Az Iſten én idvőſségem,
Erőſségem, dicsőſlégem,
Bizzatok azért csak ő benne,
Előtte ti ſziveteket,
Töltsétek-ki lelketeket,
ő légyen lelkűnk hiedelme.'
5. De lám a' földi emberek,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Csak hazugok minden rendek,
Hogy ha valóba meg lattatnak,
Es a' mértékbe vettetnek,
Nincsen ſemmi nehézségek,
A' fontban egy cseppet ſem nyomnak.
7. Ne bizzatok hivságtokban,
Hamis ragadozáſtokban,
Múlandó dolgon ne kapjatok,
Hogy ha ſokaſul kéncsetek,
Ahoz ne bizzék ſivetek,
Mert nem állandó gazdagságtok.
8. Az Iſten egy ſzót ſzólt egyſzer,
Mellyet én hallottam kétſzer,
Hogy nagy ereje vagyon néki,
Uram a' kegyeſség tiéd,
Es te nyilván meg fizeted,
A' kinek dolga mint érdemli.

LXIII. SOLTAR. T B. 17. 70.

Könyörgéſe Dávidnak az Iſteni ſzolgalatban jelen létele-való ſzabadságért.

AZ XVII. SOLT. notájára.

ISten te vagy én Iſtenem,
Jó reggel kereslek tégedet,
Hozzád ohajtván el-epedett,
Szomjuság miatt én lelkem,
En teſtem hozzad áhétozik,

Szom-

Szomjuságban el hólt ſzintén,
E' puſzta és ſzáraz ſöldön,
Hol ſemmi viz nem találtatik.
2. Mert látni igen kévánnya,
A' te erös dicsöſségedet,
Es Iſteni tiſzteletedet,
A' te dicsö Templomodba,
Mert nékem kedvesb életemnél,
A' te nagy kegyelmeſséged,
Kiért én ajakim téged,
Dicsérjenek ſzép énekléſſel.
3. Magaſztallak én tégedet,
Életemnek minden rendiben,
En kezeimet fel emelvén,
Aldom te dicsö nevedet:
Örül, mint ha drága étkekkel,
Jól lakott vólna én ſzivem,
Szent Felségedet dicsérem,
Enekiek rólad nagy örömmel.
4. Róllad el nem felejtkezem,
Még ágyamban is emlegetlek,
Es midön reggel én fel kelek,
Csak te róllad emlekezem:
Mert te én velem ſokſzor jól töl,
Es meg ſzabaditál engem,
Azért moſt is én életem,
Szárnyaid árnyékában örül.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

5. Hozzád ragaſzkodik lelkem,
Soha el nem ſzakad te tőlled,
Mert meg tart engem te jobb kezed,
Midőn kerget ellenségem,
Es a'-kik engem háborgatnak,
Hogy engem el tőröllyenek,
Azok hirtelen el veſznek,
Mélyen a' föld alá borúlnak.
6. Ellenség miatt el hulnak,
Eles fegyver által el-veſznek,
ő teſtek el ſem temettetnek,
Kikkel a' rokák oſztoznak.
De a' Király az UR Iſtenben,
örvendez e' győzödelmen,
Es dicsekedhetik minden,
A' ki eskűſzik ſzent nevére.
7. Mikoron minden csalárdok,
A' kik hazugságot beſzélnek,
Valóban meg ſzégyenéttetnek,
Bé-dugatik az ő ſzájok.

LXIV. Soltar. T. B.

Könyörgése Dávidnnk meg-oltalmazásért.

Az V. Soltar notájára.

HAlgaſd meg Uram könyörgéſem,
Tarts meg ellenségem ellen,
A' melly reám dűgött ſzörnyen,

Eőrizz-meg félelmétűl engem,
Mentsd meg életem.
2. Rejts-el engem a' gonoſzoktúl,
A' kik reám fenekednek,
Csak gonoſzra igyekeznek,
Tarts meg ő hamis tanácsoktúl,
Háborgáſoktúl.
3. A' kik nyelvőket éleſitik,
Mint öldőklő fegyvereket,
Mint a' nyilat, beſzédeket
Az artátlan emberre lővik,
Es azt meg-sértik:
4. Lővöldőzik rejtek helyekkől,
Az ártatlant és igazat;
Hirtelen az ő nyilokat,
El rea lővik kegyetlenűl,
Vakmerőségből.
5. Hamiſságban hánnyák eſzeket,
Es csak azon igyekeznek,
Hogy ők tört titkon veſſenek,
Dicsekedvén ſzólnak illyeket:
Ki látna minket?
* 6. Ez dologban ſzorgalmatoſok,
Járnak okos ravaſzsággal,
Elméjek ſok fortélyt talál,
Sok az ő álnok találmányok,
Kikre nagy gyorſok,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

7. De a' boſzſzú-álló UR Iſten,
Hirtelen őket meg lővi,
Nyilaival meg rettenti,
Nagy ſebeket ejt ő teſtekben,
Kit meg lát minden.
8. őket az őnnőn gonoſz nyelvek,
Ejti a' veſzedelemben,
Es kik ezt véſzik eſzekben,
Ez dolgon igen meg ijednek,
Es el rémůlnek.
9. Es nagy félelemmel mindenek
Hirdetik az Iſten dolgát,
Beſzéllik annak nagy vóltát,
Mellyet innen eſzekben véſznek,
Es meg-értenek.
10. De ſzive az igaz embernek,
őrvend az erős Iſtenben,
Ki őt vőtte kegyelmében,
őrůlnek az jő ſzivů hivek,
Es dicsekednek.

LXV. SOLTAR. T. B. 72.

Hálá adáſa az Izrael népének az Iſtennek ſok-féle jó téteményéről.

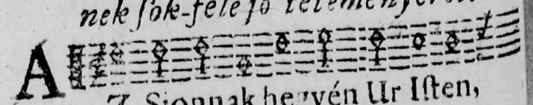

AZ Sionnak hegyén Ur Iſten,
Fogadáſt téſznek néked itten,
Tiéd

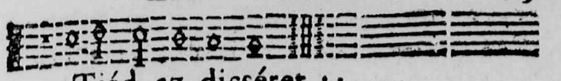

Tiéd az dicséret ::
Tiſztelvén tégedet.

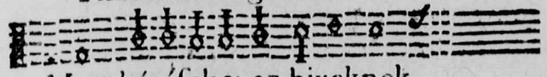

Mert kéréſeket az hiveknek,

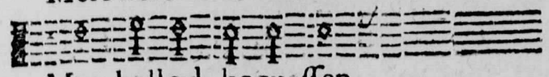

Meg hallod kegyeſſen,

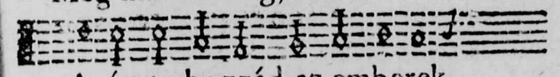

Azért te hozzád az emberek,

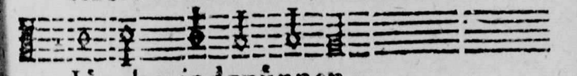

Jőnek mindenůnnen.
2. Rajtam a' bůn el-hatalmazék,
Terhelvén engemet ::
De nagy vólta kegyeſségednek,
El törli vétkůnket.
Bóldog a' kit te el-válaſztál,
Fogadván házadban,
Hogy előtted nagy buzgosággal,
Járjon tornáczodban.
3. Javaival a' te házadnak,
Meg elégittetůnk ::
Szép dolgain te Templomodnak,
Győnyőrkődik ſzivůnk.
A' te csuda igazságodbol,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Meg-felelſz minékünk,
Halgaſs meg Iſten, velünk tégy jól;
Oh mi ſegedelmünk!
4. Mindenek csak te benned biznak,
Ez föld kerekségin ::
Az kik ſzéllyel meſzſze lakoznak,
A' tengernek ſzélin.
Te mondhatatlan hatalmaddal,
A' magas hegyeket,
Környül fogod mint egy abroncsal,
Erősſitvén őket.
5. A' tengeri habok zugását,
Te meg-csendeſited ::
A' pogány nép zúgolódását,
Ottan el-enyéſzted.
Nagy félelmekben el-bádgyadnak,
Mindenek e' földön,
Nagy vóltán a' te csudáidnak,
Kiknek ſzáma nincsen.
* 6. Te meg-vigaſztaſz mindeneket,
Reggel a' nap fénnyel ::
Biztatſz minden élő rendeket,
Csillagokkal éjjel.
Aldáſiddal meg-látogatod,
Az el-ſzaratt földet,
Haſznos esőkkel meg-lágyétod,
Gazdagétván őtet.

7. Az

7. Az te kútaidból a' vizek,
Soha el nem fogynak ::
Hogy a' ſzép földi vetemények;
Szaporodhaſſanak.
A' barázdakat meg-itatod,
A' ſzántó földeken:
A' vetéſt ſzép esővel áldod,
Hogy bővön teremjen.
8. Meg-koronázod az eſztendőt,
Nagy ſok javaiddal ::
Lábaid nyoma kővérséget,
Csepőget nagy ſirral.
Lakó helyei a' puſztáknak,
Folynak kővérséggel,
Hegyek és halmok vigadoznak,
Nagy bőv terméſekkel.
9. A' ſzép ſik mezők ékeſednek,
Sok barom csordákkal ::
Villognak a' ſzép ſzánto földek
Sürü gabonákkal.
Az hegy-oldalak, mező földek,
Szép búza növéſſel,
örvendeznek és énekelnek,
Nagy gyönyörűséggel.

LXVI. Soltar. T B. 98 118.

Hálá-adáſa az Izraélitáknak a' meg-ſzabadulásért.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

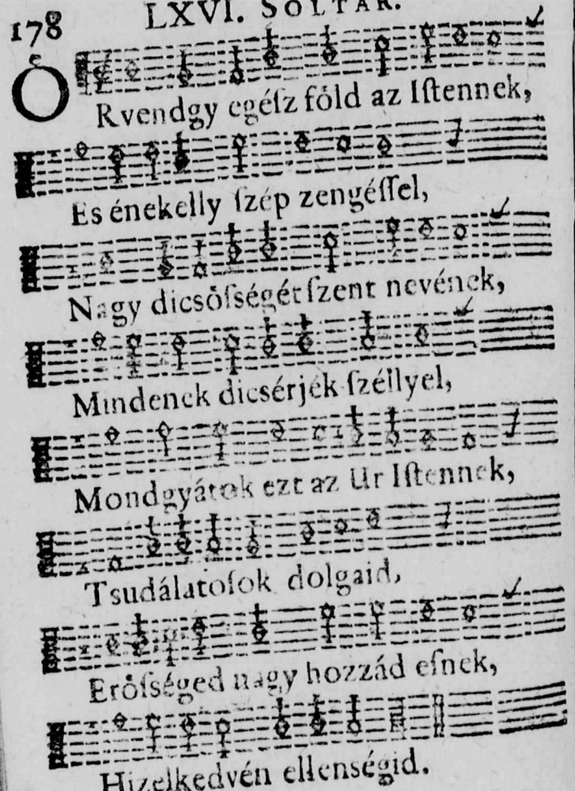

2. A' te Isteni felségedet,
Ez földön mindenek áldgyák,
Es dicsőſséges szent nevedet,
Enekléssel magaszstallyák.
Jertek, és ezt jól meg láſsátok,

Minden jól ide figyelmezz,
Istennek melly csudálatosok,
Dolgai az emberekhez.

3. A' tengert és a' folyo-vizet,
Meg száraztya, hogy a' népnek,
Lábok szárazon által mehet,
Kin sziveink örvendeznek.
Országa meg-marad örökké,
Szeme lát minden népeket,
A' kik fel-támadnak ellene,
Elő-menetek nem lehet.

4. Aldgyátok a' mi Istenünket,
E' földön minden emberek,
Dicsérjétek az ő szent nevét,
Nagy zengéssel minden népek.
Mert életünket ő meg-adá,
Az ő nagy kegyeſségéből,
Lábainkat meg gyámolitá,
Oltalmazván el-eséstől.

5. De minket igen meg probálál,
Es meg kesergetél Isten,
Meg olvasztál és meg tisztitál,
Mint az ezüstöt a' tüzben.
Te minket szegény szolgaidat,
Adal ellenség tőrében,
Kik hevederrel ágyékinkat,
Meg-kötözték nagy erőssen.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

* 6. Mi fejünkre népet ültetél,
Mint a' tevék terhelteténk,
Nagy ár-vizeket ránk ereſztél,
Sebes tüzön által menénk.
De te ki vezérlél bennünket,
Meg-enyhitél-meg nyugotál,
Templomodban azért tégedet,
Dicsérlek ſzép áldozattal.
7. A' melly fogadáſt néked tőttem,
En ſiralmas ajakimmal,
Inségemben mire feleltem,
Eſedezvén én ſzájammal:
Sok hizlalt ſzép kövér barmokat,
Aldozatra adok néked,
Koſokat, ökröket, bakokat,
Meg égetek te előtted.
8. Jertek hallyátok, hadd beſzéllyem,
Tinéktek Iſten félőknek,
Az miket Iſten tőtt én velem,
Melly kegyeſſen tőtt lelkemnek,
Hogy ſzájammal hozzá kiálték,
Ottan meg-halgata engem,
Azért beſzédével nyelvemnek,
Mindenkor ötet dicsérem.
9. Hogy ha hamiſságot ſzivemben,
Valaha gondoltam vólna,
Soha engem könyörgéſemben,

ő meg

Eő meg nem halgatott vólna.
De bizonyára a' jó Iſten.
Kéréſemben meg-halgata,
Es panaſzimat jól meg-értvén,
Könyörgéſemnek helyt ada.
10. Légyen áldott a' nagy Ur Iſten,
Az ő nagy kegyeſségéjért,
Ki meg-halgatott kéréſemben,
Es kegyelmeſſen hozzám tért.

LXVII. SOLTAR. T. B. 330.

Könyörgéſe az Izraelitáknak, az Iſtennek kegyelmes vélek lakozásáért.

AZ XXXIII. SOLT. nótájára.

URI Iſten áldgy meg jó-vóltodból,
Es kegyeſſen fordúly hozzánk : :
Oltalmazz meg minden gonoſztúl,
Szent ſzinedet fordits reánk,
Hog'e'földön mindē Meg-iſmérje ſzépē,
A' te útadat, Es a' pogány népek,
Téged tiſztellyenek, Meg tartójokat.
2. Es akkoron dicsérnek téged,
Dicsérnek téged a' népek, : :
Nagy tiſzteſséget téſznek néked,
A' pogányok-is örülnek.
Midőn mindeneket, Es a' pogany népet,
Szent igaſsággal, Birod és ítéled,
Es jóra vezérléd, Nagy hatalmaddal.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

3 Dicsérjen téged minden nemzet,
Ur Isten téged dicsérjen, : :
A' föld teremtsen bőv gyümölcsöt,
Aldgyon meg minket az Isten, sát,
Adgya sz. malasztyár, Nyújtsa áldomá.
Es ő felségét, Féllye és rettegje,
E' Föld kereksége, Mint ő Istenét.

LXVIII. Soltar. T. B. 36.

Könyörgése Dávidnak az Izrael népéért Istenidicséretre intéssel egybe.

Az xxxvi. Solt notájára.

HOgy ha fel indúl az Isten,
El kergettetnek szertelen,
Minden ő ellenségi : :
Es el futamodnak széllyel,
ő haragos szine elől,
Minden ő gyülölői,
Ugy el üzetnek hirtelen.
Mint a' füst semmivé lészen,'
El-vész minden ő dolgok,
Mint viasz olvad a' tüztől,
Ugy az ő kemény szinétől,
El vesznek a' gonoszok.
2 De az igazak mindnyájan,
ő rvendeznek nagy vigságban,
A' kegyes Isten előtt : :

Es

Es vig szivel énekelnek,
Hogy ő kevély ellenségek,
Meg szégyenült, el veszett.
Nagy örömmel az Istennek,
Enekellyetek nevének,
Dicsérjétek, áldgyátok,
Ki a' szép sölhökön mégyen,
Kinek neve erős Isten,
ötet magasztallyátok.
3. ő előtte vigadgyatok,
Mert ő az árváknak Attyok,
Kiket táplal kegyessen : :
Az özvegyeknek oltalma,
Az ő Isteni hatalma,
Lakván ő szentségében.
Meg áld edgyes embereket,
Ad nékik szép cselédeket,
Ház nép tenyészésére,
A' foglyokat ő ki menti,
A' párt ütőket rekeszti,
Puszta és parlag földre.
4. Hogy a' te néped ki-vivéd,
A' pusztán által vezérléd,
Es ő előttök menél, : :
A' föld rendüle csöpöge,
Az egeknek veritéke,
Hogy haraggal tekintél,

A' Si-

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

A' Sina hegy meg rendûle,
Hogy az Izraël Istene,
Rá szálla dicsôséggel,
UR Isten a' te földedet,
Meg-látod örökségedet,
Harmattal és esökkel.
5. Ez örök földet meg áldod,
Mihelyt pusztulását látod,
Kin te seregid laknak ::
A' szegényeknek jószágát,
Meg-öregbited marháját,
Hogy ök meg-tartassanak.
Ur Isten a' szûz szíveket,
Fel inditád elméjeket,
Hogy erröl beszéllyenek,
Kik hogy az ellenség futna,
Es ô seregek szaladna,
Ekképpen éneklének:
6. A' Királyok nagy sereggel,
Gyalázattal szégyenséggel,
Meg-futamának szörnyen ::
A' kik othon maradának,
A' prédával osztozának,
Martalék részt vön minden.
Hogy ha meg-nyomorodtok is,
Es ha minden gyalázna is,
Es sanyatgatna szörnyen,

Hogy ha a' kô-fal romlásban,
Fekünnétek-is bádgyadván,
A' kormos szennyeséghen.
7. De mind az-által ti lésztek,
Mint a' galamb szárny, olly szépek,
Melly mint ezûst fejérlik ::
Es tollainak szépsége,
Mint aranynak fényesége,
Olly ékessen tündöklik.
Hogy a' királyokat Isten,
Meg-gyözé nagy erejében,
Nagy diadalmat szerze,
A' föld fejérlék olly szépen,
Mint a' Salmon hegy környékén,
Az hónak fejérsége.
* 8. Az Istennek dicsô hegye,
A' gyümölcsös Básán hegye,
Ki fel-hat a' fölhökre ::
Ti egyéb, és kissebb hegyek,
E' hegyre mit fenekedtek,
Mit törtök e' nagy hegyre?
Mert e' szent hegyet az Isten,
El-választá jó kedvében,
önnön lakó helyének,
Es e' helyen mind örökké,
Lakozásra vagyon kedve,
Isteni felségének.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

9. A' mennyei ſzent Angyalok,'
(Sok tömény ezer ő ſzámok)
Seregi az Iſtennek, : :
Vélek vagyon az Ur Iſten,
Mint néha a' Sina hegyén,
Lakoja a' ſzent helynek.
Uram fel menél magaſſan,
Es fogva vûd hatalmaſſan,
A' te ellenségidet,
Kegyeſségednek nagy vólta,
Az embereknek ki oſzta,
Szép préda nyereséget.
10. Ellenségidet meg-birod,
Kőſztők helyhetvén hajlékod,
Lakozol dicsőſséggel, : :
Aldott légyen az UR Iſten,
Ki velünk illy nagy jól téſzen,
Látogat kegyeſséggel.
Iſten a' mi ſegedelmünk,
Kegyeſſen lakozik velünk,
őriz minket népeit,
Halál és élet kezében,
ő az erős örők Iſten,
Meg-tartya ő hiveit.
* 11. Az Iſten ő ellenségét
Meg veri, meg-töri fejét,
A' gonoſz ellenségnek ::

Es mind agyon veri őket,
Kik nem jobbittyák élteket,
Hanem csak bűnben élnek.
Mond Iſten: Az én népemet,
Meg hozom én ſeregemet,
A' Básánnak földéből,
Meg látom nagy irgalmammal,
Ki hozom nagy hatalmammal,
A' tenger mélységiből.
12. Hogy oſztán az ő vérekben,
A' kik le-vágatnak ſzőrnyen,
Moshaſſad lábaidat: :
Ugy hogy a' ſok ellenségnek,
Véres ſebeket az ebek,
Nyallyák ſebes tagjokat.
Oh én Uram, erős Iſten!
Ki lakozol a' ſzent helyen,
Látták el menéſedet,
Elől-mentek az éneklők,
Az után a' hegedűsők,
Ekéſitvén ſzép rendet.
13. Középben mennek a' ſzűzek,
Dobot vernek zengedeznek,
Enekelnek mindnyájan: :
Ti a' kik mint egy kút főbűl
Származtok az Izraëltűl,
Iſtent áldgyátok vigan,

E' ſzép

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

E' ſzép ſeregnek közepin,
Vagyon a' kiſded Benjamin,
A' felségesb táborral,
A' Juda és a' Zabulon,
A' Naphtalim-is itt vagyon,
Egyéb fő-Hadnagyokkal.
* 14. Az Iſten téged Izraël,
Szeretett ez erőſséggel,
Nagyobb erőt adgy Iſten! ::
Hogy a' miként el-kezdetted,
Es dolgunkat elő vitted,
Vidd véghez kegyelmeſſen.
A' Jeruſalem városért,
Es a' te ſzent Templomodért,
Néked ſzép ajándékot,
A' Királyok vigan hoznak,
Seregit a' kopjáſoknak,
Veſzeſd-el hatalmokat.
15. Töröld-el a' ſereg tulkot,
Űzd el az erős borjukot,
Uram kik rád támadnak ::
Verd meg mind a' párt ütőket,
Es holdoltaſd alád őket,
Hogy adó pénzt adgyanak.
Az Ægyiptomi nagy Urak,
Es a' Szerecsenek nyújtyák,
Az Iſtenhez kezeket,

Országok és Fejedelmek,
Iſtennek énekellyetek,
Es dicsérjétek ötet.
16. Enekellyetek Iſtennek,
Ki lakoja az egeknek,
Kiket teremtett régen, ::
Holott nagy hatalmával űl,
Honnan ſzava ugy meg-dördűl,
Hogy zöng és harsag minden.
Dicsérjétek nagy hatalmát,
Ki felséges méltóságát,
Izraëlen láttattya,
Kinek nagy erejét ott fön,
Az egeken és fölyhökön,
Senki nem tagadhattya.
17. Oh csudálatos az Iſten,
Az ő dicső ſzentségében!
Az Izraël népének,
Erős nagy kegyelmeſſen,
Azértan minden időben,
Mi töllünk dicsérteſsék.

LXIX. Soltar. T. B. 51.

Jövendölés a' Chriſtus ſzenvedéséről.
Az LI. Solt. notájára.

UR Iſten ſegéts, és tarts meg engem,
Mert a' vizek ſzintén lelkemig érnek,

Köze-

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Közepin vagyok a' sáros mélységnek,
Kiben csak nem el nem fillyed én fejem.
Az ár-vizek öszve útnek rajtam,
A' kiáltas miatt torkom el-rekedt,
En szemeimben meg-fogyatkoztam,
Midön várom a' te segedelmedet.
2. En hajam szálánál többen vadnak,
A' kik engemet ok nélkül gyülölnek,
En ellenségim szertelen erössek,
Es engem el-törleni akarnak:
Noha semmit nem vöttem senkitöl,
De még is énnékem kell meg fizetnem,
Nincs Uram el rejtve szined elöl,
Az én bolondságom és minden vtkéem.
3. Seregeknek Ura, erös Isten,
A' ki vezérled a' te seregedet,
Kik benned vetették reménségeket,
Ne hadd miattam esni szégyenben:
Izraël Istene, kik te benned,
Szivböl biznak, ne szégyenits meg öket;
Mert nagy szidalmat szenvedek értek,
A' gyalázat el borittya szinemet.
* 4 En rokonim idegennek tartnak,
Anyám gyermeki nem esmérnek engem,
Mert sz. Templomodban gerjedez szivé,
Meg emészt nagy szerelme Házadnak:
Téged gyalázoknak sok szidalmok,

En reám esének: En pedig sirtam,
Es böjtöltem; de ök csak csúfoltak,
Engemet, noha minden jót kévántam.
5. Bánat miatt én sákban öltöztem,
De ök én rólam mesét költöttenek,
A' kapun ülök és a' részegesek,
Csúf énekléssel nevetnek engem.
De én te hozzád nagy buzgó szivböl,
Oh kegyes Isten, könyörgök oránként,
Halgass meg Uram kegyelmességedböl,
Es kegyelmezz-meg fogadásod szerént.
6. Végy-ki engemet e' fertös sárbol,
Hogy el-ne süllyedgyek, gyülölöimtöl,
Ments meg e' nagy vizeknek örvényiböl,
Tarts meg ellenségim haragjától.
Hogy a' mély viz engem el-ne nyellyen,
Se pedig föllyül reám ne borullyon,
Ne merüljyek tengeri mélységben,
A' kútnak szája engem bé ne zárjon.
7. Ur Isten nagy a' te kegyességed,
Halgasd meg azért a' mit tölled kérek,
Irgalmas szemeid reám nézzenek,
Hadd láthassam nagy kegyelmességed.
Ne rejtsd el Uram kegyes orczádat,
Szegén' szolgádtól, mert meg-nyomorod-
Ne késsel, hald meg kiáltásomat, (tam,
Add-meg kérésem, vigasztally meg Urã.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

8. Uram hajolly ſzomorú lelkemhez,
Ez nagy inségből mentsd-meg életemet,
Ellenségim ellen tarts-meg engemet,
Mert csak bizom kegyelmeſségedhez.
Miként gyaláznak engem jól érted,
Látod melly ſzörnyen engemet rutolnak
Ellenségim nincs rejtve előtted,
Minden ellenségim előtted vadnak.
9. E' gyalázatban el ſzakatt ſzivem,
Keſereg lelkem ez nagy ohajtásban,
Várván ha találtatnék ez nagy kénban,
A' ki ſzive ſzerént ſzanna engem.
De imé ſohol egy ember ſincsen,
A' ki engemet ſzánna nyavalyámban,
Epével étetnek éhségemben,
Eczettel itatnak ſzomjuságomban.
10. Adgya Iſten, hogy ő aſztalokon,
Az önnön étkektűl meg fúladgyanak,
ő magok hálójában akadgyanak,
Békeſségek veſzélyre fordullyon.
Setétűllyenek-meg az ő ſzemek,
Hogy azokkal egy cseppet ſe láſſanak,
Tőrd meg derekokat ő nékiek,
Hogy egyeneſſen fel ſe állhaſſanak.
* 11. Búſúlt haragodat ontsd ki rájok,
Es nagy haragodban ragadd-meg őket,
Tőröld-el minden ő lakó helyeket,
Hog

Hogy éppen ne maradgyon ő házok.
Mert igen kergetnek mindeneket,
A' kiket Uram te immár meg-vertél,
Ha kire bocsáttál vereſéget,
Annak ſérelmit beſzéllik örömmel.
12. Szed őſzve mindẽ gonoſz bűnöket,
Hogy kegyelmedben bé ne véteſſenek,
Az élő könyvből ki törölteſſenek,
Ne irdd az igazak közzé őket. (gyok,
Mivel hogy én moſt nyomorult va-
Emelly bátorságos helyre engemet,
Es néked tellyes ſzivből vigadok,
Hálá-adáſſal mondok dicséretet.
13. Es az inkább tetſzik az Iſtennek,
A' ſzarva indúlt és körmös tuloknál,
Kit a' ſzegények meg-látnak vigsággal,
Es az ő ſzivekben örvendeznek.
örvendez azoknak-is ő ſzivek.
Kik az UR Iſtent ohajtván kereſik,
Mert meg halgattatnak a' ſzegények,
A' foglyokról ő el nem feletkezik.
14. Meny, föld, tenger az Iſtent dicsérje,
Es minden benne való: Mert meg-menti,
A' Sion hegyét. Judát meg-éppiti,
Szép városokkal lakó helyekre.
Ez helyet meg-űlik ő ſzolgai,
Békével lakják mint örökségeket,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Es azoknak minden maradéki
Birják, a' kik szeretik te nevedet.

LXX. Soltar. T.B. 17.93.

Jövendölés a' Christus szenvedéséről a' Dávid személye által, mint a' 40. Soltár végében.

Az XVII. Solt. nótájára.

SIess ments-meg Uram Isten,
Mert benned bizom tellyes szivel,
Azért hamar légy segitséggel,
Minden ellenségim ellen:
A' kik törnek én életemre,
Mind meg-szégyenitessenek,
Kik nyavalyámon örülnek,
Térjenek-meg nagy szégyenekre.
2. Szégyennel légyen futások,
A' kik szidalmaznak engemet,
Es reám kiáltnak he-he-hét,
Gyalázat légyen jutalmok.
Hogy azok benned örvendgyenek,
Kik segedelmedet várják,
Es magokat reád bizzák,
Mondván: Dicsőség az Istennek.
3. En nyomorult szegény vagyok,
Tarts-meg azért oh én Istenem!
Mert csak te vagy én segedelmem,
Ne késsél, mert majd el-fogyok.

LXXI.

LXXI. SOLTAR T.B.

Dávidnak szabaditásért való könyörgése.

Az XXXI. Solt. nótájára.

TE benned bizom én Istenem,
Kérlek oltalmazz-meg,
Gyalázattul ments-meg,
Hogy örök szégyenben ne essem,
A' te nagy jó-vóltodbúl,
Tarts-meg minden gonosztúl.
2. Hajts hozzám füled, tarts-meg engem,
Mutasd segedelmed,
A' mint meg-igérted,
Hogy segitségül lész énnékem,
Légy kzért én kő-sziklám,
Es én erős kő-váram.
3. Ments-ki az hamisnak kezéből,
Es annak markából,
A' ki él csalárdúl,
Oltalmazz-meg a' kegyetlentől,
Benned biztam Uramban,
Gyermekségemtül fogván.
4. Hogy származám anyám méhéből,
Leg ottan énnékem,
Valál reménségem,
Anyám méhéből engem ki-vől,
Azért néked éneklek,
Es szüntelen dicsirlek.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

* 5. Engem csudának tartnak ſokan,
De te vagy énnékem,
Erős reménségem,
Adgy énekléſt az én ſzájamban,
Hogy hirdeſſem nevedet,
Aldgyam dicsőſségedet.
6. Ez én nyavalyás vén koromban,
Erőtlenségemben,
Ne veſs-el Ur Iſten,
Ne hadgy-el én nyavalyáimban,
Midőn ſzegény teſtemben,
Semmi erőſség nincsen.
7. Mert én ellenségim beſzélnek,
Rollam tanácskoznak,
Alattomban járnak,
Es a' kik lelkemben kergetnek,
Noha nincs ſemmi vétkem,
Kőtéſt téſznek ellenem.
8. Mondván: Jertek fogjuk-meg őte
Mert Iſten el-hadta,
Nincs ſemmi óltalma,
Várom a' te ſegedelmedet,
Ur Iſten ne légy meſzſze,
Sieſs ſegedelmemre.
6. Szégyenitsd meg, kik életemet,
Kergetik ſzertelen,
Borits nagy ſzégyenben,

A'k

A' kik várják veſzedelmemet,
Mert én csak téged várlak,
Es dicsérettel áldlak.
* 10. Szűntelen hirdeti én nyelvem,
Szent igaſságodat,
Es nagy jó vóltodat,
Jó tétid minden nap beſzéllem,
Sokságát nem titkolom,
Noha ſzámát nem tudom:
11. Az Urnak erejére térek,
Es ő nagy hatalmát,
Szemlélem jó-vóltát,
Nagy igaſságát az Iſtennek,
Mindenkor emlegetem,
Soha el nem felejtem.
12. Gyermekségemtől fogva engem,
Hiven tanitottál,
Csuda dolgaiddal,
Es hogy immáron meg-vénhedtem,
Es az hajam meg-őſzűl,
Légy moſt is ſegitségül.
13. Miglen a' te karod erejét,
Hirdetem mindennek,
Jövendő nemzetnek,
Es igaſságodnak hűségét,
Mellyet nyilván lát minden,
Magaſztalom ſzüntelen.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

* 14. Hozzád hasonló ki lehetne?
Engemet UR Isten,
Ejtél nagy inségben,
De a' föld mélységéből végre,
Ismét ki-vonál engem,
Es meg-adád életem.
15. Erősségemet öregbitéd,
Es fel-magasztalál,
Dicsőségre hozál,
Hozzám tére Uram felséged,
Meg vigasztala engem,
Midőn vala inségem.
16. A' te hűségedet, Ur Isten,
Hirdetem, éneklem,
Mindennek beszéllem,
Dicsirlek, cithera zengésben,
Ch Szentek dicsősége!
Izraelnek szentsége.
17. Ajakimmal vigan dicsérem,
A' te hatalmadat,
Es nagy irgalmadat,
Lelkemet hozzád emelem,
Kinek meg tartád éltét,
Hogy dicsérjen tégedet.
18. Szüntelen néked az én nyelvem,
Vigan énekellyen,
Nagy kegyelségeden,

Mert te, a' kik gyülölnek engem.
S' várják veszedelmemet,
Meg-szégyenitöd öket.

LXXII. SOLTAR. CL. M. 65.

Jövendölés a' Christus országáról a' Salamon személyének példáztatásában.

AZ LXV. SOLT. notájára.

URam a' te itéletedet,
Adgyad a' Királynak, : :
Igasságodnak add értelmét,
A' Király fiának.
Hogy ö a' te nagy seregedet,
Igazán itéllye,
És a' te szégyen névedet,
Törvénnyel vezérlye.
2. A' nép meg láttya az hegyeken,
A' békeség sirját, : :
Az halmokon meg-láttya minden,
Az igasság hasznát.
Erö-szaktúl meg-oltalmazza,
A' szegény kősséget,
És nagy hatalmával meg rontya,
A' kegyetleneket.
3. Dicsér és retteg téged minden,
Tenéked engedvén : :
Mig a' Nap és Hold tart az égen,
Szép fényességében.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Alá bocsát szép kedves esőt,
A' kaszált mezőre,
Csöpögtet szép nedvességet,
Az el-száratt földre.
4. Az igazaknak jól lesz dolgok,
Mert meg-virágoznak : :
Szép békeségben lesz lakások,
Jártáig az Holdnak.
Uralkodik a' tenger szélén,
Mind a' más tengerig,
Az Euphrates vize környékén,
A' föld határáig.
5. Előtte térdet fejet hajtnak,
Az idegen népek : :
A' földet előtte csókollyák,
Minden ellenségek.
A' tenger mellyéki Királyok,
Es szigetbéliek,
Es az Arabiai dúsok,
Ajándékkal jönek.
* 6. Nagy alázatosan imádgyák,
őt minden Királyok : :
Minden népek őtet szolgállyák,
Es ő lészen Urok
Mert ő a' szegényt meg-segéti,
A' ki őtet hivja,
Es a' nyomorúltat meg-menti,
Kinek nincs gyámola.

7. A' szükölködőket meg-szánnya,
Nagy kegyességében : :
Es a' szegényt hozzá fogadgya,
Meg őrizvén hiven.
Erő szaktúl meg-tartya őket,
Es a' csalárdságtúl,
Nagyra bőcsülli ő véreket,
Meg-menti gonosztúl.
8. Eltében ajándékoztatik,
Sébai arannyal : :
Dicsőségesſen köszöntetik,
Nagy szép áldásokkal,
Teremnek szép sürű gabonák,
Az hegy oldalakon,
A' szép vetések ingadoznak,
Mint fák a' Libánon.
9. A' városbéliek nagy szépen,
Nőnek virágoznak : :
Mint a' szép zöld pásit mezőben,
A' füvek villognak :
E' Királynak nagy dicsősége,
Mind örökké meg-áll,
Ki terjed felségének neve,
Mig a' Nap-fény szolgál.
10. E' földön minden nemzetségek,
Őtet áldgyák vigan : :
Es szivek szerént dicsekednek,
Az kegyes Királyban.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

A' pogányok-is igy dicsérik:
Dicsőſség Iſtennek,
A' nagy csudát cselekeſzik,
Ura Izraelnek.
11. Az ő neve nagy dicsőſséggel,
Mindenütt áldatik : :
Szentségének dicséretivel,
Mind e' föld el-telik.

LXXIII. SOLTÁR. T. B.

Vigaſztalás az iſtenteleneknek jó ſzerencsés állapottyok ellen.

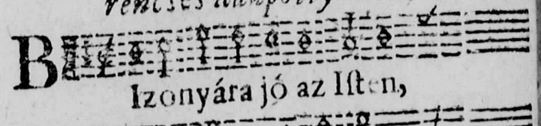

Izonyára jó az Iſten,

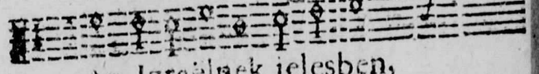

Az Izraelnek jelesben,

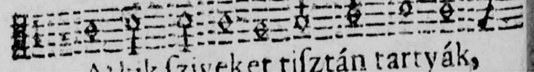

A' kik ſziveket tiſztán tartyák,

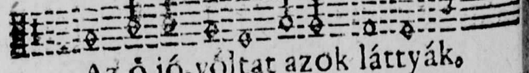

Az ő jó-vóltat azok láttyák.

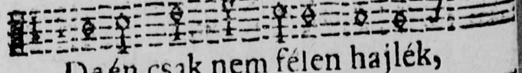

De én csak nem félen hajlék,

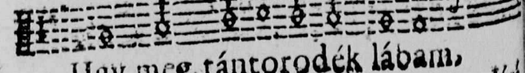

Ugy meg tántorodék lábam,

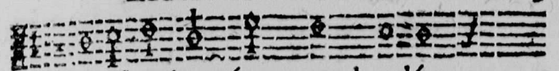

Járáſomban úgy meg-botlám,

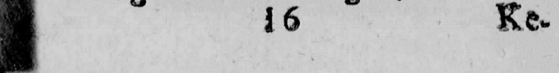

Hogy csak nem ſzörnyen le-dűlek.

2. Mert boſzſzonkodom a' népre,
Kinek nagy eſztelensége,
Midőn látom hogy az hitetlenek,
Illy nagy jó ſzerencsében élnek:
Az halállal nem bajlódnak,
Semmi fájdalmat nem látnak,
Erős kövérek teſtekben,
Elnek nagy jó egéſségben.
3. Nincs nékik, mint egyebeknek,
Semminémű gyötrődéſek,
Midőn más embert vér az Iſten,
ők élnek nagy békeségben:
Azért kevélység nyakokon,
Mint arany láncz környűl vagyon,
öltöznek mint ſzép ruhában,
Negédségben erőſzakban.
4. Fénlik ſzemek kövérségtől,
Ki-düllyettek a' fejekből,
Nagyobb az ő jó ſzerencséjek,
Hogy nem mint kévánhatná ſzivek:
Azért gonoſz az ő dolgok,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Kevélység minden ſzándékok,
Gonoſzságokkal kérkednek,
Nagy gőggel fönnyen beſzélnek.
* 5. Szájokat nagy káromláſſal,
Az égre tartyák ſzitkokkal,
Gyalázatokkal rakva nyelvek,
Kik az egéſz földre ki ütnek.
Azért az hivek gyakorta,
Eſnek nagy mély gondolatba,
Mert póhárjok ő nékiek,
Keſerű vizzel töltetnek.
6. Mondnak végre: Az Ur Iſten,
Láttya é ezt a' mennyekben!
Mi nyavalyáinkat tudgya-é?
Keſerűségünket ſzánnya-é?
Imé az Iſtentelenek,
Láttyátok élnek örömben,
A' mint kévánnyák ſzivekben,
Gazdagok, jó ſzerencséſſek.
7. Mit haſznál tehát énnékem,
Hogy tiſztán tartom én ſzivem?
Es micsoda haſznom van abban,
Hogy kezem moſom tiſztaságban?
Imé mind heában marad,
Hogy én igy keſergettetem,
Otrán rajtam büntetéſem,
Reggel mihelyen meg-virrad.

8. Csak

8. Csak nem én-is igyen ſzóllék,
De látám hogy nem jól eſnék,
Es ártalmas lenne azoknak,
Kik te fiaidnak mondatnak:
Azért jobban meg-gondolám,
Magamban meg-hányám vetém,
De ſokkal nehézbnek lőlém,
Hogy nem végét találhatnám.
9. Miglen el bé-menék végre,
Az Iſtennek ſzent helyére,
Es végezetre vőm eſzemben,
A' gonoſzok vége mi légyen:
Azt is jól meg értém oſztán,
Hogy őket te meg-bünteted,
Sikamló helyre helyheted,
Es veted a' puſztaságban.
* 10. Ugy hogy csudállyák mindenek,
Hogy illy hamar oda léſznek,
Veſznek, és eſnek nagy inségben,
Szégyenségben és rettegésben:
Minden ő gazdagságokat,
Múlandó álommá téſzed,
Kiből ha ember fel ébred,
A' lelt jókban ſemmit nem lát.
11. Ezenvala nagy bánatom,
Es ſzivemben nagy fájdalmom,
Kinozám ſzörnyen veséimet,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

El hagyám hitetni elmémet,
Olly tunya és bolond valék.
Mert ez dologhoz nem érték,
Elôtted lôk olly tudatlan,
Mint a' barom melly oktalan.
12. De én te nálad maradok,
Noha sok nyavalyát látok,
Mert te meg tártál jobb kezeddel,
Nagy inségemben nem hagyál-el.
Tanácsoddal vezérly engem,
Igazgass te ôsvényedre,
Ósztán végy fel dicsôségre,
Tégy illy kegyessen én velem.
13. Az mennyégben te vagy nékem,
Csak egyedûl én Istenem,
Ez egész földön senki nincsen,
Kit kivûled lelkem kedvellyen,
Ha el fogy testem és lelkem,
Még is vigasztalsz szivemben,
Egyéb részem nékem nincsen,
Te náladnál én Istenem.
14. Mert kik tôled el-távoznak,
Azok el vesznek romlának,
El-veszted azokat hirtelen,
Kik biznak bálvány istenekben:
Azért én hozzád folyamom,
Fô bóldogságom az nékem,

Hogy

Hogy benned én reménségem,
És jó téted magasztalom.

LXXIV. Soltar. T. B. 116.

Könyörgése az Izraelitáknak a' megszabaditásért.

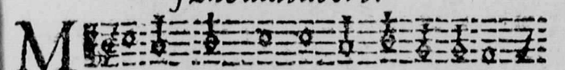

Miért vetz minket igy el Ur Isten,

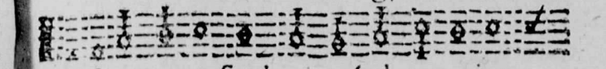

Mire haragszol mi reánk ennyire,

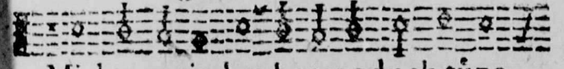

Miglen gerjedez haragodnak tûze,

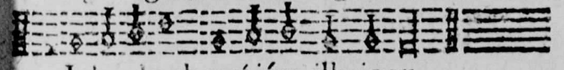

Juhaidnak nyájára illy igen.
2. Emlekezzél meg te seregedrôl,
Mellyet régenten magadnak szerzettél,
Fôl-vött ôrökségedrôl emlekezzél,
A' Sion hegyén lakó helyedrôl.
3. Kelly fel és végre jôvel UR Isten,
A' gonoszokat tôrôld és pusztétsd-el,
Kik vakmerôképpen ô seregekkel,
Pusztaságot tésznek szènt helyeden.
4. Holott dicséreted hirdettetett,
Most éllenségid ott ordétnak szörnyen,
És a' tenéked szenteltetett helyen,

Az

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Az ő záſzlojok fel-emeltetett.
5. A' te templomodra nagy erővel,
Fel-hágtanak hogy ők azt el le-törjék,
Törik, vágják, fénlenek ő fejſzéjék,
Mint ha erdőt vágnának ſereggel.
6. A' templom melly előb ékes vala,
Szép táblákkal és czifra deſzkázattal,
Vagdaltatik fejſzékkel és bárdokkal,
Es dorongokkal hánnyák tétova.
7 Ez te Templomodat fel-gyujtották,
Te ſzent helyedet tűzzel meg égették,
Drága lakó helyét te ſzent nevednek,
Töveſtől fogva mind el-rontották,
8. Noſza hozzá mondgyák ő magokbã,
Puſztitsuk-el őket nagy ſzörnyűséggel,
Az Iſtennek ſzentegyházait ſzéllyel,
Mind meg-égették e' tartományban.
* 9. Nem láttyuk már jeleit erődnek,
Kőzőttünk immáron ninesen Prophéta,
Nincs jővendő mondó a' ki tudhatná,
Ha léſzen vége e' nagy veſzélynek.
10. Oh Ur Iſten ezt meddig engeded,
Hogy ellenségink minket neveſſenek?
őrőkké hagyodé gyűlőlőidnek,
Hogy ekképpen ingerjék ſzent neved?
11. Miért forditod-el kezeidet?
Jobb kezed mit dugod kebeledben?
Vajha

Vajha egyſzer ki nyújtanád iſmétlen,
Mutatván nékünk ſegedelmedet!
12. De az Iſten én Királyom régen,
A' ki engemet birt és jól vezérlőtt,
Hatalmát jelentvén e' világ előtt,
Hogy ő a' ſegedelem mindenben.
13. Te válaſztád két-felé a' tengert,
A' Sárkánynak te rontottad meg fejét,
A' Czet-halaknak meg-törted fejeket,
Nagy tagjok ſzéllyel a' parton hevert.
14. Kiket oſztán eledelül küldél,
A' népeknek a' nagy puſzta helyekben,
Patak-vizet és fórráſt csuda-képpen,
Az erőſs kőſziklából ereſztél.
15. Meg-ſzáraztád a' folyó-vizeket,
Tiéd a' nap és tiéd az étſzaka,
Hogy a' ſetétséget világoſitsa,
Arra teremtéd a' Napnak fényét.
16. Te nagy Iſteni bőlcseségeddel,
Bizonyos határt vetettél a' földnek,
Es külőmbséget a' nyártul a' télnek,
El-oſztád hévséggel és hideggel. (got,
17. Emlekezzél-meg láſd-meg e' dol-
Ellenségid mint rutolnak nevetnek,
Melly ſzörnyű e' tunya és bolond népek,
Szent neveden téſznek gyalázatot.
18. A' te gerlicze galambocskádat,

Ne

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Ne hadd a' gonoſz vadaknak meg-enni,
A' ſzegényeket eſzedből ne veſd-ki,
Hanem kegyeſſen viſeld gondgyokat.
19. Emlekezzél Uram kötéſedről,
Mert ez egéſz föld merő ſetétséggel,
El-tőlt, és rakva tsalárd gonoſz néppel,
Mindent nyomorgatnak kegyetlenül.
20 Ne hadd hátra térni ſzégyenséggel,
A' te ſzegény nyomorúlt ſzolgaidat,
Fordítsd hozzájok te nagy jó-vóltodat,
Hogy nevedet dicsérjék vig ſzivel.
21. Kelly-fel Uram, és forgaſd igyedet,
Te nagy gyalázatodról emlekezél,
E' bolond népnek ezt ne engedgyed-el,
Kik naponként rútolnak tégedet.
22. Ne felejtsed-el üvöltéſeket,
Ellenségidnek kik reád támadnak,
Es ellened erőſſen patvarkodnak,
Nagy kiáltáſok éri az eget.

LXXV. Soltar. T.B.

Fogadás tétele Dávidnak az ő regnálásáról.

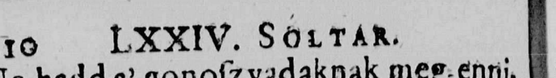
Icsérünk téged Iſten,

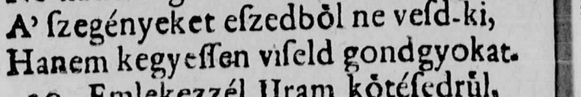
Dicséret légyen néked,

Mert

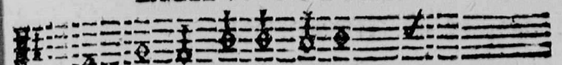
Mert a' te dicső neved,

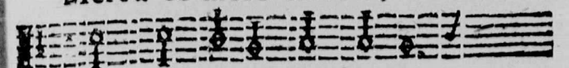
Hozzánk közel jött hiven,

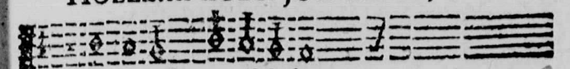
Mi azért csudáidat,

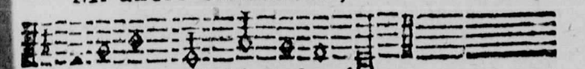
Hirdettyük jó-voltodat.

2. Ha időm leſz valaha,
En igazán itélek,
Ha feneke a' földnek,
Egyſzer s' mind le-rohanna,
De még is ő oſzlopját,
Jól állatnám gyámolát.
3. A' bolondokat intem,
Ne bolondoskodgyatok,
A' kik penig gonoſzok,
Térjetek-meg, úgy kértem,
Szarvat ne emellyetek,
Illy fönn ne beſzéllyetek.
4. Mert a' tiſzt és az erő,
Nem a' Nap kelet felől,
Sem a' Nap-enyéſzetről,
Sem nem a' puſztából jő,

Min-

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Minden az Istenen áll,
ő aláz, s' ő magaſztal.
5. Az pohár ő kezében,
Kiben vagyon veres bor,
Kit ő teli tőlt ſokſzor,
Minden népnek e' földön,
De végre a' gonoſzak,
A' ſeprejét meg-iſzſzák.
6. En erőkké dicsérem,
Az Jákobnak Istenét,
Hirdetem dicsőſſégét,
Es ſzarvokat meg-ſzegem,
Az istenteleneknek,
Hogy az jók fel-kellyenek.

LXXVI. Soltar. T. B. 30. 139.

Hálá-adáſa a' Juda népének a' győzedelemért.

Az xxx. Solt. notájára.

Es Sméretes az UR Isten,
A' Júdában, és ſzent neve,
Az Izraelnek földében,
Meſzſze terjedt dicsőſſége,
A' Sálemben ſzép ő sátora,
A' Sionon lakó hajléka.
2. Ott meg láttya minden ember,
Hogy Isteni hatalmával,

Meg-törik ij, pais, fegyver,
Hadat meg-ſzállit azonnal,
Nagyobb Felségednek ereje,
Hogy nem a' koborlók ſok hegye.
3. Az ellenség el-dulaték,
Reájok mély álom eſék,
Kiket vitézeknek véltek,
Tudatlan lőn az ő kezek,
Mihelyen feddéſed hallatik,
Mind ſzekér s' mind ló el aluſzik.
4. Ki álhatna-meg előtted,
A' ki illy rettenetes vagy?
Midőn haragod fel-gerjed,
Menybéli ſententziád nagy,
Mellyet hallatſz az emberekkel,
A' föld meg-rendűl csendeſséggel.
5. Midőn fel-kél az Ur Isten,
Tartván kemény itéletit,
Hogy a' ſzegényeket itten,
A' földön meg-tartsa népit,
Dicséretedre fordúl néked,
Ha a' nép haragſzik ellened.
6. Még egyſzer nyilván el-veſzted,
E' maradék dúlót fúlót,
Jer dicsérjük Istenünket,
Meg álván fogadáſtokat,
Kik mindenkor vadtok ő véle,

Es

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Es el nem távoztok ő tőle.

7. Adgyatok ſzép ajándékot,
E' rettenetes Iſtennek,
Ki meg-tőri hatalmokot,
A' gonoſz Fejedelmeknek,
A' nagy Királyok itt e' főldőn,
Előtte léſznek rettegésben.

LXXVII. SOLT. T. B. (*láſról.*

Tanuság a' késértetben való vigaſztá.

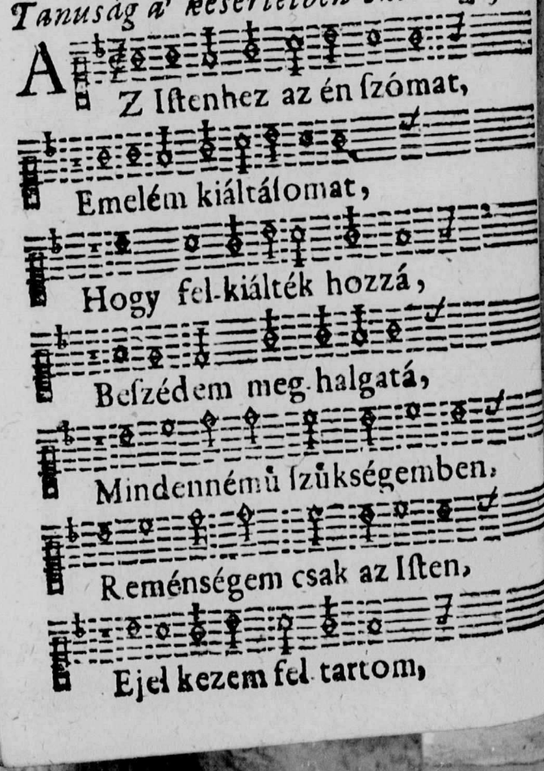
AZ Iſtenhez az én ſzómat,
Emelém kiáltáſomat,
Hogy fel-kiálték hozzá,
Beſzédem meg-halgatá,
Mindennémű ſzűkségemben,
Reménségem csak az Iſten,
Ejel kezem fel-tartom,

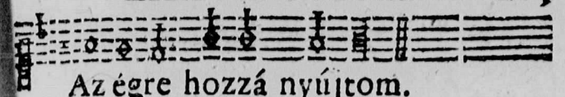
Az égre hozzá nyújtom.

2. Lelkem nagy bánatban eſett,
Minden vigaſztaláſt meg vét,
Az Iſten rettent engem,
Ha róla emlekezem:
Noha Iſtennek ſzivemben,
Panaſzlok nagy inségemben,
Lelkem még ſem találhat,
Semmiben nyugodalmat.

3. Szemeimet nyitva tartod,
Alunni éjel ſem hagyod,
Erőmben ugy el fogyék,
Hogy egy ſzót ſem ſzólhaték:
Gondolám a' régi időt,
Es forgatám ſzemem előtt
Az el múlt eſztendőket,
Hányám és vetém őket.

4. Még-emlitém hegedűmet,
Néhai énekléſimet,
Szivem egéſz étſzaka,
Ezt mind elő-forgattya:
Ennek hogy értelmét lellyem,
Azon igyekezik lelkem,
Elmélkedvén erőſſen,
Végre ſzóllék ekképpen:

5. Ez

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

5. Ez harag mindenkor tart-é,
Az Ur örökké el-vét-é?
Nincsen-é ö nékie,
En hozzám semmi kedve?
El fogyott é nagy kegyelme,
Es ö Atyai szerelme?
Es immáron hátra tért,
A' mit minékünk igért?
6. Tellyességgel el-fogyott-é?
Hozzánk-való nagy szerelme?
El-allutt-é irgalma,
Az ö nagy haragjába?
Végre mondék: Oda vagyon
Az én életem immáron,
Isten meg-vonta kezét,
Nem nyújtya segedelmét.
7. De meg-gondolám ismétlen,
Miket miveltél régenten,
A' te nagy csudáidot,
Kiket sok ember látott.
Csudáidról gondolkodván,
Kiket láték dolgaidban,
Elmélkedvén erössen,
Végre szóllék ekképpen.
8. Oh erös és kegyes Isten!
Szent vagy cselekedetidben,
Es sohol senki nincsen,

Hozzád hasonló Isten:
Csuda Isten a' te dolgod,
A' mint gyakran meg-mutatod,
Minden népek jól láttyák,
Nagy vóltát hatalmadnak.
9. Népedet te ki-mentetted,
Nagy inségéből ki-vetted,
Jákóbnak és Jósephnek,
Nemzetét mind kettönek:
Hogy a' viz téged meg-láta,
Ottan nagy félelme juta,
Es a' tenger mélysége,
Leg ottan meg-rendüle.
10. Az fölyhök esöt ejtének,
Es nagy menydörgések lönek,
A' magas ég harsoga,
Széllyel minden csattoga:
Sürü nyilak röpülének,
Sebes kö-esök esének,
Olly villámások lönek,
Hogy az egész föld fénlék.
11. A' föld meg-rendüle szörnyen,
Utad lön a' nagy tengeren,
Altal menél a' vizen,
Lábad nyoma még sincsen:
A' te szerelmes népedet,
Mint egy nyájat vezérletted,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Ki-hozád hatalmaddal,
Móſes és Aáron által.

LXXVIII. SOLTAR. T.B.

Elő ſzámlálása Iſtennek az Izrael népéhez külömb külömb jó tételényinek és ſok féle oſtorinak.

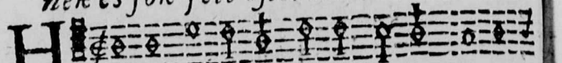

Algaſs én népẽ az én törvényemre,

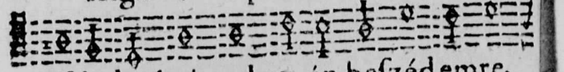

Füledet hajtsad az én beſzédemre,

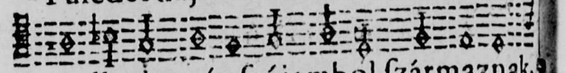

A' mellyek az én ſzájambol ſzármaznak,

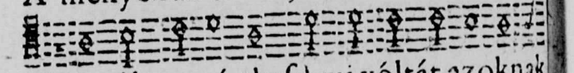

Hog' jól meg értheſd mi vóltát azoknak

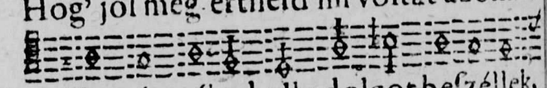

Mert én néked olly dolgot beſzéllek,

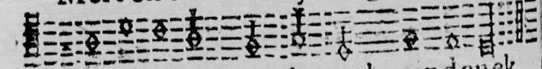

Kit titoknak tarthatnak mindenek.

2 Olly dolgot, a' kit a' mi atyáinktol,
Hallottunk, és meg-értettünk azoktól,
Nẽ hog' csak mi arrúl meg emlekeznénk,
De fiainknak is meg beſzéllenénk,
Hirdeſsük azért nagy dicsőſségét,
Es az ő ſok csuda-tételényét.

3. A' Jákobbal ő erős kötéſt ſzerze,
Az Izraelt törvénnyel kötelezé, (lyék,
Hagyván hogy az atyák ezt meg-beſzél-
Es elő-ſzámlállyák ő gyermekeknek,
Hogy ezt azok-is nyilván tudhaſsák,
Kik az ő nemzetekből ſzármaznak.

4. Hogy ők az Iſtenben réménlenének,
Es ő dolgait el ne felejtenék,
Törvénye ſzerént életeket ſzabnák,
Hogy ők végezetre úgy ne járnán ak,
Mint az ő roſz terméſzetű attyok,
Az Iſtentől hirtelen el hajlók.

* 5 Mint az Ephraim fiai régenten,
Fegyverrel nyillal fel kéſzültek ſzépen,
Mindazáital ſemmit nem haſználáuak,
De nagy ſzégyenséggel hátat adának.
Mert Iſtennek kötelét nem tarták,
Es ő törvénye ſzerént nem jártak.

6. Hamar el felejtkeztek az Iſtentől,
Es az ő nagy ſok csuda tételiről,
Kiket az előtt láttatott ő vélek,
Es a' mellyek az Ægyiptomban lőttek,
A' Zoán mezőn melly csudákat tőtt,
Az ő attyoknak ſzemei előtt.

7. Láttak hogy a' tenger két felé válék,
Hogy azon által ſzárazon mehettek,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

A' tengert ő két felől fel-emelé,
Nappal őket kőd oſzloppal vezérlé,
Es midőn nagy sötétség vólt éjel,
őket vezette világos tűzzel.
8. A' puſztán a' kőſziklát meg haſitá,
Es a' vizzel a' melly abból ki-folya,
Népét meg-itatá, és azon helybe,
A' kőſziklából kút-fejet ereſzte,
Kiből olly bűséges viz buzdula,
Melly mint a' patak ſebeſſen folya.
* 9. Gonoſságokat de még ſem hagyák.
Az Ur Iſtent ingerlék nagy bűnőkkel, (el
Es a' puſztában meg-kisérték őtet,
Hogy tőle kértek csak győnyőrűséget,
Etelt kévánván ő éhségekben,
Kiért zúgódtak az Iſten ellen. (gadban,
10 Mondván: Eredgy-el hidd-el te ma-
Hogy az Iſten nékűnk e' puſztaságban,
Aſztalt kéſzitsen: Mert láttuk jóllehet,
A' kőſziklából hogy vizet ereſztett,
De a' kenyér és a' hús hól vagyon,
Ez népnek illy étket hogy adhaſſon?
11. Hogy az Iſten ezt hallá meg-buſula,
Tűzes haragja Jákobra buzdúla,
Meg-indúla az Ur nagy haragjában,
Az Izraël népére is azértan,
Hogy ők az Ur Iſtenben nem biztak,

Sőt ő ſegedelmét meg-utálták.
12. Mert mihelyē ezt a' néptűl meg-hallá,
Az fölhőknek leg-ottan parancsola,
Es meg nyitá a' mennyei kapukot,
Honnan a' manna mint eső le-omlott,
Hogy a' nagy éhségben kiáltanak,
Mennyei eledelt találának.
*13. E' népnek itt nagy lőn ő ſzerencséje,
Angyali kenyért eledelűl lele;
Ugy hogy ebben minden eleget évék:
Parancsola a' nap-keleti ſzélnek,
Melly onnan fellyűl alá zudúla,
A' déli nagy ſzél-is meg indúla.
14. Az hús mint egy eső alá rohana,
Mint a' sűrű por kinek nincsen ſzáma,
Madarak hullának nagy sűrűséggel,
Mint a' főveny a' tenger parton ſzéllyel,
Számtalan ſok a' sátorok kőzött,
Ugyan el-lepte az egéſz mezőt.
15. Ekképpen ők olly igen el-telének,
Hogy nem csak az éhség ellen évének,
Hanem győnyőrködtették-is magokat,
Még ſem hadták-el erkőlcsős vóltokat,
De hogy a' hús még ſzájokban vólna,
Es az haſok még meg nem tőlt vólna.
16. Ottan az Ur haragja fel-gerjede,
A' népnek javát kőſztők meg emészté,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Jó iffiait el-veſzté Izraëlnek,
De ők ez után iſmét vétkezének,
Előbbi erkölcsökben el-mentek,
Az Iſten csudáinak nem hittek.
¶ 17. Azért ſok csapás miatt ő életek,
Meg-rövidüle napjok, eſztendejek,
Midőn az halált ſzemek előtt néznék,
Az Iſtenhez ők iſmétlen térének,
ő benne veték reménségeket,
Jó reggel kérvén tőle kegyelmet.
18. Ez inségben az Iſtent meg-emliték,
őtet erős kő ſzáloknak eſmérék,
Es őtet hatalmas Iſtennek vallák,
Egyedül őtet meg-tartónak mondák,
De csak hamis ſzó jöve ſzájokbul,
Es nyelvekkel ſzóllának csalárdúl.
19. Mert az ő ſzivek nẽ valának tiſztá,
Es az ő kötéſe ſzerént nem jártak,
De még-is kegyelmeſſen tőn ő vélek,
Nem hagyá hogy e' bűn ártson nékiek,
Kedveze nékik, ſzűnék haragja,
Es ő büntetéſit hátra hagyá. (tek,
20. Meg gõdolván hog' az ő terméſze-
Gyarló teſt, el-múlandók az emberek,
Mint a' ſzél a' melly hirtelen el zúdúl,
Es ő fuvalláſa hátra nem fordúl:
De ők még is haragra inditák,

A' puſz-

A' puſztában őtet meg-búſiták. (nék,
*21. E' hitlen és gonoſz nép meg nẽ ſzű-
Az erős Iſtent gyakran meg-kiſérték,
Az Izraelnek ő ſzent Iſtenének,
Majd ugyan parancsolnia kezdének,
ő erőſs karját meg nem gondoltak,
Mellyel ellenségtől meg tartattak. (kat,
22. Es a' ki Ægyiptomban tőtt csudá-
Es az Zoanban mivelt nagy dolgokat,
Csuda tétellel hatalmát mutatá,
Mikor a' vizet vérré változtatá,
Azt mivelé minden folyó viznek,
Hogy azokból ſenki ne ihatnék.
23. Sok úndok férgeket küldé reájok,
Mardosák őket legyek és ſzunyogok,
Kőzikben ereſzte ſok rút békákat,
Es gyümölcs veſztő csere-bogarakat,
A' ſáskák mind el lepék a' földet,
Es el veſzték a' veteményeket.
24. A' ſzőlők kő eső miatt veſzének,
A' füge fák-is nem teremhetének,
Barmokat el-veſzté a' kő esőkkel,
ő csordájokat tűzes fergeteggel,
Minden haragját rajtok ki-önté,
Haragjának tűzét rájok dőjté.
25. Meg-fizete nékiek valósággal,
Meg-veré ő gonoſz angyali által,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Kiket öldökléſre rájok bocsáta,
Az ő nagy haragjának útat nyita,
Még életeket-is nem kiméllé,
Minden barmokat döggel el-veſzté.
* 26. Minden elsö ſzülött az Ægyiptom.
Meg-öleték a' Chámnak ſátorában,(ban
Az elsö nevendéken kedves iffjak,
Kik erejekben már nöni indúltak,
El hozá a' puſztán az ő népit,
Vezérlé öket mint nyáj juhait.
27 Bátorsággal ő ſereget ki-vivé,
Az ellenséget a' tengerben veſzté,
Mindenütt ſzabadon viſeltetének,
Mig a' ſzent föld határában érének,
Mind a' nagy hegyig a' dicsért földön,
Mellyet erös jobb kezével meg-vön.
28. A' népeket ő elöle ki-hajtá,
Hogy e' földet népe örökül birná,
ő sátorokat adá Izraelnek,
Még-is ellene jártak az Istennek,
Kisérték és búsíták az Istent,
Nem örzék az ő töle vött törvént.
29. De gonoſz erkölcsöknek engedé-
Es mint az ő attyok hátra esének, (nek,
Mint egy roſz kézív viſzſza fordulának,
Es fel indíták haragját az Urnak,
Bálvány imádáſſal öt búsíták,

Boſz.

Boſzſzú-álló vóltát meg indíták.
* 30. Mihelt Isten ezt felölök meg-érté,
ő nagy haragja ottan fel-gerjede,
Es meg-gyülölé az Izrael népét,
El-hagyá Silót ő válaſztott helyét,
Hol ott az ő ſzent sátora állott,
Kiben az emberek közöt lakott.
31. Eö erejeket fogva el-viteté,
Es az ő dicsöſségeket ereſzté,
Az ellenség kezében és ezeknek,
A' véres tört adá az hitetleneknek,
Ugy meg-haragvék örökségére,
Es meg-búsúla az Izraelre.
32. Az iffjú népek tüz miatt veſzének,
Es a' ſzép ſzüzek nem tiſzteltetének,
Tiſzteſséggel férjnek nem adatának,
A' papok fegyver által el-hullának,
Kiknek özvegygyé lött feleségek,
Erettek gyázban nem öltezhettek.
33 De az Ur Isten fel-kele iſmétlen,
Mint a' ki a' mély álomból fel-ſerken,
Es mint a' ki ſok bort ivott, és kiált,
Akképpen ő az ellenségre talált,
Es hátul rajtok nagy ſebet vágott,
Rajtok örök gyalázatot hagyott.
* 34. Oſztán a' Joſeph ſátorat meg-veté,
Az Ephraim nemzetét ſem kedvellé,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

De el-válaſztá a' Juda nemzetét,
Véle edgyütt a' kedves Sion hegyét,
Az ő palotáját ott éppité,
ő felségének dicsőſségére.
35. Ez leſz, mint a' föld, olly erőspalota,
A' melly helyéből ki nem mozdul ſoha,
Az után el válaſztá a' Dávidot,
ő ſzolgájának ſzegény rendből valót,
A' juhnyáj mellől hivá ſzolgáját,
Nem utálá ſzegény állapottyát.
36 A' ſzoptatók közzül hozatá ötet,
Hogy legelteſſe a' Jákobnak népét,
Az Izraelt mind örökét rá bizá,
A' mint oſztán arra vólt néki gondgya,
Hogy őket legelteſſe birhaſſa,
Es kezével hiven igazgaſſa.

LXXIX. Soltar. Cl. M.

Könyörgése a' Sido népnek a' meg ſzabaditásért.

Ó [music] Rőkődben Urã pogányok jőttek,
[music] Es Sz. templomodat meg-ferteztették,
[music] Jerusálem városát el-rontották,

[music] Es ſzéllyel nagy kő-rakáſokra hánták,
[music] Szolgaidnak teſtek,
[music] A' kik meg ölettek,
[music] Adattak az holloknak,
[music] Húſok te ſzentidnek,
[music] Etelül vettettek,
[music] A' mezei vadaknak.

2. A' városon nagy ſok vért ki ontának,
A' ſok vér mint vizek ſzélyel folyának,
Tévének olly ſzörnyü öldökléſeket,
Nem lön ki el-temetné a' teſteket:
A' mi ſzomſzédságunk,
Csúfságot űz rajtunk,
A' kik környülünk laknak,
Minket nem bőcsülnek,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Sőt csak meg-nevetnek,
Csúfolnak és rútolnak.
3. Mig haragſzol Uram reánk ekképpen,
Haragod miglen gerjedez illy igen?
Meddig terjeſzted boſzſzú állásodat,
Ki minket mint a' ſebestűz el-fogyat?
Boſzſzúdat azokra,
Ontsd a' pogányokra,
Kik téged nem eſmérnek,
Dőjts az orſzágokra,
Hól nevedet ſoha,
Nem tiſztelik a' népek. (ték,
4 Mert Jákobot ők meg-ölték, el-nyel-
Az ő nemzetségét meg-eméſztették,
Minden házait földre le-rontották,
Kegyetlen puſztaságra fordétották.
Botsáſd-meg bűnünket,
Ne émlétsd-meg őket,
Nagy haragod ſzűnnyék-meg,
Mert igen gyötretűnk,
Jővel mi Istenünk,
Es kegyelmeſſen tarts meg.
*5 Tekénts-meg Urá kegyelmeſségedet
A' te ſzent nevedért ſegéts meg minket,
Szabadits és tarts-meg minket kegyeſſen,
Bűneinket bocsáſd-meg ſzent nevedben.
Hogy ne nevetteſsünk,

Kérd-

Kérdvén: Hol Istenünk?
Verd-meg a' pogány népet,
Vérét ſzolgaidnak,
Kit ők ki-ontanák,
Nékik el nem engedgyed.
6. Juſſon eſzedben ſiralmok azoknak,
Kik a' rabságban ohajtnak és ſirnak,
Sieſs mentsd-meg, hogy ők el ne veſzſze-
Kik immár halálra itéltettenek. (nek,
Szomſzédinknak éppen,
Fizeſd meg hét képpen,
A' mit rajtunk miveltek,
Hogy téged Ur Istén,
Szidalmaztak ſzörnyen,
Fizeſd-meg ő nékiek.
7. Es mi, úgy mint te nyajad és ſereged,
Magaſztallyuk és dicsérjük ſzent neved,
Dicséretedet mindenkor hirdettyük,
Es nemzetről nemzetre ki terjeſztyük.

LXXX. Soltar T.B.

Hálá-adáſa a' Sidóknak a' meg ſzabadításért.

Algaſd-meg Izrael páſztora,

Es Joſephnek vezérlő Ura,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

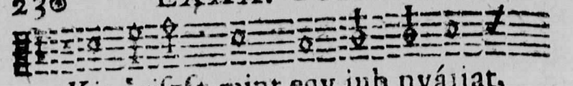

Kit őriſzſz mint egy juh nyájjat,

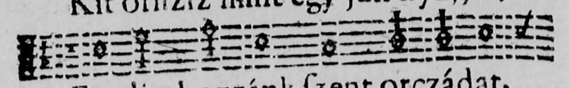

Fordits hozzánk ſzent orczádat,

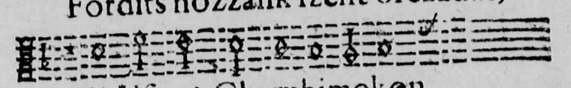

Ki ülſz a' Cherubimokon,

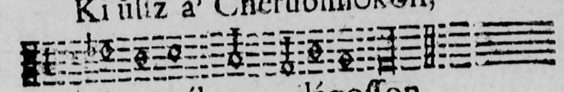

Jelennyél-meg világoſſon.

2. Mutaſd-meg Uram nagy erődet,
Láttaſd meg az Ephraim előtt,
Mutaſd meg Benjaminnak-is,
Igy tégy a' Manaſsénak-is,
Tarts meg minket tellyeſséggel,
Nagy inségünkben ne hadgy-el.

3. Ur Iſten térj hozzánk iſmétlen,
őrizz meg minden gonoſz ellen,
Világoſságodat nyújtsad,
Irgalmadat ránk forditsad,
Térits hozzánk ſzent orczádat,
Es ſemmi nékünk nem árthat.

4. Oh Ur Iſten, vallyon mig tartod,
Mi rajtunk a' te nagy haragod?
Ha adod meg kérésünket?
Kőny-hullatáſt kenyér helyett

Adál

Adál nékünk, és itatál,
Minket nagy kőny-hullatáſſal.

5. Te minket feddődésben ejtél,
Szomſzédinkal nem bőcsültetél,
Az ellenségnek lőnk csúfja,
Tarts-meg ſeregeknek Ura,
Világoſitsd ſzined rajtunk,
Es nem leſz ſemmi bántáſunk.

* 6 A' ſzőlő tővet Ægyiptombol,
El hozád a' ſovány orſzágbol,
Es a' jó földben plántálád,
Honnan a' népet ki-hajtád,
Es tágas helyen nagy meſzſze,
ő győkere ki-terjede.

7. ő ſzéles árnyéka ki terjett,
Bé fedte a' magas hegyeket,
Az ő veſzſzei magaſſak,
Fel nőttek mint a' Cedrus-fák,
Agait mind a' nagy vizig,
Ki terjeſzté a' tengerik.

8. Miért tördeléd el-győpüjét,
Hogy ereſztél belé más népet,
Ki ſzőlőit le-ſzaggatá,
Az erdei kan ki-turá,
A' vadak ki nyővék ſzőrnyen,
Hogy engedéd ezt Ur Iſten?

9. Uram iſmétlen térj mi hozzánk,

Men-

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Mennyégből ſzemed fordéts reánk,
Es látogaſd-meg a' ſzőlőt,
Mellyet jobb kezed ültetött,
Nézd-meg a' csemetét végre,
Kit ſzerzél dicsőſségedre.
10. Tűzzel megint meg égettetik,
Tellyeſséggel el-puſztéttatik,
Haragodnak nagy tűzében:
Nyújtsd kezedet, oh Ur Iſten!
Az emberre, kit kezeddel
Magadnak erősétettél.
11. Es mi el nem térünk te tőlled,
Csak életünket erősétsed,
Es dicsérjük ſzent nevedet,
Ur Iſten vagaſztaly minket,
Világoſitsd ſzined rajtunk,
Es mi nyilván meg-tartatunk.

LXXXI. Soltar. T. B.

Hálá-adáſa az Izraelnek a' jó tételéért, és meg-valléſa a' hálá-adatlanságnak.

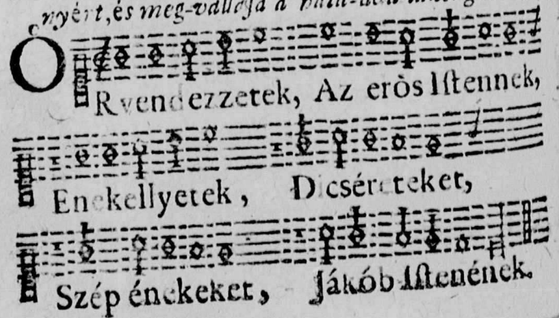

2. Szép dicséretet, Néki mondgyon min-
Lantokban őtet, Es cziterákban, (den,
Dicsérjük vigan, Néki zengedezvén,
3. Moſt ez új hóban, Néki őrvendezzünk,
Trombita ſzóban, Rendelt időnkben,
Vig innepünkben, Illik énekelnünk.
4. Mert Izraelnek, Iſten parancsolá,
Es a' Joſephnek, Hogy ők ekképpen,
Elnéven hiven, Jelül nékik hagyá.
5. Illy kötéſt ſzerze, Iſten a' Joſephel,
Midőn ki-jöve, Az Ægyiptombúl,
Holott a' nép ſzól, Eſméretlen nyelvel.
*6. A' tereh alól, En ki hozám őtet,
Hogy sár gyuráſtól, Tégla vermekből,
Es inségekből, Ki mentsék kezeket.
7. Hozzám kiáltál, Te nag' inségedben,
Es meg-tartatál, Imádságodat; (ben.
Meg-halgatám ott, A' nagy menydörgés-
8. A' Méribánál, En meg-kesértélek,
Látám azonnal, Nagy keménységed,
Még is tenéked, Illyen ſzóval ſzóllék:
9. Halgaſd-meg népem, Es közlöm te ve-
Erős kötésem, Hald-meg Izrael, (led,
A' mit ſzám beſzél, Es azt jól meg-értsed.
10. Néked ne légyen, Idegen Iſtened,
De egyedül én, Csak engem tiſztelly,
Senkitül ne fély, Nevemet bőcsüllyed.
11. En

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

11. En vagyok néked, Istened egyedül,
Inségben téged, En meg tartálak,
Es ki-hozálak, Égyiptom földéből. (vé,
*12 Tátsfel tsak szádot, Es megtöltöm bő
Mentẽ meg-látod, Hogy nagy bőséggel,
Lesz az eledel, Csudálatos képpen.
13. De az én népem, Engem nẽ halgata,
Noha intettem, Gyakor beszéddel,
De az Izrael, Fületit bé dugta.
14 Kin meg búsúlék, Es őket el-hagyám,
Hogy bár mennyenek önnön kedvekre,
Es örvényekre, Szabadon bocsátám.
15. Ha népẽ szivel, Szót fogadot vólna,
Es ha Izrael, En útaimban,
Es tanácsomban, Járni akart vólna.
16. En is leg-ottan, Az ő ellenségét,
Nagy hatalmomban, El-vertem vólna,
Vetettem vólna, Rájok én kezemet.
17. ő ellenségét, Néki adtam vólna,
Jó szerencséjét, En ő nékie,
Nagy sok időkre, Terjesztettem vólna.
18 Buzát nékie, Szépet adtam vólna,
Eledelére, Es nagy bővséggel,
A' kősziklából, Mézet adtam vólna.

LXXXII. Soltar. T. B. 46.

Pánászsza az Istennek a' Birákra és regnálókra.

Az

Az xlvi. Soltar nótájára.

AZ Isten áll ő seregében,
A' Birák gyülekezetiben,
Közöttök igazat itél,
Es nékiek igyen felel:
Miglen itéltek ti ekképpen,
A' törvényi igasság ellen?
Hogy személyét a' hamisnak,
Nézitek kedvezvén annak?
2. Szegényt itéllyetek igazán,
Es könyörüllyetek az árván,
Ügyét a' szükölködőnek,
Erőszaktól meg-mentsétek,
A' nyomorultat a' hamistól,
Ki-szabaditsátok markából,
Hogy a' szegény erőt végyen,
A' hatalmaskodo ellen.
3. De intésemet nem fogadgyák,
Sőt értetlenül meg-utállyák,
Nagy setétségben mennek-el,
Kin a' föld csak nem süllyed-el.
Imé én mondom hogy ti vadtok,
Kik Isteneknek hivattattok,
Es a' magasságos Urnak,
Ti mondattok fiainak.
4. De mindnyájan meg-kell halnotok,
Mint egyebek ti is ki-múltok,

Végre

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Végre ti mind oda léſztek,
Ugy mint egyéb fejedelmek.
Támadgy fel azért oh Ur Iſten,
Es itély-meg mindent e' földön,
Mert néked hatalmad vagyon,
Minden népen e' világon.

LXXXIII Soltar T B.

Könyörgése az Iſten népének az ellenség ellen.

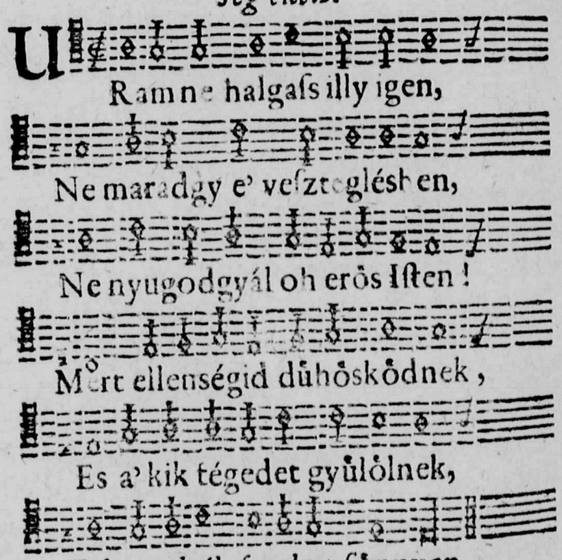

Ramne halgaſs illy igen,

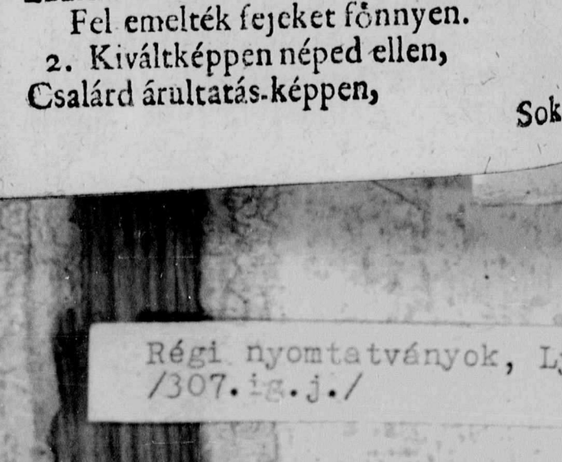

Ne maradgy e' veſztéglésben,

Ne nyugodgyál oh erôs Iſten!

Mert ellenségid dühösködnek,

Es a' kik tégedet gyülölnek,

Fel emelték fejeket fönnyen.
2. Kiváltképpen néped ellen,
Csalárd árultatás-képpen,

Sok

Sok álnok tanácsokat lelnek,
Es a' kikre te gondot tartaſz,
Es rejtek-helyedben oltalmaſz,
Azok ellen ôſzve esküſznek.
3. Mondván: Jertek im ezeket,
Veſzeſsük-el e' nemzetet,
Tôröllyük-el ôket e' földről,
Fogyaſſuk-el e' népet ſzintén,
Hogy emlekezet ſe leheſſen,
Az Izrael népe nevéről.
4. Gonoſz tanácsot végeztek,
Te ellened kötést tôttek,
Az Edómi Iſmaeliták,
A' Moábnak és a' Hágárnak,
Nemzeti te ellened járnak,
Gébáliták és Ammoniták.
5. Philiſteus és Amálek,
Es mind a' Tyrusbéliek,
Nagy erôvel fel-készültenek,
Az Aſſur is ezekkel edgyütt,
Segéteni a' Lóth fiait,
Minden erôvel igyekeznek.
6. Ez népekkel-is azt tégyed,
Mint a' Midiánt el-veſztéd,
A' Kiſſon pataknál régenten,
Mint Siſár és Jábin el-veſze,
Az Endornál éltek el-kele,

Ollyak

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Ollyak lônek mint sár a' fôldôn.
7. ô Fejedelmek mint Oreb,
Ugy járjanak mint a' Zéeb,
Mint ama' Zebah és a' Salman,
A' kik mondották nagy kevélyen,
Az Istennek hajlékát menten,
El foglallyuk nagy hatalmunkban.
8. Tedd forgó kerékké ôkôt,
Mint szél a' pozdorja csôpût,
Mint a' sebes tûz meg égeti,
A' nagy erdôt, és el-pusztittya,
Es mint a' sebes tûznek lángja,
A' magas hegyet meg emészti.
9. Kergesd meg forgó szeleddel,
Nagy rettegéssel ijezd el,
Szél-vészszel háboritsd meg ôket,
ô orczájokat szégyenétsd meg,
Hogy tégedet ismérjenek meg,
Es becsûllyék-meg te szent nevedet.
10. Taszitsd ôket nagy szégyenben,
Es éjtsd-bé nagy félelemben,
Tôrôld-el: hogy innét mindenek
Esmérjék, hogy te az Isten vágy,.
A' kinek hatalma igen nagy,
A' kit felségesnek neveznek.

LXXXIV. SOLTAR, T.B.

Kévánsága Dávidnak az Isteni tiszteletben valójelen lételre Jerusálemben.

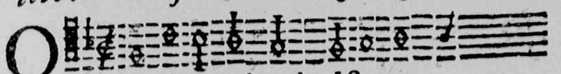

O H seregeknek Istene,

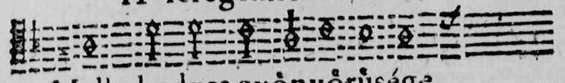

Melly kedves gyônyôrûsége,

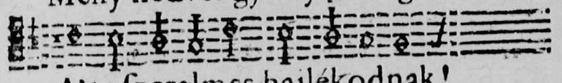

A' te szerelmes hajlékodnak!

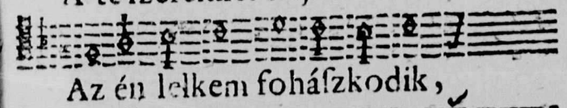

Az én lelkem fohászkodik,

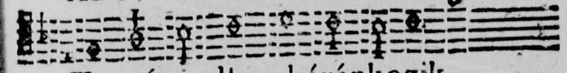

Tornáczodban kévánkozik,

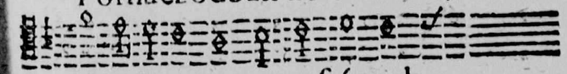

Oh Istene a' magosságnak,

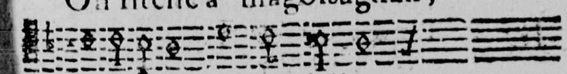

Ahétozik testem, lelkem,

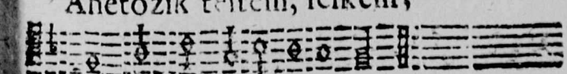

Te hozzád élô Istenem.
2 A' verébnek vagyon fészke,
Es honnyában kôlt a' fecske;

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

En Királyom Zebaoth Iſten,
Hól vadnak a' te ól tárid,
Es te ſzentséges hajlékid?
Hol dicsértetel felségeſſen?
Bizony bóldog az olly ember,
Ki téged házadban dicsér!
3. Oh boldog az ember nyilván,
A' ki a' te útaidban,
Kéván járni ſzivel lélekkel,
Menvén a' ſiralom völgyén,
Az hól merő ſzáraz minden,
Ott is ő nagy hiedelemmel,
Kútat ás, csinál csatornát,
Kiben eső vizet bocsát.
* 4 Nyereségről nyereségre,
Mennek erőről erőre,
Mig hozzád jutnak a' Sionra,
Oh erős Zebaoth Iſten,
Hajtsd hozzám füled kegyeſſen!
Figyelmezzél imádságomra,
Jákob Iſtene, nagy Iſten,
Halgaſs meg én ſzükségemben.
5. Mi paiſunk oh Ur Iſten,
Kenettődre nézz kegyeſſen,
Mert jobb egy nap a' te házadban,
Hogy nem ezer nap egyébütt,
Az Iſten tornácza előtt,

Kapun-álló lennék inkáblan,
Hogy nem mint ſok időt élnék,
Házokban az hitleneknek.
6. Mert minékünk fényes napunk,
Az Iſten, és mi paiſunk,
Nagy dicsőſséggel ſzeret minket,
Azokkal kegyelmet téſzen,
Kik járnak a' jó ősvényen,
Jok javaival áldgya őket,
Bóldog az ember éltében,
Ki bizik az UR Iſtenben.

LXXXV. SOLTAR. T. B.

Könyörgése a' Sido népnek a' meg ſzabaditásért.

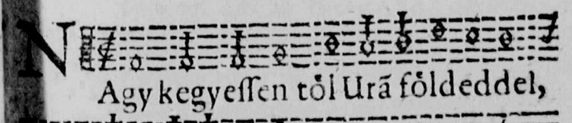

Agy kegyeſſen től Urã földeddel,

Jákob nemzetivel az fogságban,

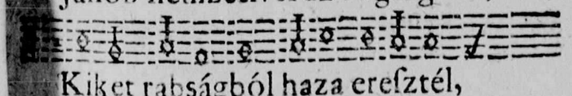

Kiket rabságból haza ereſztél,

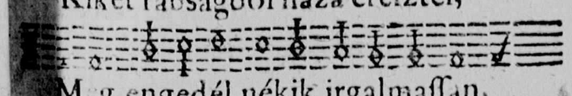

Meg-engedél nékik irgalmaſſan,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

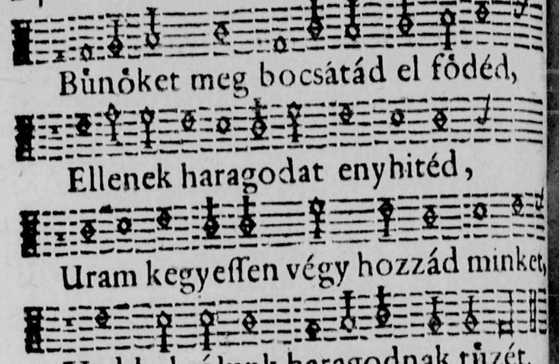

Bűnöket meg bocsátád el fődéd,
Ellenek haragodat enyhitéd,
Uram kegyeſſen végy hozzád minket,
Vedd-el rólunk haragodnak tűzét.

2. Nemde mind örökké haragſzol-é?
Mind éltig nyújtod é haragodat?
Népedet már meg nem enyhited-é,
Hogy benned lelhеſſen vigaságot?
Es noha nagyok a' mi bűneink,
Még is mutaſd kegyelmed minékünk,
Es noha tőttünk ſok gonoſzságot,
De tőlled kérünk irgalmaſságot.
3. En meg halgatom mit ſzóll az Iſten
Az ő népének és ő ſzentinek,
Békeséget beſzéll kegyelmeſſen,
Hogy bolondságból ne vétkezzenek,
Kik őtet félik, minden meg-hidgye,
Közel azokhoz ő ſegedelme,
Hogy dicsőſsége lakjék földünkben,
Minden inséget rólunk el-véſzen.

4.

4. Jóság hűséggel őſzve békéllik,
Békeſség, igaſság, egy-máſt ſzépen
Csokollyák: E' földön nevekedik,
Az hit, látſzik igaſság az égen.
Minden-némű jót ád az UR Iſten,
Es ſok jó gyűmölcs terem e' földön,
Az igaſság mégyen ő előtte,
Es ő járáſa tart mind örökké.

LXXXVI. SOLTAR. CL M. 65.

Könyörgéſe Dávidnak a' meg ſzabadi-
Az XXVII. SOLT. notájára. (*tásért.*

HAjts hozzám Uram fűledet,
Es halgaſd meg kéréſemet,
Mert igen ſzegény vagyok,
Az én ſzükségim nagyok.
Tarts meg teſtemet, lelkemet,
Mézd ártatlan életemet,
Szolgádhoz térjen kedved,
Bizik csak te benned.
Hozzád mindennap ohajtok,
Hogy ſzükségemben kiáltok,
Te nagy irgalmad ſzerént,
Kegyelmezz-meg oránként.
Szolgád lelkét vigaſztald-meg,
Hogy kiáltáſom hald meg,
Mert ſzivemet e' végre,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Emeltem-fel az égre.
3. Uram jó kedvû s' édes vagy,
A' te irgalmaſságod nagy,
Minden emberhez pedig,
Ki hozzád eſedezik.
Halgaſd-meg azért kéréſem,
Es nézd-meg eſedezéſem,
Tekéntvén kegyelmedre,
Figyelmezz beſzédemre.
4. Nagy ſzükségemben ohajtok,
Te hozzád ſzivből kiáltok,
Es engem te meg-halgatſz,
Nyavalyámban el nem hadtz.
Ugyan fincs ſohol több Iſten,
Ki hozzád haſonló légyen,
Nincsen több erős Iſten,
Ki illy dolgot teheſſen.
* 5. E' világon minden népek,
Kiket teremtél el-jönek,
Es imádnak tégedet,
Dicsőitik nevedet.
Mert te nagy és hatalmas vagy,
Csuda tételed ſok és nagy,
Te vagy egyedül Iſten,
Sohol Iſten több nincsen.
6. Vezérly Uram útaidban,
Hogy járjak igaſságodban,

Es csak arra hajts ſzivem,
Hogy ſzent nevedet féllyem,
Néked Uram hálát adok,
Es tellyes ſzivből vigadok,
Mind örökké nevednek,
Dicséretet éneklek.
7. Mert meg-kegyelmezél nékem,
A' pokolbúl ki vőd lelkem,
Fel-támaſztál újonnan,
A' mélységbûl ki-hozván.
Imé az iſtentelenek,
Uram reám dühöttenek,
Kik csak hatalmaskodnak,
Semmit rajtad ſem adnak.
8. De te irgalmas Ur Iſten,
Igaz vagy terméſzetedben,
Jó, hiv, és engedelmes,
Haragra kéſedelmes.
Tekénts reám kegyelmezz-meg,
Uram ſzólgadat ſegitsd-meg,
Szolgáló leányodnak,
Fiát foglald magadnak.
9. Add jó jelét mi vóltomnak,
Kit ellenségim láſſanak,
Es ſzégyenlyék hogy engem,
Meg-ſegiteſz Iſtenem.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

LXXXVII. SOLTAR. T. B.

Eörőme á' Sido népnek az új templomő.

AZ Ur Iſten az ő lakó hajlékát,
Az ő ſzentséges hegyén helyheti,
Es a' Sionț ő inbabb ſzereti,
Hog' nem Jákobnak akar melly ſátorát,
2. Te felőled nagy dicséretek léſznek,
Oh Iſten városa! Ægyiptomat,
Mond Iſten, és a' Babyloniát,
Azokhoz tudom kik engem eſmérnek.
3. A' Philiſteuſok még igy beſzélnek,
A' Tyruſról, és a' Szerecsenről,
Ekképpen ſzólnak és egyéb népről:
Ezek a' Sion hegyén ſzűlettenek.
4. Az Iſten jól meg erőſſiti őket,
Mikor népeit őſzve-ſzámlállya,
Akkor ezek felől is azt mondgya:
Ez nép is a' ſzent Siontól ſzűletett.
5. Azért ott énekelnek ſzép éneket,
Mond az Iſten, és itt örvendeznek,
Mert

Mert én dicsőſségére ez helynek,
Támaſztok nagy ſzép élő kút-fejeket.

LXXXVIII. SOLTAR. C. M. (*ban.*

Könyörgés a' kisértetbẽ és lelki hartz-

URI Iſten én idvőſségem,
Éjjel nappal kiáltok hozzád,
Kőnyőrgéſemet meg-halgaſſad,
Es tekints meg nagy inſégem,
Kegyeſſen hajts hozzám fűledet,
Erts meg én eſedezéſemet.
2. Az én lelkem nyavalyákkal,
Tellyeſséggel el-áradt, el-tőlt,
Mint a' ki már a' ſirban kéſzűlt,
Es a' pokolra alá-ſzáll,
Vagyok ahoz ſzintén haſonló,
A' kinek már kéſz a' koporſó.
3. Meg-foſztattam életemtől,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Mint a' kiket agyon vertenek,
Kik az halottak közt hevernek,
Kikről már nem emlekezel,
Kik el temettetvén fekűsznek,
Es te kezedből ki estenek.

4. A' koporsoban től engem,
Bé vetél a' setét mélségben,
Holott haragod nyom keményen,
El buritád szegény fejem,
Nagy ár-vizednek habjaival,
Kik rám rohannak nagy zugással.

5. Engem te meg-utáltatál,
Es tőlem én esmérőimet,
Meszsze vűd, el-hadtak engemet,
Es a' tömlőczben taszitál,
Holott kemény fogságban vagyok,
Kiből ki nem szabadulhatok.

* 6. El keseredtek szemeim,
Fájdalom miatt el bádgyadtak,
Naponként Uram téged hivlak,
Hozzád terjesztvén kezeim,
Halottaknak tész é csudákat,
Nékik mutatsz é nagy dolgokat?

7. De fel támad-é az halott,
Hogy csuda tételed hirdesse?
Es a' koporsoban vagyoné,
Ki emlétse jó-vóltodat?

Es igasságodat a' sirben,
Ki dicsérné veszedelmében?

8. A' setétben ki-ismérné,
A' te csuda tételeidet,
Az hol el feledtek tégedet,
Igasságod ki értené?
De én csak te hozzád űvőltők,
Minden reggel néked könyörgők.

9. Uram miért vetsz el engem,
Miért rejted el szemeidet?
Szegény vagyok, erőm el veszett,
Jaj melly igen győtrettetem,
Ez én régi nagy inségemben,
Előtted vagyok rettegésben.

10. Nagy haragod reám borult,
Nagy rettegés engem környűl vött,
Es tellyességgel el-meritett,
Mint az ár-viz reám tódúlt,
Sanyargat engem minden dolog,
Valamelly én környűlem forog.

11. Te viszed távoly én tőlem,
Minden esmérő barátimat,
Akar mint hijam rokonimat,
Nincsen semmi hű emberem,
Régi társaim ez inségben,
Izonyodnak jöni elömben.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

LXXXIX. SOLTAR. T.B.

Panaſſſok a' Sidóknak, az ô nyomorúlt állapottyókrúl, az Iſtennek elôbbeni jó téteményinek elô-ſzámlálásával egyetemben.

AZ Urnak irgalmát örökké éneklem,
Es hûséges vóltát mindenkor hirdetẽ,
Mert mondom hogy meg áll mind
örökké irgalma, Mellyet ugy meg-
éppit hogy meg állyon minden ha,
Es hog' mind az égik erôſſited megtartod
Te ſzent igaſságod és a' te fogadáſod.
2. Mond Iſten: Az én el válaſztott
ſzolgámmal,
Frigyet ſzerzettem és kötéſt a' Dáviddal,
Kinek

Kinek erôſſen meg-eskûttẽ én nevemre,
Hog' az ô magvának örökké tart nemze-
Es az ô királyi ſzékinél firúl fira, (te,
Mnidëkor meg marad a' királyi korona.
3. Az Egek hirdetik csuda dolgaidat,
A' ſzent Gyülekezet te igaſságodat,
Mert vallyon s' kicsoda vólna ott fenn
az égben, (légyen?
Ki nagy hatalommál hozzád haſonló
Az erôs Angyalok ſeregében vagyon-é,
Ki e' dicsô Urhoz haſonlatos lehetné?
4 Igen rettenetes e' felséges Iſten,
ôtet féli minden a' ſzent gyülésekben,
Oh Zébaoth Iſtẽ mindẽ enged tenéked:
Te nagy erôs Iſtẽ vallyon ki érne veled?
A' te igaſságod melly lakozik te nálad,
Soha el nẽ múlik, de örökké meg-marad.
5. Az háborús tenger vagyon hatal-
madban, (tan:
Fel-támadt habjait le-nyomod leg ot-
Ægyiptõ orſzágát le-vágad fegyvereddel
Te ellenségidet el-kergetéd eröddel:
Tiéd a' menny és fôld, és e' ſzéles világot,
Te fundálád, ſzerzéd, és a' beñe valókat.
6. Tôlled cſináltatott az Eſzak és a' Dél,
Hermõ és Thábor hegy nevedrôl énekel,
Erôs a' te karod, hatalmas a' te kezed:

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Jobb karod fel-indúlt, és ſzéked előtt né-
ked : (nek,
Igaſság, kegyeſſég, hajlékodban rád néz.
Kegyelẽ és hűségte ſzined ellőtt meñek.
7. Bóldog a' nép a' melly tenéked ör-
vendez,
Minden dolgát Uram ez viſzi jó véghez,
Fényes orczád előtt ezek járnak méréſzẽ
Es a' te nevedbẽ őrvendeznek ſzűntelen,
Mert nagy dicsőſségre őket fel magaſz-
talod, (tod.
Es jó tétemẽyed rajtok meg-ſzapo-
8. Te vagy ékeſsége az ő erejeknek,
Minden hatalmokat te adtad nékiek,
A' te kegyelmedből ſzarvunkat fel e-
mellyük,
Te tőled UR Iſten mi paiſunkat vettük,
Es a' mi királyunk a' te fegyvered nélkül,
Oh Izraël Ura, nem lehet ſegitségül!
* 9. Szent végezéſedből mert te egyſzer
ſzóllál,
A' te hű ſzólgádnak fényes látás által,
Midőn kegyelmeſſen néki mondál illyen
ſzót: (mot,
Egy embert válaſzték, néki adék hatal-
Az én népem közzül válaſztám én e' ſze-
mélyt, Dávi-

Dávidot ſzolgámat, kit az én ſzivem
kedvelt. (jal,
10. En őtet meg keném ſzentséges olaj-
Hogy hatalmas legyẽ az én kezem által,
En erős karomtúl ő oly hatalmat véſzen,
Hogy minden ellenség az ellen ſemmi
léſzen,
Semmi ellensége erőt nem véſzen rajta,
Es a' gonoſz tévő őtet nẽ nyomorgattya.
11. Az ő ellenségit előtte meg törőm,
Minden gyűlőlőit e' földről el törlőm,
Az én kegyeſségem és hűségem leſz véle,
Hogy az én nevemben ő ſzarvát fel e-
mellye, (gerre,
Mert én edgyik kezét téſzem a' nagy ten-
Es az ő jobb kezét a' nagy folyo vizekre.
12. Es ő illy beſzédel ſzóll oſztán énnékẽ:
Te vagy az én Atyám és erős Iſtenem,
En őtet fel-véſzem első ſzűlőtt fiammá,
Es ez egéſz földön téſzem erősb királlyá,
Irgalmamat néki mind őrökké meg-tar-
tom,
Es én kőtéſemet ellene fel nem bontom.
* 13. Es én az ő magvát őrökké terjeſz-
Es királyi ſzékit jól meg-erőſſitem, (tem,
Valamig az Eg tart: De ha az ő fiai
Törvényem el hadgyák, és nem enged-
nek néki, En-

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

En rendeléſemet hogy ha ők meg-ve-
teéndik,
Parancsolatimat és ha nem követeéndik.
14. En veſzſzőmmel őket az ő nagy
bűnőkért, (kért
Meg-látogatom, és meg ſujtom vétke-
De én kegyelmemet ő tőle meg nem
vonſzom,
Es fogadáſomat ő néki meg nẽ máſlom;
Mert ſzent kőtéſemet nem akarom meg-
ſzegni,
A' mit ſzájam mondott nem ſzoktam
viſzſza vonni.
15. Az én ſzentségemre egyſzer meg-
eskűttem, (dem,
Dávidnak ſzólgámnak, nem hazud beſzé-
Hogy az ő nemzete meg-tart minden
időben, (pen,
Es királyi ſzéki meg-marad azon-kép-
Mint a' Nap és a' Hóld az égen meg-
maradnak.
Tiſzta bizonyságí az én fogadáſomnak,
16. De te meg-utáláď és ſzinte meg-vetéď,
Es nagy haragodat kenettődre öntéď,
Szolgádnak kőtéſit te ſzinte meg utáláď,
Ekes koronáját a' földre le tapodáď,
Falait el-töréď, el-rontáď erőſségit,

Tővéből ki-hányáď ſzép ékes épületit.
* 17. Az úton járóknak őt ſákmányúl
hagyáď,
Es ő ſzomſzédinak nevetségűl adáď,
ő ellenségínek fel-emeléď kezeket,
Es meg-vidámitáď gyűlőlői ſziveket,
Az ő fegyverének élit hegyit el-vővéď,
Es őtet a' hadban egy ſzálné ſem ſegitéď.
18. Minden ékeſſégét nevének el-törléď,
Es királyi ſzékit a' földre le-veteď,
Es meg-röviditéď napját iffiúſágának,
Nagy ſzégyen gyalázat ő reá borulának,
Mig rejted-el magad? örökké haragſzolé?
Haragodnak tüze mind éltig gerjedéz-é?
19. Gondold-meg éltemnek ő rövid
idejét,
Hijában ſzerzedé mind az embereket?
Kicsoda az ember a' ki halált ne láſſon?
Es a' koporſóból el-ki-ſzabadulhaſſon?
Urã hol vagyő moſt a' te régi kegyelmed,
Kiről a' Dávidnak től eskűtt igéretet?
20. Gondold ſzolgaidnak nagy gya-
lázattyokat,
Es hog' ſok népeknek iſzonyú ſzidalmat
Keblemben hordozom, kik tégedet
boſzſzontnak,
Gyalázván nyomdokát fel-kenőtt kirá-
lyodnak. Di-

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Dicsőség tenéked, és áldaſsál Ur Isten,
Kire minden néptűl mondaſsék, Amen,
Amen.

XC. SOLTAR. T B. 78.

Tanuság az életnek meg-gondoláſáról.

TE benned biztunk eleitűl fogva,
Urā téged tartóttunk hajlékunknak,
Mikor még ſemmi hegyek nem voltanak,
Hogy még ſem még ſem föld nem vólt formálva,
Te voltál és te vagy erős Isten,
Es te meg-maradſz minden időben.

2. Az embereket te meg-hagyod halni,
Es ezt mondod az emberi nemzetnek:
Legyetek porrá kik porbúl lőttetek,
Mert ezer eſztendő előtted annyi,
Mint a' tegnapnak ő el-múlása,
Es egy éjnek rövid vigyázáſa.

3. Ki-múlni hagyod őket olly hirtelen,
Mint az álom melly el-múlik azontúl,
Mihelyt az ember fel-ſerken álmából,
Es mint a' zöld füvetske a' mezőben,
A' melly nagy hamarsággal el-hervad,
Reggel virágzik s' eſtve meg-ſzárad.

4. Midőn Uram haragodban verſz minket,
Ottan meg-halunk és földre le-esünk,
A' te kemény haragodtúl rettegünk,
Hogy ha meg-tekénted nagy bűneinket,

Titkos vétkeinket ha elő-hozod,
Es ſzined eleiben állatod.

* 5. Haragod miatt napja életünknek,
Menten el-múlik olly hirtelenséggel,
Mint az mondott ſzót el-ragadgya a'ſzél
A'mi napink kiket nékünk engedtek.
Mint egy hetven eſztendei idő,
Hogy ha több tehát nyolczvan eſztendő.

6. Es ha kedves vólt-is valamennyire,
De többire vólt munka és fájdalom,
El-kél életünknek minden ékeſsége,
El-múlik mint az árnyék és az álom,
De ki érti a' te haragodat?
Csak az, a' ki féli hatalmadat.

7. Tanits-meg azért minket kegyelmeſſen,
Hogy rövid vóltát életünknek értsük,
Es eſzeſséggel magunkat viſellyük.
Oh Ur Isten, fordúly hozzánk iſmétlen,
Mig hagyod hog' éltünk nyomorogjon?
Könyörülly már a' te ſzolgaidon.

8. Tölts-bé minket reggel nagy irgalmaddal,
Hogy jó kedvel vigyük véghez éltünket,
Ne terheltesſünk ſzorgalmatoſsággal,
Vigaſztaly minket és adgy könyebséget,
Es haragodat fordits-el rolunk,
Mellyel régulta oſtoroztatunk.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

9. Szolgaidon láttaſſad dolgaidat,
Dicsőſségedet ezeknek fiain,
Add értenünk felséges hatalmadat,
Mi kegyes Urunk, oh irgalmas Iſten!
Minden dolgunkat birjad, forgaſſad,
Kezeink munkáit igazgaſſad.

XCI. SOLTAR. T. B.

Vigaſztalás a' veſzedelemben.

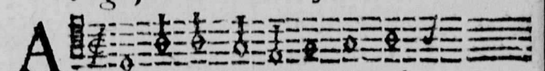

A' ki a' felséges Urnak,
Es e' nagy hatalmaſságnak,

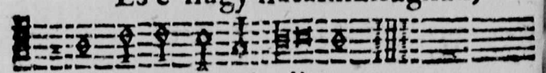

Lakozik oltalmában ::
Nyugoſzik árnyékában.

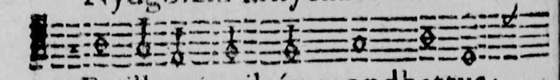

Ez illyen nyilván mondhattya:

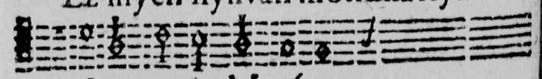

Iſten az én kő-várom,

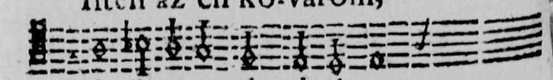

ő életemnek oltalma,

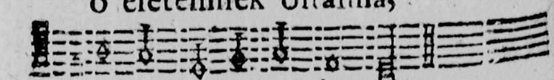

Es csak ő benne bizom.

2. A' vadáſznak ő tőrétől,
Téged meg-ment féltedben ::
A' hamis nyelvek mérgétől,
Meg-oltalmaz kegyeſſen.
Téged ő kedves ſzárnyával,
Takargat és bé-fedez,
Es az ő igaſságával,
Mint paiſſal védelmez.

3. Nem léſzen néked félelmed,
Éjjeli irtózáſtól ::
Szived nappal meg nem ijed,
A' repülő gyors nyiltól:
Nem árt néked ſemmiképpen,
Az éjjeli dőglelet,
Az halálos dőg dél ſzinben,
Néked ſemmit nem tehet.

4. Ha te mellőled egy felől,
Ezeren el-eſnének is, ::
Es tiz ezeren jobb kéz felől,
Nem árthat néked még is.
Sőt meg nézélled kedvedént,
őket ſzemeid előtt,
Mondván: ő érdemek ſzerént,
Es veſzély rajtok eſett.

* 5. Summa ſzerént, az Iſtenben,
Vetem hiedelmemet ::
A' ki ůl magas helyben,
Ebben veſd reménségedet: Es

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Es ſemmi kár téged nem ér,
Sem nem eſel veſzélyben,
Es minden gonoſz hátra tér,
Házad felé ſem mégyen.
6. Mert az ő ſzent Angyalinak,
Meg parancsolta nyilván : :
Hogy téged oltalmazzanak,
Minden te útaidban,
Ezek tégedet nagy ſzépen,
ő kezekben hordoznak,
Hogy lábod ne üſd a' kőben,
Olly hiven igazgatnak.
7. Oroſzlányon és Sárkányon,
Minden kár-nélkül járhatz : :
Oroſzlán kölykön és kigyón,
Lábaiddal tapodhatſz.
Mond Iſten : ötet meg-tartom,
Mert engem ſzivből ſzeret,
En ötet meg-oltalmazom,
Mert dicséri nevemet.
8. Mihelyt hiv könyörgésében,
ötet menten ſegitem : :
Véle léſzek ſzükségében,
Kiből hamar ki vészem.
Es nagy dicsőſségre ötet,
Emelem, magaſztalom.
Es az én ſegedelmemet,
ő néki meg-mutatom.

XCII SOLTAR. T. B.

Hálá-adás az Iſtennek gondviſeléséről.

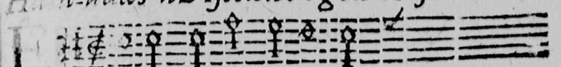

Kes dolog dicsérni,

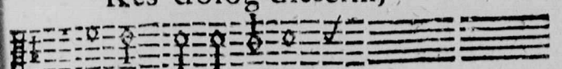

Uram felségedet,

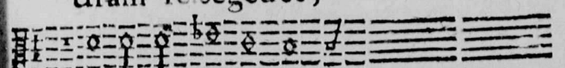

Es a' te nevedet,

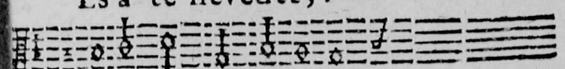

Enekkel magaſztalni,

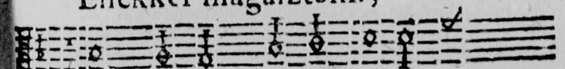

Hogy ember áldgya reggel,

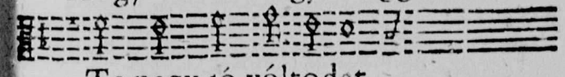

Te nagy jó vóltodat,

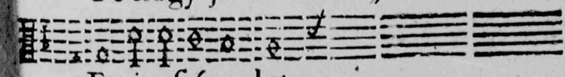

Es igaſságodat,

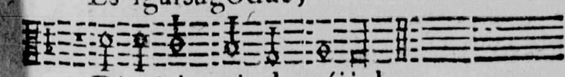

Dicsérje minden éjjel.
2. Lantban és hegedűben,
Es ſzép czymbalmokban,
Hangos cziterákban,
Dicsérteſsél zengésben.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Dolgaidon örvendek,
Hatalmadat látván,
Kezednek csudáján,
örömemben éneklek.
3. Sok és nagy csudálatos,
Te cselekedeted,
Mélység bölcseséged,
Beszéded drágalátos:
E' dolgot az esztelen,
Egy szálné sem érti,
Es meg sem tekénti,
Hogy ez miképpen légyen.
4. Hogy a' gonoszok nőnek,
Mint a' fü a' mezőn,
Virágoznak szépen,
A' sok istentelenek:
Hogy örökké essenek,
A' veszedelemben,
Te vagy örök Isten,
Fölötte mindeneknek.
* 5. Mert im a' hitetlenek,
A' te ellenségid,
Minden gyülölőid,
Szörnyü képpen el vesznek:
Szarvamat fel-emeli,
Mint az egy szárvunak,
Hogy én vigadhassak,
En Istenem te benned.

6. Meg kenik én fejemet,
Zöldelló olajjal,
Hogy diadalommal,
Lássam ellenségimet:
Végre én füleimmel,
En ellenségimről,
Es gyülölőimről,
Uj hirt hallok örömmel.
7. Virágoznak a' hivek,
Mint a' szép Pálma-fák,
Es mint a' Cedrus fák,
Kik a' Libánon nőnek.
Es az Ur hajlékában,
Ezek plántáltatnak,
Szépen virágoznak,
Az Isten tornáczában.
8. Hogy ha meg öszülnek-is,
De mind azon-által,
Nagy szaporasággal,
Gyümölcsöt hoznak még-is.
Hogy igasságát hiven,
Mindenütt hirdessék,
Az én Istenemnek,
Kiben hamisság nincsen.

XCIII. Soltar. Cl. M.

Vigasztalás a' kegyetlen Urak ellen.

Nagy

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

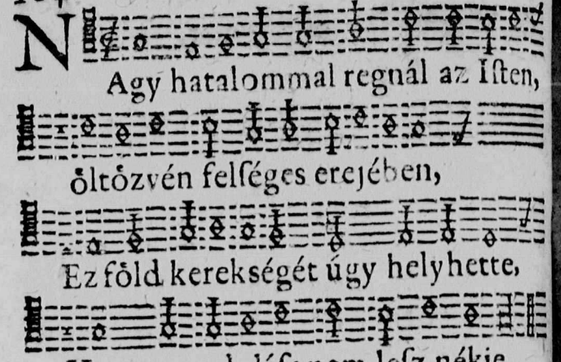

Nagy hatalommal regnál az Isten,
öltözvén felséges erejében,
Ez föld kerekségét úgy helyhette,
Hogy mozdulása nem lesz nékie.

2. A' te széked kezdettül fogván vólt,
Istenséged örökké országolt,
A' folyó vizek erőssen zúgnak,
A' magas habok igen harsognak.
3. De bár a' tenger zúgjon erőssen,
Es a' habok hánkodgyanak főnyen:
De ők mind semmik az Isten ellen,
Mert ő hatalmasb a' magas menyben.
4. Uram meg marad a' te mondásod,
Merő hűség a' te tudományod,
Házadnak szentség ő ékessége,
Kinek örökké nem lészen vége.

XCIV. Soltar. T.B.

Könyörgés az kegyetlenek ellen.

Ó

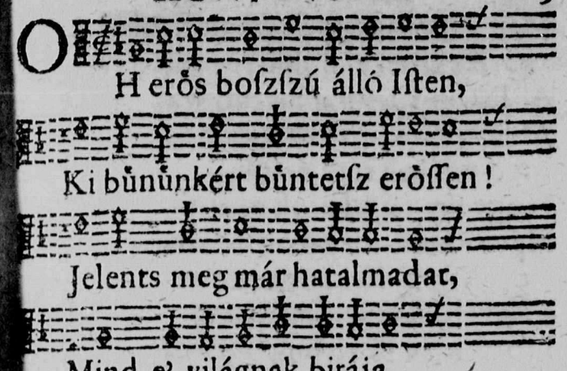

O H erős bosszú álló Isten,
Ki bűnünkért büntetsz erőssen!
Jelents meg már hatalmadat,
Mind e' világnak birája,
Támadgy-fel add-meg valóba,
A' kevélyeknek jutalmát.
2. Miglen marad ez büntetetlen,
Mig fuvalkodnak-fel kevélyen,
A' gonosz istentelenek?
Mig élnek illy vigasággal,
Es az ő gonoszságokkal,
Vallyon meddig dicsekednek?
3 Uram a' te népedet rontyák,
Örökségedet sanyárgattyák,
Minden irgalmasság nélkül,
Özvegyet árvát meg ölnek,
Szegény jövevényt el-vesztnek,

M Még

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Még ezt mondgyák szemtelenül?
4. Az Isten e' dolgot nem láttya,
A' Jákob Istene nem tudgya,
A' miket mi szerzünk mostan,
En csudálok ti rajtatok,
Hogy illy oktalanok vadtok,
Hánnyátok-meg magatokban.
5. A' ki a' fület teremtette,
Es a' látó szemet szerzette,
Hogy nem látna sem hallana,
A' pogányok büntetője,
Egyebet hogy ne büntetne,
Ki mást tanit hogy ne tudna?
6. Az Isten minden szivnek titkát,
Jól tudgya minden gondolattyát,
Hogy semmire kellők láttya,
Bóldog a' kit te igazgatsz,
Es törvényedre tanitasz,
Es kinek vagy oktatója.
7. Hogy ha gonoszúl lészen dolga,
Es érkezik háborúsága,
Mindent el-szenved csendesen,
Miglen az istentelennek,
Vermet, koporsót készitnek,
Hol örömében vég lészen.
8. Mert nem hadgya Isten ö népét,
El nem felejti örökségét,

Sőt vagyon rájok nagy gondgya,
Es midön ideje el-jö,
Mindent igazán ítél ö,
Es a' hiveket meg tartya.
9. Ki ment a' gonosztúl meg engem,
Es ki támad-fel én mellettem,
E' gonosz tévö nép ellen?
Ha Isten nem örzött vólna,
Már régen meg-holtam vólna,
Es most fekünném a' sirben.
10. Midön mondom: Im el kell esnem,
Leg ottan meg segitesz engem,
Te nagy irgalmasságodbúl:
Mikor nagy bánatban vólnék,
Es szivemben kesergenék,
Meg-vigasztalál azontúl.
11. Itéletedhez hogy férhetne,
Az istentelenek törvénye,
Kik jót hamisra forditnak?
Nagy sereggel öszve gyülnek,
Hogy az igazat meg-öllyék,
Es ártatlan vért ontsanak.
12. De én csak az Istenben bizom,
Ö énnékem erös kö-várom,
Es ezeket meg-bünteti,
Az ö számtalan bünökért,
Es gonosz tetemenyekért,
Az Isten öket el-veszti,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

XCV. SOLTAR. T.B. 46.62. 111.

Intés az Isteni dicséretre és szó fogadá.

AZ XXIV. SOLT. notájára. (*Fra.*

JErtek örvendgyünk mindnyájan,
Az Urban mi kősziklánkban,
Vigadozzunk szép énekekkel,
Mennyünk szine eleiben,
Es magasztallyuk kegyessen,
örvendetes dicséretekkel.

2. Mert ő az hatalmas Isten,
Es nagy Király mindeneken,
ő a' Fejedelmeknek Ura,
Ez egész földnek melységét,
Es az hegyeknek erejét,
Hatalmas kezében foglallya.

3. övé a' tenger, az mellyet,
Erős kezével teremtett,
Az szárazt is ő szerzé szépen,
Az Urnak jer imádkozzunk,
Néki térdet fejet hajtsunk,
A' ki minket teremtett bölcsen.

4. Mert ő Istenünk és Urunk,
Mi pedig juhai vagyunk,
ő legeltet minket mint nyáját,
Lágyitsátok sziveteket,
Hogy ha hiván ma titeket,
Leg ottan hogy hallyátok szavát.

5. Mint

5. Mint az Meribánál régen,
Es a' Massa puszta helyén,
Mond Isten: A' népek mint jártak,
Holott a' ti eleitek,
Engemet meg kisértettek,
Es csuda dolgaimat látták.

6. Hol negyven esztendeiglen,
Engem búsitottak szörnyen,
Az ő kemény természetekkel,
Mondék végre: Imé ezek,
Gonoszságokban el mennek,
Az én ősvényem nékik nem kell.

7. Kiért rájok meg haragvám,
Hogy tőlök igy boszszontatám,
Mivel hogy ők meg nem térének,
En meg esküvém nékiek,
Hogy soha örökké ezek,
Nyugodalmomban bé nem mennek.

XCVI. SOLTAR. T.B.

Intés az Isteni dicséretre.

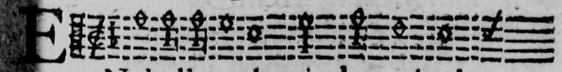

Nekellyetek minden népek,

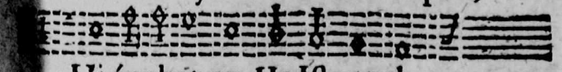

Uj éneket az Ur Istennek,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

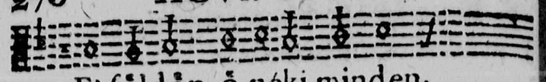

E' földön ő néki minden,

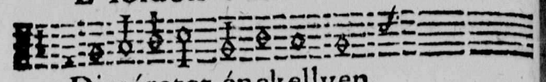

Dicséretet énekellyen,

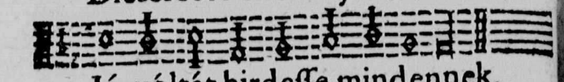

Jó-vóltát hirdesse mindennek.

2. A' pógányok közt dicsőségét,
Hirdessétek jó tételményét,
Mert nagy és erős az Isten,
Hát inkább tisztellye minden,
Hogy nem mint egyéb Isteneket.

3. A' pogányoknak sok Istenek,
Merő bálványok ha meg-nézzük,
De Isten-mennyet teremté,
Nagy hatalom jár előtte,
Minden dolgai felségesek.

4. Nagy dicsőséget láttya minden,
Az ő tiszteletes szent helyén,
Jertek tehát minden népek,
Adgyunk hálát az Istennek,
Mert nagy az ő dicsőségében.

5. Az Urnak dicsőség adassék,
Es az ő neve dicsértessék,
Adgyunk ő néki hálákot,
Minden kedves ajándékot,
Kapui előtt szent helyének.

6. Jer mennyünk az Ur eleiben,
Es imádgyuk figyelmetessen,
Templomában szentségének,
Tőle mindenek féllyenek,
Ez egész föld kerekségében.

7. Ne rejtsétek a' pogányoktól,
Hogy e' nagy Ur Isten országol,
E' földet meg-erősíti,
Hogy ne lehessen eseti,
Népét itéli igasságból.

8. örüllyön az ég hangossággal,
A' föld örvendgyen vigasággal,
A' tenger zúgjon, a' mező,
Zengedezzen és az erdő,
Az Ur előtt nagy háládással.

9. Az Isten el jő törvényt tenni,
Es e' földön mindent itélni,
E' világot igasággal,
A' népeket tisztasággal
Itéli, s' az jókat meg-menti.

XCVII. Soltar. T. B.

Intés a' Christusnak tiszteletire.

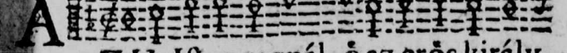

AZ Ur Isten regnál, ő az erős király,

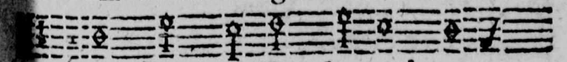

Kinn mind e' föld örvendgyen,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

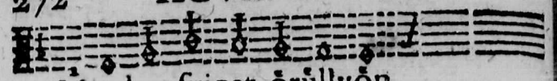
Minden ſziget ŏrůllyŏn,
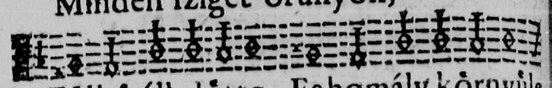
Fŏlhŏ áll elŏtte, Es homály kŏrnyůle
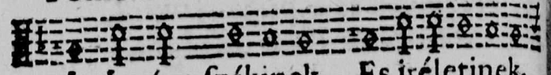
ŏ tŏrvény ſzékinek, Es itéletinek,
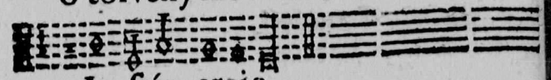
Igaſság ereje.

2. Tůz mégyen elŏtte, Mellyel ellenségé
Szŏrnyẽ meg-égettetik, Es hamuvá téte-
Hirek ſem leſz ſoha, Az ŏ villámáſa, (tik,
Fénlik világoſon, Ez egéſz világon,
A' fŏld fél ha láttya.

3. Az Iſten ſzinének, Elŏtte a' hegyek,
Mint viaſz el-olvadnak, Mert Ura e'világ-
Hirdetik az egek, Mindẽféle népnek (nak
Az ŏ igaſságát, Es nagy dicsŏ vóltát,
Az ŏ hatalmának. (mádnak,

*4. Hat pironkodgyanak, Kik bálvánti-
Es tiſztelnek képeket, Kikre vetik ſzive-
Ti mindẽ iſtenek ŏtet tiſztellyétek, (ket
Alván ſzéki elŏtt, Kit a' Sion hallot,
Es ŏrůlt ez hirnek.

5. Uram a' Judának, Leányi vigadnak,
Dicsér-

Dicsérvén itéleted, Mert magaſſan fel-vi-
A'te dicsŏſſéged, mindẽ népek felett (véd
Minden iſteneknél, Fellyebb emeltetél,
Nagy a' te felséged. (lyetek,

6. Ti Iſten ſzeretŏk, Gonoſzt gyůlól-
Hamis tſelekedetbẽ, Hog' réſzetek ne lé-
Mert az ŏ ſzolgait, meg-menti hiveit, (gyẽ
Gonoſzok kezéböl, ŏ nagy erejéböl,
Meg tartya népeit. (galmát,

7. Szentihez világát, Nyújtya nagy ir-
Es a' tiſzta ſzivůek, Tŏle ŏrŏmet nyernek
Szent hivek ez Urban, ŏrůllyetek vigan,
Es az ŏ ſzentségét, Dicsŏſséges nevét,
Aldgyátok mindnyájan.

XCVIII. SOLT. T.B. 66. 118.

Intés a' Chriſtuſnak dicséretire.

AZ LXVI. SOLT. notájára.

ENekellyetek új éneket,
Az Ur Iſtennek ŏrŏmmel,
Mert nagy csudákat cselekedett,
Erŏs karja erejével,
Mi velůnk az ŏ idvŏſségét,
Kétség nélkůl meg-értette,
Igaſságát és kegyeſségét,
Minden népnek ki jelenté.

2. Meg-gondolá irgalmaſságát,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Es kegyeſségét tekinté,
Es az ő nagy hűséges vóltát,
Az Izraelhez térité,
A' nékünk küldött idvőſséget,
Ez egéſz főld kerekségén,
Nyilván meg-látta minden nemzet,
örvendgyen hát néki minden!

3. örűllyetek és vigadgyatok,
Mondgyatok ſzép énekeket,
Czimbalmokkal hangitsállyatok,
Zenditseket hegedűket!
A' trombitákat fujátok-meg,
E' Király előtt zengjetek,
Csendűllyetek zúdűllyatok-meg,
Tengeren főldőn mindenek.

4. Az Ur előtt a' folyo vizek,
örvendezzenek mindnyájan,
A' magas hegyek az Iſtennek,
Tapſollyanak vig vóltokban,
Mert imé el-jő tőrvént tenni,
Meg-itéle' főldőn mindent,
Mind e' világot jól rendeli,
A' tiſzta igaſság ſzerént.

XCIX. Soltar. T. B.

Intés az Urnak dicséretire és imádására.

Az

AZ Ur országol, Es regnál nag'jól,
A' nép meg-rémül, Hogy ő ott fenn ül,
A' Kerubimon, Ki előtt nagyon,
Félnek és rettegnek, E' főldőn mindenek.

2. Nagy az Ur Isten, ő erejében,
A' Sion hegyén, Minden népeken,
Vagyon hatalma, őt minden áldgya,
Mert nagy az ő neve, Es dicső ſzentsége.

3. Ez erős Urnak, Mint jó Királynak,
Nem kell hamiſság, Csak kell igaſság,
Jó itéletet, A' Jákobnak tött,
Kit ő igen ſzeret, Mint válaſztot népet.

4. Iſtent áldgyátok, Magaſztallyátok,
Hajtsatok térdőt, Sámolya előtt,
Mert a' ſzentséges, Aaron és Móſes,
Az ő ſzent papjai, Könyörgőttek néki.

5. Es a' Samuel, Könyörgésével,
Iſtent keresé, Nagy ſzükségébe,
Es kéréſekben, Meg-hallá Iſten,
Meg-ada nékiek, A' mit tőle kértek.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

6. Fönn a' fölhöben, Oſzlop képében,
ôket vezérlé, A' puſzta helybe,
Kik ô törvényét, Es ſzent igéjét,
Hivé meg-őrizték, Frigyét kedvellették.
7. Meg-hallád Iſten, ô kéréſekben,
Hozzájok térél, Es meg-engedél,
Kegyeſségedből, De hogy bűnökből,
ôk ki nem térének, Meg-büntetteténck.
8. Áldgyátok ôtet, Mint Iſtenünket,
Térdet hajtsatok, Es imádgyátok,
A' Sion hegyén, ô lakó helyén,
Dicsértetik itten, Mert Sz. az Ur Iſten.

C. Soltar. T. B.

Hálá-adás lelki jó-téteményekért.

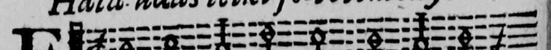

Z földön ti minden népek,

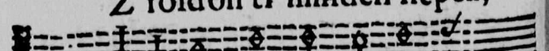

Az Iſtennek örvendgyetek,

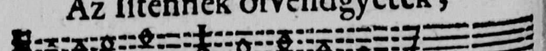

Elôtte ſzép énekekkel,

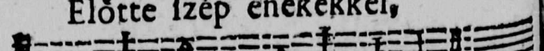

Szolgállyátok ôt vig ſzivel.
2. Tudgyátok hogy ez az Iſten,
Ki minket teremtett bölcsen;

Es mi vagyunk ô népei,
Es ô nyájának juhai.
3. ô kapuin mennyetek bé,
Hálát adván ſivetekbe,
Jer mennyűnk bé tornáczban,
Néki nagy hálákat adván.
4. Mert nagy az ô kegyeſsége,
Es meg marad mind örökké,
Es az ô ſzent igaſsága,
Meg-áll és el nem fogy ſoha.

Cl. Soltar. T. B.

Fogadáſa Dávidnak az ô orſzáglásáról.

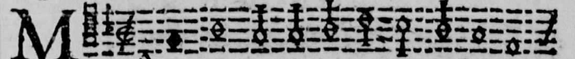

Indennek elôtte igalmaſságról,

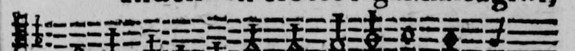

Léſzen énekléſem az igaſságról,

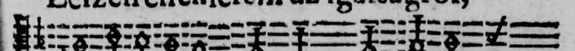

Es dicséretet mondok ſzüntelen,

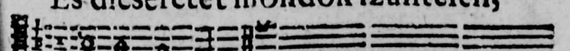

Néked Iſten.
2. Okoſsággal járok minden útamban,
Miglen el-jöſz ez orſzágot rám bizván,
Hogy házamat hiven vezérlheſſem,
Igyekezem.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

3. Semmi gonosz dolgot én nem kedvel.
De mindē gonoszul élőt gyülőlők, (lők,
Ezekre semmi-képpen nem vetem,
Az én szemem. (lem,

4. Az hamis szivő távoly mennyen tő.
A' gonosz emberhez nē lészen kedvem,
Nem jön a' csalárd ember előmben,
Semmi helyen.

5. Ki ő feleit titkon rágalmazza,
Annak nem lészen nálam maradása,
A' fuvalkodo kevélyt előttem,
Nem szenvedem.

6. Az én szemeim azokra nézzenek,
A' kik ez országban igazán élnek,
Nálam ezek lakjanak, s' hű szólgák,
Szolgálłyanak.

7. A' csalárd ember soha nékem nē kell,
En házamban annak nem adatik hely,
Az hazudozo szemeim elől,
Távuly keről.

8 Jó reggel ki irtom a' gonoszokat,
El tőrlőm e' földről a' hamissakat,
Az Isten városát meg-tiszti tom,
Tisztán tartom.

CII. SOLTAR. T. B.

Könyörgése a' Sido népnek a' Babylo-niai fogságból való meg-szabadulá-sért. Hal-

H Algasd-meg Uram kérésem,
Tekénts-meg esedezésem,
Beszédem jusson hozzád,
Ne rejts el tőlem ortzád,
Hajts én hozzám te füledet,
Enyhitsd meg nagy inségemet,
Midőn kiáltok Ur Isten,
Siess halgass meg kegyessen.

2. Mert napjai életemnek,
Olly hirtelen el-kelének,
Mint a' füst és a' pára,
Es mint a' tűz hely pora,
Minden csontom ugy el-száradt,
Szivem mint a' fü el-hervadt,

Ugy

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Ugy hogy az én életemet,
El felejtém kenyeremet.
3. Bűrőm tsontaimhoz ragatt,
Keſerves ſiralmom miatt,
Ez iſzonyu inségben,
Ollyatén lőttem ſzintén,
Mint Pellikán a' puſztában,
Siralmas kiáltáſimban,
Ollyá lőttem mint a' bagoly,
Ki a' kietlenben huhol.
4. Ollyan vagyok mind untalan,
Mint veréb az eſzterházban,
A' melly egyedűl maradt,
Ellenség reám támadt,
Gyaláznak engem naponként,
Es kik boſzſzontnak oránként,
Ha kinek veſzélyt kévánnak,
En rólam példát formálnak.
* 5. Por hamu nékem kenyerem,
Mellyet étel gyanánt éſzem,
Italom kőnyveimmel,
Elegyitem mint vizzel,
A' te nagy haragod miatt,
Kinek tűze ugy fel lobbant,
Hogy engemet fel-emelél,
Es iſmét a' főldhőz űtél.
6. Az én időm im el-múlék,

Mint

Mint az arnyék el-enyéſzék,
Minden teſtem el-aſza,
Mint a' le-kaſzált ſzéna,
Az melly meg nem éled tőbbé,
De te meg-maradtz őrőkké,
Es a' te emlekezeted,
Mind őrőkké meg-tart hired.
7. Azért kelly fel oh UR Iſten,
Haragod ne gerjedezzen!
Sion városát ſzánd-meg,
Es néki kegyelmezz-meg,
Mert már im az idő el jőtt,
Es a' melly már ſokat későtt,
Jelen vagyon az az óra,
Hogy dolga fordúllyon jóra.
8. Hogy a' te ſzólgaid végre,
Eſzve gyűlvén e' ſzent helyre,
El puſztúlt kő rakáſit,
Kedvellyék épűléſit,
Es oſztán a' pogány népek,
Uram nevedet rettegjék,
E' főldőn minden Királyok,
Meg vallyák hogy te vagy Urok.
9. Mert az Ur jól meg-éppité,
A' Siont meg-ékeſité,
Es dicsőſségét itten,
Meg mutatá iſmétlen,

A' uyo-

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

A' nyomorultak panaſzſzát,
Meg-halgatá nagy ſiralmát,
Kéreſeket meg nem veté,
Sôt kegyelmeſſen tekinté.
* 10. Ezt ember hiven fel irja,
Hogy meg-maradgyon mindenha,
Légyen emlekezete,
Nemzetségrôl nemzetre,
Hogy a' jôvendô nemzetek,
Kik még e' földre ſzûletnek,
A' menybéli Iſtent áldgyák,
E' dologért magaſztallyák.
11. Hogy alá néz onnan fellyûl,
Az ô magos ſzent helyébûl,
A' menyból alá nézél,
E' földre le-tekintél,
Hogy meg hallya kéréſeket,
A' foglyoknak inségeket,
Es azokat ó meg tartya,
Kiket itéltek halálra.
12. Hogy ſzent neve az Iſtennek,
A' Sionban dicsérteſsék,
Es a' Jeruſalembe,
Aldaſsék dicsôſsége,
Midôn a' népek ſeregben,
ôſzve gyûlnek e' ſzent helyben,
A' Királyok is itt léſznek,
Es ſzolgálnak az Iſtennek.

* 13.

* 13. Le veré az én erômet,
Ez útban, és életemet,
Meg rôvidété, és én,
Igy ſzóllék keſerveſſen:
Ne hadgy el-veſznem Ur Iſten,
Életemnek közepiben,
Mert mind ôrôkké meg vadnak,
Eſztendeid el nem fogynak.
14. E' földet te teremtetted,
Es ekképpen helyheztetted,
Csak te kezed munkája,
Az Egnek alkotmánya,
De ezek mind el-veſzendôk,
Uram te meg-maradtz, de ôk,
Mint a' ruha mind el-kopnak,
Szépségekben meg nem állnak.
15. Es midôn Uram akarod,
Ket ugy el-változtatod,
Mint az el-viſelt ruhát,
Az melly téltul meg-ſzakadt,
De vagy a' ki régen valál,
Változtod változás nélkûl áll,
Te eſztendeidnek vége,
Nem léſzen ſoha ôrôkké.
16. Azért a' te ſzolgaidnak,
Fiai meg ſzaporodnak,
És meg maradnak végig,

Az

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Az az, örök időkig:
A' néked szolgáló hivek,
Es egész ő nemzetségek,
Meg állnak és meg maradnak,
Es örökké el nem fogynak.

CIII. SOLTAR. CL M.

Hálá adás a' bűn botsánattért.

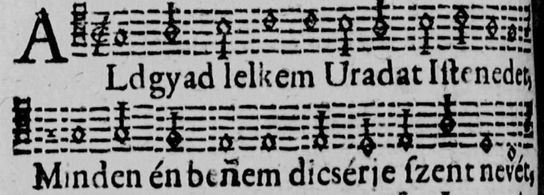

Ldgyad lelkem Uradat Istenedet,

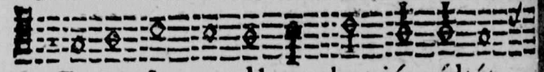

Minden én benem dicsérje szent nevét,

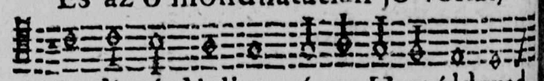

Es az ő mondhatatlan jó-voltát,

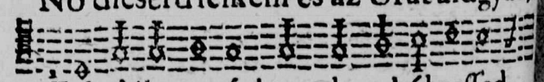

No dicsérd lelkem és az Urat áldgyad,

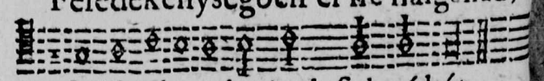

Feledékenységben el ne hálgassad,

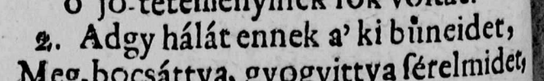

ő jó-tételeményinek sok voltát.

2. Adgy hálát ennek a' ki bűneidet,
Meg-bocsáttya, gyogyittya sérelmidet,
Ki ment minden nyavalyádból hiven,
Es életedet veszélytől meg menti,

Az

Az halál veszedelmitől meg őrzi,
Irgalmával meg-koronáz szépen.
3. Ki életedet kegyessen táplállya,
Az mi szádnak kell bőséggel meg-adgya,
Mint a' Saſt meg iffjet és meg újjét,
Es a' kik méltatlanságot szenvednek,
Azok tőle kegyessen meg-mentetnek,
Hozzájok nyújtya az ő jó kedvét.
4. ő útait meg mutatá Mosesnek,
Azonképpen az Izrael népének,
Meg-jelenté nagy csuda dolgait,
Mert ő irgalmas, kegyes és kegyelmes,
Nagy türhető, jó, hű és engedelmes,
Haraggal nem terheli szólgait.
5. Es hogy ha bűnünkel ő meg-bántatik,
Néha kegyelme tőlünk meg vonatik,
De nem haragszik reám örökké,
Es nem olly hirtelen peröl mi velünk,
Nem bűntet a' mi bűnünk szerént ben-
Olly hajlandó ő a' kegyelemre. (nünk,
6. Ugy fel éppiti azokhoz irgalmát,
Kik ötet szeretik félik hatalmát,
Melly magas a' szép ég e' föld felett,
Mindé bűnünket mi tőlünk olly messze
ő el fordittya szinte mint melly messze
A' nap kelettül a' nap enyészet.
7. Mint az Atya fiaihoz kegyelmes:

ő-is

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Eő is azokhoz igen engedelmes,
Kik őt igazán félik, tiſztelik, (tunk,
Mert jól tudgya melly gyarló a' mi vól.
Es hog'mi oly romlot emberek vagyunk,
Mint a' por melly a' ſzéltűl hintetik.
8 Ember élete a' fűhöz haſonló.
Fel nő és zőldűl, de hamar el-múló,
Mint a' gyenge virág a' ſik mezőn,
Melly et mihelyt meg fuvall a' meleg ſzél,
El hull és hervad, ékeſsége el-kél,
Ember nem tudgya hol vólt, s' hová lőn.
9 De az Ur kegyelme őrőkké meg-áll,
Azokon kik őt félik igaſsággal,
Es firol fira terjed irgalma,
Azokon kik meg tartyák ő kőtését,
A' kik gyakran meg-emlétik tőrvényét,
Es azok ſzerént járnak mindenha.
10. Az Ur a' menyben helyhezteti ſzé. (kit,
Kiben gyakorlya igaz itéletit,
Orſzágláſa ki hat minden rendre,
Iſten Angyali áldgyátok az Urat,
Ti erős lelkek kik ő akarattyát,
Téſzitek és jártok ő kedvére.
11. Dicsérjétek őt minden ő ſeregi,
Kik a' mennyégben ſzolgáltok ő néki,
Es kik őrzitek ſzent akarattyát,
Aldgyátok az Urat minden állatok,
ő nagy

Eő nagy birodalmát magaſztallyátok,
Aldgyad lelkem őrőkké az Urat.

CIV. SOLTAR. CL M.

Dicséreti az Iſtennek a' teremtett dolgok rendiről.

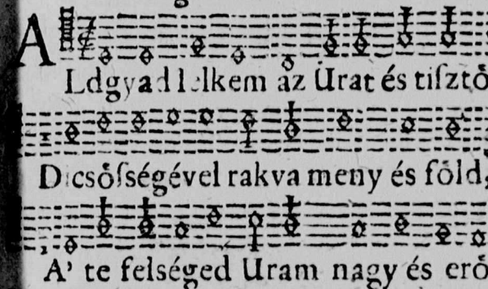

2. A'

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

2. A' vizet kőrnyűled mint kamorát,
El fel alkottad mint ſzép palotát,
A' fölhőkön ugy járſz mint egy ſzekéren,
A' ſzelek ſzárnyokon hordoznak ſzépen,
Angyalidat ſebes ſzéllé téſződ,
Mint ſzáguldó poſtákat ki-küldőd,
Menydörgés, tűz, láng, villámás előtted,
Mint kéſz ſzolgaid ugy fűgnek te tőled.
3. A' föld fundamentomát meg-vetéd,
A' mellyre erőſſen helyhezteted,
Hogy azon mindenkoron meg állana,
Es helyéről ſoha ki nem mozdulna,
Ki az előtt a' nagy mélységekben,
Vizzel mint ruhával vólt el fődvén,
A' nagy vizek ő rajta fellyűl folytak,
Kik a' nagy hegyeken is fellyűl múltak.
4. De mihelyen te meg feddéd őkőt,
Meg futamának feddéſed előtt,
Hog' meg hallák menydörgését te ſzód
A' földről ſietvén el ſzaladának: (na
A' nagy hegyek fel-emelkedének,
Es a' mély vőlgyek mind ki-tetſzének,
Minden meg-tartyá ő tulajdon helyé
Mellyet felſéged nékiek engedett.
* 5. Határát a' nagy tenger meg-tart
Azt ſemmiképpen által nem hágja,
Hogy többé ez fel-emelkedett földek
ő

ő vize miatt el ne merűllyenek,
' kút-fejeket a' ſzép vőlgyeken,
e felſéged rendelte nagy ſzépen,
' patakok kik innen ki csordulnak,
z hegyek közőtt zengedezve folynak.
6. Arra hogy a' mezőn járó barmok,
az erdőn lakó vad állatok,
z vizekben, és e' ſzép kút-fejekben,
yanak és meg újullyanak ſzépen,
helyen ember hall ékes zengéſt,
i madaraktul ſzép énekléſt,
kik az hives zőld ágokon űlnek,
győnyőrűségeſſen énekelnek.
A' nagy hegyeket te onnan fellyűl,
g-nedveſitéd a' magas égből,
gy a' te jó bővséges kezeiddel,
őldet bé-tőltsed ſzép gyűmőlcsökkel,
a' barmoknak ſzénat adtz bőven,
et teremteſz ſzéllyel a' réten,
ő munkája által az embernek,
et és buzát adtz ő életének.
Vigaságra bort adſz az embernek,
enyért adſz kitől erőſsődgyék,
jt-is bővőn engedſz ő nékie,
gy az ő ſzine ſzépen fénlyék tőle,
meg öntőződ az élő fákat,
ſzép nevendék Cedruſokat,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Kiket a' Libánus hegyén ültettél,
Meg-nedvesited szép halznos esőkkel.
9. Holott a' madarkák fészket raknak,
Es ki-költésre fészkekben tojnak,
Az eszterag-is ő fészkét ott rakja,
Az jegenye fákon vagyon hajléka,
A' magas hegyeken a' vad kecskék,
Es a' szarvasok helyt keresnek,
A' kősziklák közt laknak a' patkányok,
Az hörcsökőknek ott az ő barlangjok.
* 10. Az holdat helyheztetted az égr
Hogy az esztendőt oszsza részekre,
Tudgya a' fényes nap hol kell le-menn
Es tudgya útát oda vezérleni,
Te szerzetted a' nagy setétséget,
Hogy meg-válaszsza naptul az éjet,
Es étszaka az erdei sok vadak,
Az ő barlangjokbol elő ballagnak.
11. Azonképpen az Oroszlán kölyk
Az Ur Istentől ételt keresnek,
Orditnak a' prédára éhség miatt, (h
Hogy meg-tölthesék az ő éh gyom
De mihelyt a' fényes Nap fel-virrad,
Ki-ki mind ő barlangjában szalad,
Es ott-lésznek fekűsznek csendessen,
Miglen ismétlen setét estve lészen.
12. Az ember reggel fel-kél idején,

Es tiszti szerént munkára mégyen,
Szántó-földre, rétre, kertbe, szőlőben,
Es ott munkálkodik mind estvéiglen,
Uram melly nagy a' te bölcseséged,
Es bölcseséges eselekedeted!
Nagy dolgaidnak Uram nincsen száma,
Kikkel mind e' föld kereksége rakva.
13. Ha meg-gondoltatik a' nagy tenger,
Meg nem számlálhattya ott az ember,
Az halakat és a' sok állatokat,
Külömb formákban aprot és nagyokat,
Azon el-mennek a' sok nagy hajok,
A' nagy Cet-halak úsznak állatok,
Kiket árra szerzettél a' tengerben,
Hogy ők ott jáczodgyanak jó kedvekbe
14. Minden állat Uram te reád néz,
Szemeit emelvén felségedhez,
Kedelt adsz nékik ő idejekben,
Kődben gyűlnek néked esedezvén,
És te mind meg-elégited őket,
Ha meg nyitod bővséges kezedet,
Nem lészen senkinek semmi szűksége.
Mert te jól tudod kinek mi szűksége.
15. De ha el rejted orczádat tőlök,
Meg-rettennek és ottan le-dőlnek,
Ha lehelletit meg vonszod azoknak,
Ottan el-hulnak és porrá változnak,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

De ha rájok lehelleſz iſmétlen,
Leg ottan meg-élednek ſzépen,
Mert te tőled ők meg elevenednek,
Es te meg-újjitod ſzinét e' földnek.
16. Az Urnak légyen örök tiſzteſség,
Es övé légyen minden dicsőſség,
örűl az UR ő csuda dolgaiban,
Gyönyörködik teremtett állatiban,
Tekéntésétől a' föld meg-rémül,
Es az ő haragjától meg-rendűl,
Reſzketvén a' nagy hegyek füſtölögnek
Hogy ha az Urtól ők meg illetetnek.
17. Az Urnak dicséretet éneklek,
Valamig én e' világon élek,
Az Ur Iſtent én egéſz életemben,
Dicsérem és áldom ſzép éneklésben,
De viſzontag azt kérem ő tőle,
Hogy énekléſem jó kedvel vegye,
Es oſztán tellyes ſzivemből örvendek
Szép énekeket mondván ſzent nevén
18. Az Iſten utáló bűnős népek,
E' földről ſzörnyen el-tőröltetnek,
Ugy hogy közzülök ſenki meg nem
Oh én lelkem a' nagy Ur Iſtent áld

CV. SOLTAR. T.B.

Hálá-adáſa az Iſten népének.

Ad

Adgyatok hálát az Iſtennek,
Imádkozzatok, ſzent nevének,
Hirdeſsétek dicséretét,
Es minden jó tételményét,
Beſzéllyétek a' nép előtt,
Nagy tsudáit mellyeket tőtt.
Néki vigan énekellyetek,
uda dolgait dicsérjétek,
gaſztallyátok ſzent nevét,
ſzivből félitek őtet,
llyön azoknak ſzivek,
az Urról értekeznek.
Kereſsétek e' kegyes Urat,
nnak ſzinét és hatalmát,
gondollyátok dolgait,
felejtsétek csudáit,
etit hirdeſsétek,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Mellyek ő szájából jöttek.
4. Ti Abrahámnak nemzetségi,
Istennek választott szolgai,
Kik Jákobtol származtatok,
Es választott fiak vadtok,
Mi Urunk e' kegyes Isten,
A' ki regnál mindeneken.
* 5. Meg emlekezik szűntelenül,
Az ő szentséges kötéséről,
Es az ő igaz igéje,
Ezer és több nemzetségre,
Mind örökké meg áll frigye,
Mellyet Abrahámmal szerze.
6 Meg-emléti ő esküvését,
Mellyet az Isák atyánknak tett,
Es meg-igérte Jákobnak,
A' ki bizonnyal hűn annak,
Hogy az Izrael kötése,
Meg-maradna mind örökké.
7. Mondván: (vedd eszedben ez igét,)
Néked adom a' Canán földét,
Te azt örökségül birod,
Sinóroddal részre osztod:
Noha kisded vólt seregek,
Kevessek és idegenek.
8. Ottan népről népre térének,
Országról országra menének.

s az UR mind vélek vala,
Hogy népe kárt ne vallana,
Ugy hogy az ő nagy ereje,
' Királyokat el-verte.
9. En kenőttimet ne bántsátok,
rophétáimnak ne ártsatok,
' földre küldé éhséget,
l-fogyatá kenyereket,
sztán egy embert bocsáta,
' ki ő előttök járna.
10. Ez vala Joseph, ki egy Urnak,
zolgájul el-adaték annak,
s ő békoba vetteték,
testére vas vereték,
iglen az idő el-jöne,
ogy Isten őt ki-mentené.
11. Az ő nagy bölcs jövendőlése,
z ő nevét hiresé tötte,
' Király érette küldé,
s fogságból ki-vétette,
' népnek regnálo Ura,
abságból őt ki-óldozta.
12. Az ő házán őtt tellyességgel,
rrá tévé nagy tiszteséggel,
ogy néki mind nagy és kicsény,
lája vettetvén légyen,
ogy a' fő-fő népet birja,
a' véneket oktassa.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

13. Oſztán bé-mene az Izrael,
Az Ægyiptomban cselédivel,
A' Jákob ott jövevény lőn,
A' Chám földén nagy néppélőn,
Ugy ſzaporodék népével,
Erősb lőn ellenséginél.
14. De az Ur Iſten ő ſziveket,
Ugy el-fordità elméjeket,
Hogy az ő népeit ezek,
Szörnyen gyűlölnie kezdék,
Hogy őket nagy álnokſággal,
El-fogyatnák hamiſsággal.
15. A' Moſeſt hozzájok bocsátá,
Ki őtet hűséggel ſzolgálá,
Az el-válaſztott Aáronnal,
Es nékiek ezek által,
Nagy csudáit meg mutatá,
Az egéſz Chám tartományba.
16. Setétséget küldе a' földre,
Ki minden helyeket el-lepe,
Ezek ketten mind meg-tévék,
Mit Iſten hagya nékiek,
A' vizet verré forditá,
Az halakat mind meg-fojtá.
17. A' földre Békák rohanának,
Ugy annyira hogy el-máſzſzának,
A' Király kamorájában,

s mihelyt ſzólla leg-ottan,
zámtalan rút féreg terme,
ok tetű omla a' földre.
8. Eſső helyett hánya köveket,
ûz langal a' ſzőlő-veſzſzőket,
veſzté a' füge-fákat,
irta itt minden fákat,
mihelt iſmétlen ſzólla,
ámtalan ſok ſáska juta.
9. A' füvet e' földőn a' férgek,
a' gyümölcsőt mind el-évék,
ő ſzűltőket meg-ölé
orſzágban, és ki-vivé,
pét nagy gazdágsággal,
ezűſtel és arannyal.
ő táborokban az emberek,
mi betegségben nem eſtek,
hogy az Ægyiptomiak,
enéſeken vigadtak,
y töllők légyen mentségek,
miatt vólt nagy félelmek.
Egy köddel bé fedezte őket,
et fölöttők ki terjeſztett,
en tűzet támaſzta,
el világot tarta,
ſirjet ada nékiek,
lyen ő tőle kértek,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

22. Egi kenyérrel őket tartá,
Es a' kőſziklát fel-ſzakaſztá,
Kiből a' viz a' ſzárazra,
Mint egy patak ki-buzdula,
Meg-emlité igéretét,
Mellyet az Abrahámnak tett.

23. Népét vigsággal ő ki-hozta,
Válaſztot népét vigaſztalta,
A' pogányok tartományat,
Ezeknek adá jóſzágát,
Kik kezekkel munkálkodván,
Szerzettek vólt ez orſzágban.

24. Ezt nékiek azért mivelte,
Hogy gyondgyok lenne törvényére,
Hogy fogadnák az ő ſzavát,
Es tennék parancsollattyát,
Es őrökké meg-őrzenék,
Kiért dicséret Iſtennek.

CVI. SOLTAR. T. B.

Elő ſzámlálása az Iſten ſok jó tétemé-nyének az Izrael népéhez és bűnte-téſinek az ő bűnőkért.

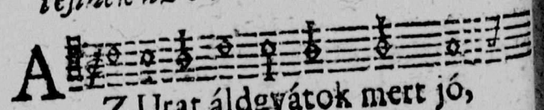

AZ Urat áldgyátok mert jó,

Irgal-

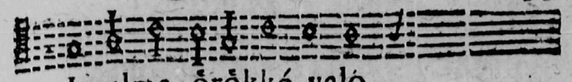

Irgalma őrökké való,

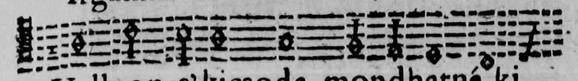

Vallyon s' kicsoda mondhatná-ki,

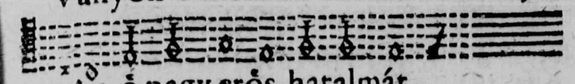

Az ő nagy erős hatalmát,

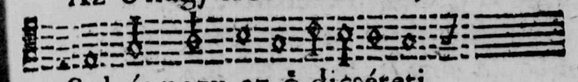

Sok és nagy az ő dicséreti,

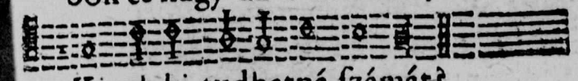

Kinek ki tudhatná ſzámát?

2. Bóldog a' ki az UR ſzavát,
Meg-őrzi parancsolattyát,
Uram rolam emlekezzél-meg,
Népedhez való kedvedért,
Kérlek engemet látogaſs-meg,
Idvezitő ſzerelmedért.

3. Hogy jávaival élheſſek,
Te válaſztott hiveidnek,
Es hogy ſzivem őrvendezheſſen,
őrömén a' te népednek,
Es a' te nagy dicsőſſégeden,
őrök népeddel őrvendgyek.

4. Atyáinkal egyetemben,

Vét-

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Vétkeztünk felléged ellen,
Tóttünk nagy ſok gonoſzságokat,
Eltünk rút hamis életben,
Eleink nem nézték dolgodat,
Az Ægyiptomnak földében.
5. Hozzájok kegyeſségedet,
Nem nézték ſok jó tétedet,
Ellened ſokſzor cselekedvén,
Amaz veres tenger mellett,
Meg-is meg ſegité az Iſten,
Meg-mutatá nagy erejét.
6. A' veres tengert meg-feddé,
S' menten el-ſzárada vize,
Altal-vivé a' nagy mélységen,
Es az iſzonyu nagy puſztán,
Meg-menté gyülölöi ellen,
Kegyetlen kezből ki hozván.
7, Ellenségek birtokából,
Ki ſzabaditá markokból,
Viz él-nyelé az ellenséget,
Egy ſem marada közzülek,
Ott vévék eſzekben igéjét,
Hivek és nevét dicsérék.
* 8. Hamar el-felejték iſmét,
Az ő ſok csuda tételét,
Segitséget tőle nem kértek,
Kévánságokra indultak,

A' puſz-

A' puſztán Iſtent meg-kisérték,
Es nagy hatalmát probálták.
9. Ott kivánságok bé-tőlték,
Sok étel nékik adaték,
Ugy hogy végre ugyan meg-unták,
A' táborban Moſes ellen,
Es az Aáron ellen támadtak,
Kiket válaſztott az Iſten.
10. A' föld fel nyilék, és Dátánt
El-nyelé és az Abiránt,
A' patvarkodókra hirtelen,
Tüz esék, s' el veſzté őket,
Borjut öntének Oreb hegyén,
Annak tőnek tiſzteſséget.
11. Tiſzteket ugy el-cserélék,
Mint ha vólna ő Iſtenek,
Barom képben ki ſzénát éſzik,
El-felejték a' meg-mentőt,
Iſtenre nem lőn gondgyok nékik,
Ki Ægyiptomban csudát tőtt.
* 12. Eő csudáit Chám országban,
Nem gondolták-meg magokban,
Melly nagy rettenetes dolgokat,
Tőn a' vőrős tenger mellett,
Kin meg indétván nagy haragját,
Meg-ölni akará őket:
13. Ha az el-válaſztott Moſes,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Nem látott vólna ez néphez,
Es ebben ellent nem tart vala,
Es ha Istennek haragját,
ő el nem forditotta vólna,
El-veszti vala táborát.
14. Az jó földet meg-utálák,
Kit az előtt ohajtottak,
ő beszédinek nem hivének,
Morgolodtak sátorokban,
Es az ő szavát nem követték,
ő kemény nyaku voltokban.
15. Kinn meg haragvék az Isten,
ő kezeit fel emelvén,
Hogy a' pusztán őket le verje,
Es őket magvókkal edgyütt,
Egy helyről másikra kergesse,
Es el oszlassa mindenütt.
16 Ottan hamar az ő szivek,
A' Bálpeorra tsüggedtek,
Evének halott áldozatot,
Kiért ismétlen az Isten,
Rájok bocsáta csápásokot,
Mert meg busíták szerelen.
17 Miglen Phineás fel-kele,
Es ő bűnőket meg feddé,
Ki által a' csapás meg-szűnék,
Igasságára nékie,

E' do-

E' dolog tulajdonittaték,
Mind örökkön és örökké.
18. Ismét haragra inditák,
Kuttyánál a' háborgásnak,
Kinn a' Moses sok gonoszt látott,
Es tőlek sok bút szenvedett,
Szivében ugy meg-buslakodott,
Hogy nyelve csak nem vétkezett.
* 19. Pogány népet el nem törlék,
Mint Isten hatta nékiek,
Hanem azokkal elegyültek,
Az ő dolgokat tanulták,
ő bálványokat tiszteltek,
Kik fogdoso hálok vóltak.
20. Mert ők az önnön fiokat,
Es az ő szép leányokat,
Az ördögöknek fel-áldozták,
Artatlan vért ki-ontának,
Fiokat áldozatra adták,
A' Cánáni bálványoknak.
21. A' földet meg fertezteték,
ő öldöklő véres kezek,
ő magokat is meg mocskolák,
Sok-féle gonoságokban,
Mert mélyen el bé borulnak,
A' bálvány bujaságban.
* 22. Az Isten rájok haragvék,

Es

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Es meg indula ellenek,
ôrökségitôl el-irtozék,
ôket adá pogány kézben,
Kik ôket szertelen gyûlölték,
Urra tévé az ô népén.
23. Kik ôket keményben gyötrék,
Nehéz kezekkel terhelék:
Gyakran ki-menté e' veszélybôl,
Még-is ellene járának,
Hogy sanyarganak illy veszettôl,
Hamisságok oka annak.
24. De még-is a' kegyes Isten,
Meg-tekinté inségekben,
Meg-halgatá ohajtásokat,
ô kötésit meg-emlité,
Meg-szánâ nagy nyavalyájokat,
Es nékik meg-kegyelmeze.
25. Hozzájok enyhité ismét,
Kik fogságban jártak ôket,
Segéts UR Isten, és hozz ôszve,
A' pogányok közzûl széllyel,
Es szent Nevedet ôrvendezve,
Dicsérjük nagy dicsôséggel.
26. Az Ur fel magasztaltatsék,
Istene az Izraelnek,
Dicsértessék az ô szent neve,
Es hogy ôrökké ugy légyen,

Min-

Minden nép igyen szóllyon erre:
Dicsôség az Urnak, Amen.

CVII. Soltar. Cl. M.

Elô számlálása az Isten meg-szabadétásának, mellyet az embereknek szokott gyakran meg mutatni.

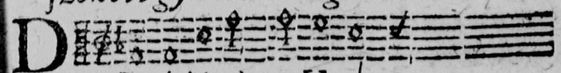

Dicsérjétek az Urat,

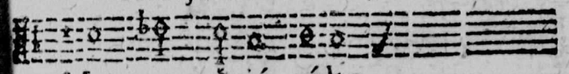

Mert nagy ô jó vólta,

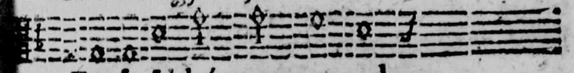

Es ôrökké meg-marad,

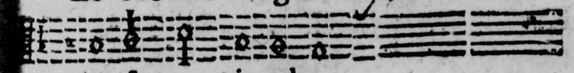

Az ô nagy irgalma,

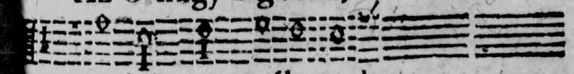

Az kik meg-váltattak,

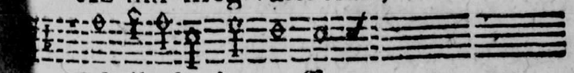

Eô általa kegyessen,

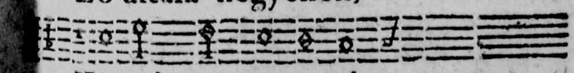

Kintól meg-tartattak,

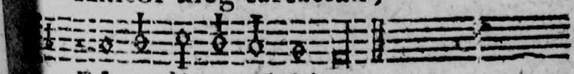

Eôtet dicsérjék hiven.

2 Ki-

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

2. Kiket ő támadatról,
És nap enyészetről,
Dél felől és északról,
Bé gyűjte sok földről,
Kik a' szörnyű pusztán,
Idestova bujdostak,
Semmi várast ottan,
Lakásra nem találtak.
3. Holott nékik nem vala,
Etelek, italok,
Kin lelkek el bádgyada,
Nagy bú szálla rájok,
Ez ő inségekben,
Istenhez kiáltának,
Kitől nagy kegyessen,
Meg szabadittatának.
4. Es igaz úton őket,
Nagy szépen hordozá,
Holott lőlnének helyet,
Városra juttatá,
Ezek hát vig szivel,
Az UR Istent dicsérjék,
Minden népnek széllyel,
Nagy csudáit beszéllyék.
5. Hogy a' szomju lelkeket,
Meg-itatá vizzel:
Es mind az éhezőket,
Bé-tőlté étellel.

Kik a' nagy setétben,
Fogságban hevertenek,
Halálos inségben,
Nagy vasakat viseltek.
* 6. Mert az Isten igéjét,
ők meg nem gondolák,
Es az ő jó tanátsit,
Meg-veték csufolák,
Kiért ők keményen,
Meg-ostoroztatának,
Segedelmek nem lőn,
Midőn igy kénlódnának.
7. De hogy ő szükségekben,
Kiálták az Urat,
Meg-menté őket menten,
Viselvén gondgyokat,
ő nagy hatalmából,
Föl-bontá köteleket,
Halál árnyékából,
El ki-bocsátá őket.
8. Aldgyák ezek az Istent,
Dicsérjék kegyelmét,
Minden nép közt naponként,
Hirdessék csudáit,
ő töri fel menten,
Az erős értz kapukat,
El-töri nagy könnyen,
Az ő nagy vas zárjokat.

Kik

9. A'

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

9. A' bolondok kinlódnak,
Az ő bűnök miatt,
Az Isten haragjának,
Erzik bennek fullyát,
Sem étel, sem ital,
Nem kell semmire nékik,
Mert a' szörnyű halál,
Szemek előtt forgódik.
10. Mihelyt ők kiáltának,
A' kegyes Istenhez,
Tőle meg tartatának,
Nékik lőn kegyelmes,
Mihelyt ő egy szót szóll,
Meg jobbúl az erőtlen,
A' beteg meg gyógyúl,
Mert meg menti az Isten.
11. Aldgyák ezek az Istent,
Dicsérjék kegyelmét,
Minden nép közt oránként,
Hirdessék csudáit,
Istennek szivekből,
Aldozzanak hivséggel,
Csuda tételiről,
Enekellyenek széllyel.
* 12. Kik az hajokon járnak,
A' széles tengeren,
Nagy veszélyben forganak,
Kereskedést üzvén,

Azok értik dolgát,
Es nagy hatalmát láttyák,
Számtalan csudáját,
A' mélységről gondollyák.
13. Hogy ha ő a' szélnek szóll,
Meg indúl leg-ottan,
Nagy hirtelen fel-zúdúl,
S' habokat széllyel hány,
Mellyek fel-ütköznek,
Es az eget verdesik,
Ismétlen le-dőlnek,
Rettegnek a' kik nézik.
14. Ugy tántorganak széllyel,
Mint egy részeg ember,
Semmihez nem kaphatnak,
Mert széles a' tenger,
De ha ez veszélyben,
Az Istenhez kiáltnak,
Meg-menti kegyessen,
Hogy el ne borullyanak.
15. Jó időt támaszt ismét,
A' tengert enyhiti,
A' fel-emelt hab vizét,
Szépen le-fekteti,
Ott igen örvendnek,
A' tenger csendességén,
Ha a' partra érnek,
A' kit kévántak szintén.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

16. Aldgyák ezek az Istent,
Dicsérjék kegyelmit,
Minden nép közt naponként,
Hirdessék csudáit,
Es dicsérjék őtet,
A' gyülekezetekben,
Magasztallyák nevét,
A' vének seregében.
* 17. Ő a' folyo vizeket,
Szintén ki száraztya,
A' csorgó kút-fejeket,
Szárazra fordittya,
A' gyümölcsös földet,
Meddő parlaggá tészi,
Mert itt sok bűnöket,
Tőttek, és azt bűnteti.
18. Esőkkel nedveséti,
A' száraz földeket,
Folyással ékesíti,
A' sovány helyeket,
Es ez illy földeket,
Adgya éhező népnek,
Hogy itt lakó helyet,
Es várost épitsenek.
19. Kik e' földet bé-vetik,
Es szőlőt ültetnek,
Es szép fü nevekedik,
Hasznokra a' népnek,

Es őket meg-áldgya,
Hogy szaporodhassanak,
Es fogyatkozása,
Ne légyen a' csordáknak.
20 De el-fogynak ismétlen,
Es sanyargattatnak
El-nyomatnak szertelen,
Es szorongattatnak,
A' fejedelmeket,
Meg-vettetteké tészi,
A' pusztában őket,
Ut nélkül széllyel viszi.
21. Kegyessen fel emeli,
ő az nyomorultat,
Cselédit ki-terjeszti,
Mint a' sereg nyájat,
A' jók, kik ezt láttyák,
örvendez az ő szivek,
De szájokat dugják,
A' kik hamissan élnek.
22. A' kinek esze vagyon,
Meg nézze ezeket,
Es meg-láttya jó módon,
Az Isten kegyelmét.

CVIII SOLTAR. T.B. 60.

Könyörgése Dávid Királynak egész és tellyes birodalmáért.

Az

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Az LX. Soltar nótájára.

UR Isten kész az én szivem,
Es azon vagyon én lelkem,
Hogy tenéked énekellyen,
Hegedűben zengedezzen,
Noszsza Lantok és Cytherák.
Zendűllyetek-fel musikák,
Mert igyekezem én szivemben,
Igy menni az UR eleiben.
2. Dicsérlek Uram tégedet,
Minden nemzetségek előtt,
Tisztellek szép énekekkel,
Minden nép előtt vig szivel,
Mert a' te kegyelmességed,
A' széles égre ki terjed,
Felségednek szent igasága,
A' fölhöket mind fellyűl múllya.
3. Magasztaltatsál az égre,
Dicsőséged nyújtsd e' földre,
Szerelmes népedet tarcsd-meg,
Nyújtsd kezed engem halgass-meg,
Az Isten ő szentségében,
Meg vigasztala kegyessen,
Hogy a' Sichemet én meg-vészem,
Es a' Sukóth völgyét el-mérem.
4. A' Galádot-is akképpen,
Meg-vészem én nagy erőmben,

A' M

A' Manasses-is mind enyim,
Azon-képpen az Ephraim,
Mind e' seregek enyimek,
Erősségek én fejemnek,
Juda lesz királyi országom,
Es én törvény szerző regnálóm.
5. A' Moáb lészen énnékem,
Mint egy láb moso edényem,
Kiben lábaimat mosom,
Es azt én bizonnyal tudom,
s tellyességgel el-hiszem,
domre sarumat vetem,
hilisteusok örvendgyetek,
z én dicső győzödelmemnek.
6. Ki vinne engemet bátran,
nagy keritett városban?
ngemet ki-vezérlene,
z erős Edom földére,
em te tészed-é Ur Isten,
minket űszsz helyből helyben?
ogy el nem jövél sereginkel,
eg-űzetél ellenséginkel.
Légy minékünk segitségül,
zz-meg ellenségünktül,
rt az emberi segitség,
ában való epeség,
Isten által minékünk,

O

Lészen

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Lészen erős győzödelmünk,
Es ő meg-szabadit bennünket,
Meg tapodgya ellenségünket.

CIX. Soltar. T. B. 28.

Könyörgése Dávidnak Doeg ellen, Christusnak a' Judás ellen.

Az XXVIII. Soltar. nótájára.

OH Ur Istbn én dicsőségem,
Ne halgass, ne felejts-el engem!
Mert rágalmaz az istentelen,
Száját reám tátotta szörnyen,
Hazugságot szóll ellenem,
Nyelvével sérteget engem.
2. Ok-nélkül rólam gonoszt szólnak,
Es nagy ellenségeknek tartnak,
Azért hogy én őket szerettem,
Kegyetlenül gyűlölnek engem,
En csak Istennek szüntelen,
Imádkoztam ez inségben.
3. Jókért nékem gonoszt fizetnek,
Jó szeretetemért gyűlölnek,
Támasz az én ellenségemre,
Istentelent büntetésire,
A' Sátán állyon mellette,
Jobb kezefelől nékie.
4. ő néki minden itéletben,

Nehé

Nehéz kárhoztatása légyen,
Es mindennémű könyörgése,
Bűnre fordullyon ő ellene,
Hoszszú élete ne légyen,
Más állyon az ő tisztiben.
5. Fiai legyenek árvákká,
Felesége özvegy aszszonnyá,
Gyermeki e' földön szüntelen,
El-bújdossanak helyből helyben,
Házokból ki-pusztúllyanak,
Es ők széllyel kóldúllyanak.
6. Az usorás ennek marháját,
Ellenség vegye-el jószágát,
Ne légyen segedelme néki,
Inségekben ne szánnya senki,
Az ő árváin e' földön,
Semmi nép ne könyörüllyön.
7. E' földről minden maradéki,
El-tőrölteſſenek ő néki,
Nemzete el-fodgyon más részben,
Es el ne felejtse az Isten,
Bűnöket ő elejeknek,
Kellyet ők cselekedtenek.
8. Istentől ne légyen el-fedve,
Az ő annyának úndok vétke,
Ott minden bűnök ő nékiek,
Isten eleiben érjenek,

Oz E'

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

E' földön ő hire neve,
El-tőrőlteſsék őrökké.
9. Azért hogy ſoha ſemmiképpen,
ő nem könyőrült a' ſzegényen,
A' nyomorúlt embert nem ſzánta,
Sőt a' nyavalyáſt ſanyargatta,
Es azt halálra kergette,
A' kinek nagy vólt ſéreime.
10. Az átkot mindenkor kévánta,
Azért méltán meg-eſik rajta,
Az áldás nem kellet ő néki,
Azért méltán azt el nem véſzi,
ő magát mint egy ruhában,
öltőztette az átokban.
11. Az átok mint a' viz ő belé,
Ugy follyon, kivel tellyék béle,
Minden csontyát az ő nagy átka,
Mint a' ható olaj meg-járja,
Atokban mint öltőzetben,
övedzék minden időben.
12. Illy jutalmat ád Iſten nékik,
Kik az én lelkemet kergetik,
Es reám ſzőrnyen agyarkodnak,
Életemről ſok gonoſzt ſzólnak,
Tepedig kegyelmes Iſten,
Légy jelen nagy inségemben.
* 13. Irgalmaddal biztatom lelkem,

Szent nevedért őrizz-meg engem,
Mert ſzegény ſzűkölködő vagyok,
En ſzivemnek fájdalmi nagyok,
Im el kell múlnom hirtelen,
Mint az árnyék a' ſetétben.
14. Egy helyről máſikra kell mennem,
Mint a' ſáskát kergetnek engem,
Az én térdeim el-lankadtak,
Böjtölés miatt tántorognak,
Minden teſtem úgy el-ſzáradt,
Semmi kővére nem maradt.
15. Ez én nagy keſerűségemben,
Csúfolnak és gyaláznak ſzörnyen,
Fejeket rázzák midőn látnak,
Es engem gúnyolnek, boſzſzontnak,
Azért UR Iſten ſegéts-meg,
Nagy kegyeſségedért tarts-meg.
16. Midőn én ellenem fel-kelnek,
Tőled meg-ſzégyenitteſſenek,
Hogy én őrvendezzek ſzivemben,
Ezek eſſenek nagy ſzégyenben,
Es érdemlett gyalázatban,
Ültezzenek mint paláſtban.
17. Az Ur Iſtent az én ſzámmal,
Dicsérem ſzép ének mondáſſal,
Magaſztalom őtet ſzűntelen,
Mert ő könyőrül a' ſzegényen,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Es azok ellen meg-tartya,
A' kik itélik halálra.

CX. Soltar. Cl. M.

Jövendölés a' Chriſtus országáról.

AZ Ur Iſten monda az én Uramnak,
Ülly az én hatalmamnak jobjára,
Mig ellenségidet, kik rád támadnak,
Sámoly ſzékül vetem lábad alá.

2. Az Ur a' Sionból küldi pálczádat,
Birodalmodnak erősségére,
Ellenség közt mutaſd országlásodat,
Uralkodgyál a' népnek közötte.

3. Diesőſségére a' te ſzentségednek,
A' nép örvendez győzedelmeden,
Olly ſok fiaid teneked ſzületnek,
Mint az hajnali harmat a' földön.

4. Mert az Ur Iſten meg-eskütt tenéked,
Mellyet meg nem bánſoha örökké,
Melchiſédek rendi ſzerint (ezt értsed)
Te vagy a' fő Pap most és örökké.

5. Az UR a' ki ül a' te jobb kezeden,
Ha meg-haragſzik egykor valóban,
Az hatalmas Királyokat erőſſen,
Hatalmával meg-rontya leg-ottan.

6. A' pogányokon itéletit tartya,
Meg-tölti a' földet hólt teſtekkel,
Ellenségidnek fejeket meg-rontya,
Orſzága ki hat e' földre ſzéllyel

7. Az úton iſzik ő a' folyamatból,
Kinek vize foly nagy harſogáſſal,
Ennek-okáért ő nagy hatalmából,
Fejét fel-emeli méltósággal.

CXI. Solt. T. B. 24. 62. 95.

Hálá-adáſa az Izrael népének.

Az XXIV. Solt. nótájára.

HAlát adok Uram néked,
Tellyes ſzivből áldlak téged,
Az hivekben ő ſeregében,
Meg vallom dicsőſségedet,
Hirdetem dicséretedet,
Életemnek minden rendiben.

2. Nagyok az Urnak csudái,
És a' ki azt meg-tekinti,
Örvendez annak az ő ſzive,
Az ő dicső méltósága,
És az ő ſzent igaſsága,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Meg-marad örökkön örökké.

3. Csuda dolgait az Isten,
Szerzette emlekezetben,
Kegyes és irgalmas kedvébül,
Etelt ád azoknak bőven,
A' kik őtet félik hiven,
Meg-emlekezik kőtéséről.

4. Népével nagy csudákat tett,
Hogy a' pogányok örökét,
Kezekben adá ő nékiek,
Merő hűség és tisztaság,
Es álhatatos igasság,
Minden dolga az ő kezének.

5. Minden ő parancsolattya,
Igaz minden ő hagyása,
Kiben semmi változás nincsen,
Az ő népét ő meg menté,
Es ő vélek kőtést szerzé,
Ki meg-marad minden időben.

6. Szent és dicső az ő neve,
Es az Urnak ő félelme,
A' jó bölcseségnek kezdeti,
Ki meg-tartya ő törvényét,
Es meg-őrzi szent igéjét,
Annak meg-marad dicséreti.

CXII.

CXII SOLTAR. T. B.

Tanulság az Isteni félelemről.

Boldog ember a' ki az Istent,
Féli tiszteli szive szerént,
Es az ő törvényit szereti,
Nagy lesz ez földön ő nemzete,
őregbül az hivek serege,
Mert az Ur meg-áldgya és őrzi.

2. Gazdagsággal őtet meg-láttya,
Kivel bővölködik ő háza,
gasága meg-áll örökké,
' hiveknek a' setétségben,
Világot támaszt a' jó Isten,
Hogy láttassék rajtok kegyelme.

3. Az hű ember költsönt ád szivel,
amitsággal senkit nem terhel,
z el nem dől, meg állvégiglen,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Ki az igaſságot kedvelli,
Es életét ahoz rendeli,
ôrôk emlekezetben léízen.
4. Es ô egy ſzálatſem fél azon,
Hogy róla gonoſz hir támadgyon,
Reménſége néki az Iſten,
Es bátorſágot az ô ſzive,
Mig meg láttya hogy ellenſége,
Meg-bûntetnek, eſnek veſzélyben.
5 Javait hiven oſztogattya,
A' ſzükôlkôdôket nem hadgya,
Kibôl ôregbûl igaſsága,
Az ô ſzarva meg nem hanyatlik,
Sôt ékeſſen fel emeltetik,
Bôcsûletes nagy méltoſágra.
6 Hogy ezt láttya az iſtentelen,
Boſzſzônkodik rajta ſzivében,
Es ô nagy gonoſz haragjában,
Csikorgattya ſzörnyen,
De ha meg eped is mérgében,
De el-vész minden kévánsága.

CXIII. SOLTAR T.B.

Dicséreti az Iſten felséges voltának, és hogy a' ſzegényeket fel emeli.

A Z Urat ti ô ſzolgai,

Dicsérjétek mert érdemli,
Aldgyátok ſzent nevét mindnyájan,
Dicsérteſsék ſzent felſége,
Most és ôrôkkôn ôrôkké,
ô ſzent neve áldaſsék tiſztán.

2. Nap kelettûl enyészetig,
Aldaſsék neve mind végig,
Mert az UR a' magas mennyekben,
Regnál minden pogányokon,
Nagy dicsô hatalma vagyon,
Melly fellyûl hat a' ſzép égeken.
3. De ki vólna haſonlatos,
' mi hatalmas Urunkhoz?
inél felségesb ſohol nincsen,
' ki mélyen el-alá néz,
ndenre valami hol leſz,
e' földön, és fönn az égben.
4. A' ſzegényt porbúl fel véſzi,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Es a' fárból fel-emeli,
Allapottyát fel magaſztalván,
Fel-ülteti végezetre,
A' nagy fejedelmek közzé,
Az ő népe közt hazájában.
5. Az aſzſzony ſzomorúságát,
ő magtalansága miatt.
Bóldog vigaságra fordittya,
Gyermekek annyává téſzi,
Es ſzép fiakkal ſzereti,
Házát gyümölcsel ſzaporittya.

CXIV. Soltar. Cl. M.

Hálá-adáſa az Izrael népének.

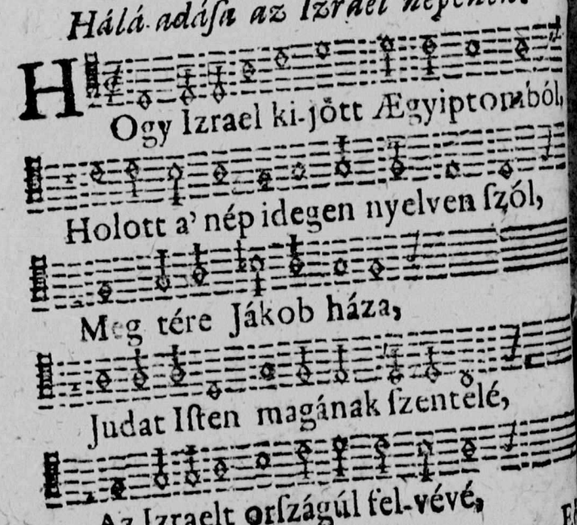

Ogy Izrael ki-jött Ægyiptomból,
Holott a' nép idegen nyelven ſzól,
Meg téré Jákob háza,
Judat Iſten magának ſzentelé,
Az Izraelt országúl fel-vévé,

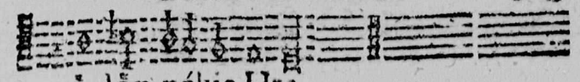

ő lőn nékie Ura.
2. A' tenger ezt látván hátra álla,
A' Jordán vize félen fordula,
Mind hátra ſietének,
Az hegyek ſzökdőſtek mint a' koſok,
Es az halmok mint a' juh bárányok,
Magaſſan ſzökdősének.
3. Mi lelt téged tenger? mit térſz hátra?
Mi lelt téged Jordán? ki űz viſzſza?
Hogy el-ſzaladſz illy igen?
Mit ſzöktetek hegyek mint báránykák?
Es ti halmok mint a' kis juhotskák,
Miért ſzöktök illy fönnyen?
4. Az Urnak haragos ſzine előtt,
Jákob Iſtene haragja előtt,
Mind e' föld meg-rettennyen,
Ki a' kő ſziklát tó-vizzé téſzi,
A' kemény követ vizzé ereſzti,
Hatalmas erejében.

CXV. Soltar. Cl. M.

Könyörgés a' meg-ſzabaditásért, és vigaſztalás a' bálványimádó ellenség ellen.

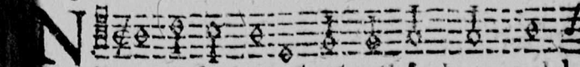

Em nékünk Urā nē nékünk engedd,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

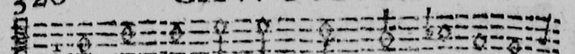

H. nem nevednek adgy dicsôſséget,

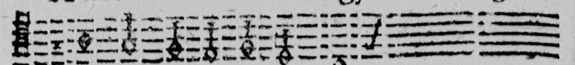

Kegyes igaſságodért,

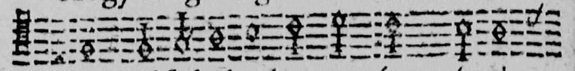

Mit csúfolnának a' pogány népek,

Mondván: hol vagyon az ô Iſtenek,

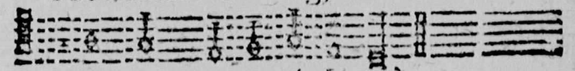

Ki meg-mentené ôket?

2. De a' mi Iſtenünk erejével,
Valamit akar mindent meg-mivel,
Mind mennyen és e' földön:
De ſok bálványok a' pogányoknak,
Aranyból, ezûſtből csináltattak,
Embereknek kezekben,
3. Szájok vagyon nékik de nẽ ſzólnak,
Szemek vagyon, de ſemmit nem látnak,
Nincs elevenség bennek,
Fülök vagyon, de még is nem hallnak,
Orrok-is vagyon de nem-ſzagolnak,
Szagot ôk nem éreznek.
4. Kezek vagyon, de ſemit nem fognak,
Lábok-

Lábok-is vagyon, még ſem járhatnak,
Nem ſzólnak ô torkokkal,
Haſonlok ezekhez, kik ezeket
Csinállyák, és kik tiſztelik ôket,
Egyenlôvek egymáſſal.
* 5. De te Izrael Iſtenben bizzál,
Es az UR Iſtenhez ragaſzkodgyál,
ô paiſod tenéked:
Aaronnak háza Iſtenben bizzál,
A' nagy UR Iſtenhez ragaſzkodgyál,
ô meg-ſegithet téged.
6. Iſten félôk bizzatok Iſtenben,
Hidgyetek az ô ſegedelmében,
Bizzatok e' paisba:
Meg emlét az Ur, mert ſzeret minket,
Es Izraelhez nyújtya kegyelmét,
Aaron házát meg-áldgya.
7. ô meg áld mind kicsinyt és mind na-
A' kik ôtet félik mint Urokot, (gyot,
Es kik ſzolgállyák ôtet:
Az Ur titeket bôvön meg-áldgyon,
Sok áldáſival meg ſzaporitson,
Es minden nemzettôket.
8. Meg-áld a' nagy Ur Iſten titeket,
A' ki teremtette mennyet földet,
Minden ſzép ékeſſéggel:
Az eget ô magának meg tartya,

Föl-

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Földet ember fiainak adgya,
Hogy azt meg lakják szellyel.
9. Senki téged Uram nem magasztal,
Sem dicsér, a' kihalállal meg hal,
Es tétetik a' sirben,
Mi annak okáért a' kik élünk,
Téged Ur Isten áldunk dicsérünk,
Most és minden időben.

CXIV. Soltar, T.B. 74.

Hálá-adása Dávidnak a' meg szabadításért.

Az LXXIV. Solt notájára.

SZeretem és áldom az UR Istent,
Mert meg halgatá az én beszédemet,
Könyörgésemre hajtá kegyes fülét,
Kiért imadom őtet naponként.
2. Midőn az halál környül vön engem,
Es csak nem szörnyű kőteliben ejte,
Pokolnak kinnya engem rettegtete,
Nagy vólt bánatom és nagy félelmem.
3. Segitségül hivám az Ur nevét,
Tarts-meg lelkemet: s' ottan meg segite,
Az Ur hű igaz és nagy ő jó kedve,
ő meg őrzi az egyűgyűveket.
4. Mikor én nagy nyavalyában vólnék,
Ottan meg menté nyomorúlt életem,
Légy

Légy csendességben te azért én lelkem,
Látván segedelmét felségének.
5. Te meg-mentél az haláltól engem,
Szemem sirástól, lábomat eséstül:
Az élők földén járok szüntelenül,
A' te szined előtt én Istenem.
*6. Hittem Istenben, mikor igy szóllék,
En szegény lelkem vala nagy inségben,
Es ezt mondám félelmes sietségben:
Hiszem hazugok minden emberek.
7. Mit adgyak az Urnak jó-tétéért?
Az hálá-adó pohárt én fel vészem,
Es az Ur jó-tetményit hirdetem,
Szent nevét áldom segitségéért.
8. Fogadásom az egész nép előtt,
Hálá-adással meg-adom nékie,
Az hiveknek halála (minden hidgye)
Drágalátos az Ur szine előtt.
9. Imádlak téged Idvezitőmet,
Ki engem választál szegény szólgádnak,
Fia lévén szolgáló leányódnak,
Fel oldozád minden kőtelimet.
10. Aldozom néked hálá adással,
Nevedet minden nép előtt hirdetem:
Es a' melly fogadást az előtt tőttem,
Meg állom minden előtt vigsággal.
11. A' te Házadnak ő pitvariban,

Es

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

És egész Jerusálemben dicsérlek:
Velem egygyütt az Urat dicsérjétek,
Mondgyatok Allelujá̇t mindnyájan.

CXVII. Soltar. T. B. 127.

Intése minden népeknek, hogy Istent dicsérjék a' Christus országában való hivásért,

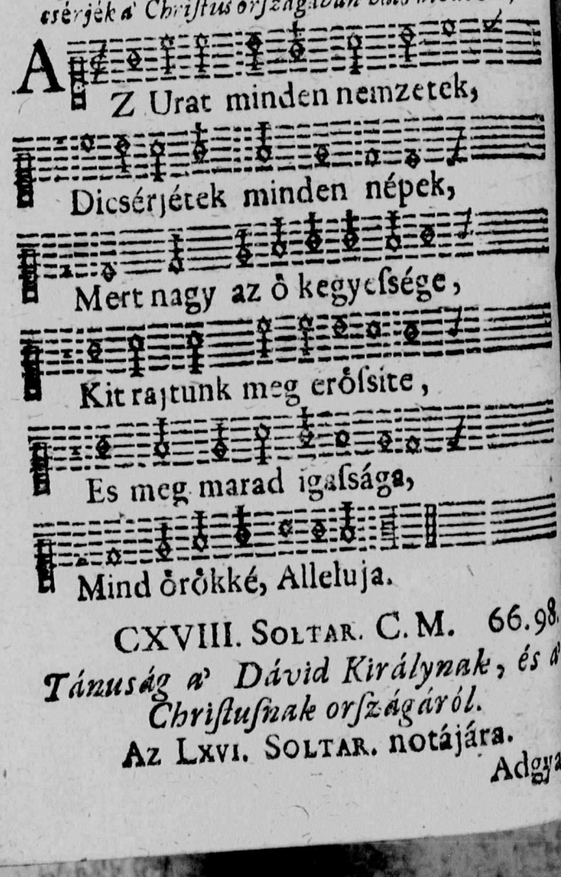

CXVIII. Soltar. C. M. 66.98

Tánuság a' Dávid Királynak, és a' Christusnak országáról.

Az Lxvi. Soltar. notájára.

Adgyatok hálákat az Urnak,
Mert nagy az ő kegyelsége,
Es nagy vólta szent irgalmának,
Meg-marad most és örökké.
Izrael bátorsággal mondgyad,
Hogy meg-áll kegyelsége,
Irgalmas vóltáról azt vallyad,
Hogy meg-marad mind örökké.
2. Mondgyad bizváſt Aaronnak háza,
Hogy az Urnak ő jó kedve,
Es meg-marad irgalmasága,
Most és örökkön örökké.
Isten félők mondgyátok mostan,
Hogy az Urnak kegyelsége,
Meg-marad ő tellyes vóltában,
Ettől fogva mind örökké.
3. Az Urhoz én nagy inségemben,
Könyörögvén fel-kiálték,
Es meg-halgata kérésemben,
Tőle segedelmet nyerék:
Az Ur Isten vagyon én velem,
Es tőllem másuvá nem tér,
Hát kitől kellyen nékem félnem?
Mit ártson nékem az ember.
4. Jelen vagyon velem az Isten,
Es a' kik jómnak örűlnek,
Meg-vetem őket félen nézvén,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Az kik engemet gyűlölnek:
Sokkal jobb az Istenben bizni,
Hogy nem valamelly emberben,
Sokkal jobb benne reménleni,
Hogy nem a' fejedelmekben.
5. Környűl vőttének a' pogányok,
De az Ur nevében bizom,
Es olly jó reménségben vagyok,
Hogy őket mind él le-vágom.
Mint a' méhek környűl vőttenek,
De őket el-verem menten,
Vélek edgyűtt oda lesz nevek,
Mint aszszú tövis a' tűzben.
6. Kőrös-környűl fogtak engemet,
Es kerengnek környűlöttem,
De én reménlem Istenemet,
Hogy őket én mind el-vesztem.
Te ellenség én rám támadál,
Es meg akarál ejteni,
De csak bejába munkálkodál,
Mert éltemet Isten őrzi.
7. Az Ur énnékem erősségem,
Es én ő róla éneklek,
Csak ő énnékem segedelmem,
Es én ő benne reménlek:
Az hivek vigan énekelnek,
Az ő hajlékokban szétlyel,

Mert jobb keze az UR Istennek,
Nagy erős dolgokat mivel.
* 8 Az Ur meg-mutattya hatalmát,
Jobb karját ha fel-emeli,
Es cselekedik nagy dolgokat,
Kiket nyilván kell dicsérni.
En ellenségim meg-értsétek,
Hogy az én dolgom illyetén,
Hogy én meg nem halok, de élek,
Az Ur dolgait hirdetvén.
9. Az Ur meg-büntete engemet,
Es igen meg-ostoroza,
De nem akará el-vesztemet,
Es az halálnak nem ada:
Nyissatok-meg azért kapuit,
Az igasság templomának,
Hogy bé-menvén, nagy dicsőségit,
Dicsérhessem e' nagy Urnak.
10. Mert csak ez kapuja az Urnak,
Kinn az hivek el bé-mennek,
Kik fel-nyittatnak csak azoknak,
Az kik igasságban élnek.
Dicsérlek téged énekekben,
Hogy engemet meg-alázál,
De ismét fel-vővéi kegyessen,
Es engem meg-szabaditál.
11. Ez kő a' kit az ház éppitők,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Itélték meg vetendőnek,
Az éppületben ugy helyheték,
Feje lőn a' ſzegeletnek:
Ez pedig az Ur Iſtentől lőtt,
A' ki ezt igyen rendelte,
Ez dolognak ſzemeink előtt,
Csudálatos hoſzſza vége.
12. Ez jeles napot ő magának,
Kéſzitette az Ur Iſten,
Azért ez nap jelen voltának,
Vigadgyunk, minden őrvendgyen.
Uram kérlek hogy meg őrizzed,
Ez te Királyodat moſtan,
Birjad és ſzerencséſsé tégyed,
Mindennémű dolgaiban.
13. Aldott a' ki az Ur nevében,
El-jőve nagy dicsőſséggel,
Aldunk dicsérűnk egyetemben,
Az Urnak háza népével:
Erős az Iſten, a' ki minket,
Igen meg-világoſita,
A' föl áldozandó őkröket,
Kőſsék az óltár ſzarvára.
14. Te vagy az én erős Iſtenem,
Téged őrökké tiſztellek,
Te vagy jó Iſtenem énnékem,
Kit én ſzűntelen dicsérek:

Adgya-

Adgyatok hálát e' nagy Urnak,
Mert nagy az ő kegyeſsége,
Es nagy vólta ſzent irgalmának,
Meg marad moſt és őrökké.

CXIX. Soltar. T. B.

Tudomány az Iſteñek a' Sz. Irásbā foglaltatott igéjéről és Sz. törvényéről.

Aleph. 1.

A Z olly emberek nyilván bóldogok,

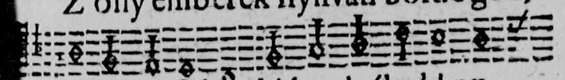

A' kik igaſsággal járnak éltekben,

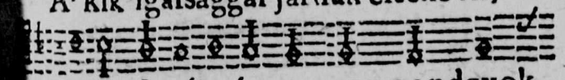

Iſten törvényére vagyon gondgyok,

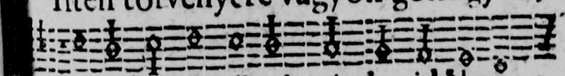

Es a' ſzerént élnek minden időben,

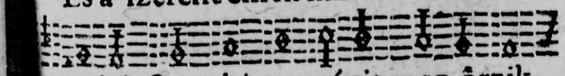

A' kik ſzent bizonyságit meg őrzik,

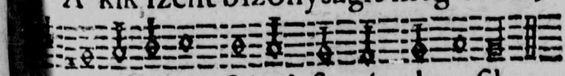

Es az Iſtent ſzivek ſzerént kereſik.

. Bóldogok azok-is mondom nyilván,
kik hamiſságot nem cselekeſznek,
mindenkor az UR útaiban,

Jár-

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.13.j./

Járnak, és ſzent ártatlanságban élnek.
Meg-hadtad hogy parancsolatidat,
Jól meg-őrizzük minden mondáſidat.
3. Vajha én olly bóldoggá lehetnék,
Hogy járhatnék a' te ſzent útaidban,
Es engedhetnék ſzent törvényednek,
Ha nézhetném törvényedet valóban,
Es azt ſzivemben bizonnyal hinném,
Hogy ſoha ſemmi ſzégyenben ne eſném,
4. Hálát adok néked tellyes ſzivből,
Hogy meg-tanitaſz te itéletidre,
Mellyek tiſzták minden hiba nélkül,
Meg tartom és gondő leſz törvényedre,
De kérlek téged, oh én Iſtenem,
Hogy ſoha örökké ne hadgy-el engem.

Beth. 2.

5. BEſzéld meg mit tegyenek az iffiák,
Hogy ők élheſſenek fegyhetetlenül?
Szent igéd ſzerént útokat ſzabják,
En téged kereſtelek ſzüntelenül,
Kérlek UR Iſten, tellyes ſzivemből,
Ne hadgy el tévelyednem törvényedtől.
6. A' te igédet rejtem ſzivemben,
Hogy ſemmi bűnnel ne bántsalak téged,
De meg maradgyak te ősvényedben,
Minden dolgomban meg-tartom törvé
Aldott Iſten tanits-meg engemet, (nyed
Hogy

Hogy igazán értsem rendeléſedet.
7. Itéletedet én ajakimmal,
Es a' te ſzádnak ő kegyes beſzédét,
Elő-ſzámlálom hálá-adáſſal,
Kőtéſeddel vigaſztalom ſzivemet,
Bizonyságidon örvendez lelkem,
Kik gazdagságnál kedvesbek énnékem.
8. Szüntelen gyönyörűségem nékem,
Vagyon csak a' te parancsolatidban,
Te útaidat gyakran emlitem,
Hogy meg ne eſſem valaha azokban,
Szent igaſságodban minden kedvem,
Es a' te igédet el nem felejtem.

Gimel. 3.

9. CSelekedd ezt ſzolgáddal kegyeſſen,
Hogy én élheſſek továb e' világban,
s ſzent Igédet meg tartsam hiven,
n ſzemeimet nyiſd-meg világoſſan,
logy a' te törvényed meg tekintsem,
annak csudáit eſzemben vegyem.
10. Miglen én e' földön járok kelek,
e rejts el tőlem parancsolatidat,
ert kévánság miatt el epedek,
en ohajtom ſzent igaſságodat,
te itéletedhez ſzivemben.
gy kévánságom vólt minden időben.
. Uram a' kevélyeket meg rontod,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Atkoztak és nagy büntetésre méltók,
A' kik meg-vetik parancsolatod,
Fordúllyon el rólam ő gyalázattyok,
Kik csak azért gyaláznak szolgádat,
Hogy meg-őrzőm a' te bizonyságidat.
12. A' fejedelmek én reám törnek,
Midőn őszve gyűlnek; de a' te szolgád,
Szentségét nézi itéletednek,
A' melly én szivemnek nagy örömet ád,
Bizonyságid nékem vigaságim,
Es minden dolgomban tanáts adóim.

Daleth. 4.

13. DE lám a' porban hever életem,
Mint ha majd vettetném a' koporsó-
Elleſz meg sz Igéd szerént engem, (ban,
Midőn útaimat elő-számlálván,
Fel kiálték ottan meg segitél,
Tanits engem törvényedre jó kedvel.
14. Add értenem parancsolatidat,
Es elmélkedem a' te csudáidrúl,
Es elmémben foglalom azokat,
Szivem keserűség miatt ki-buzdúl,
Igéreted szerént segéts engem,
Hogy tőled ismét meg-erősíteſſem.
15. Az hamis útról Uram térits el,
Törvényednek vezérly igaz útára,
Kinn ember járhat szép csendeſséggel,

Juttaſs kegyeſſen szent igaſságodra,
A' te itéleted el válaſztom,
Igaſságodat szemem előtt tartom.
16. Bizonyságidra hajtom szivemet,
Es életem azok szerént rendelem,
Ments meg szégyen-valláſtól engemet,
Ha meg-tartatik általad én szivem,
Parancsolatidra leſz nagy gondom,
Es vig örömmel azokat meg-futom.

17. *He.* 5.

EN Istenem tanits útaidra, (lyek,
Hogy Sz. törvényedre gondot viſel-
Es azokat meg-tartsam mindenha,
Adgy értelmet, igazgaſs Uram kérlek,
Hogy törvényedet őrizzem hiven,
Es meg-tartsã mindenkor én szivemben.
18. Igazgaſs, vezérly hogy nevétkezzem,
Mutaſd meg parancsolatid ősvényét,
Mert azokban igen gyönyörködöm,
Te rendeléſedre hajtsad szivemet,
Nagy figyelmetes egyűgyűségben,
Es engẽ ne hadgy eſnem fősvénységben.
19. Forditsad-el az én szemeimet,
Hogy hijába-valókat ne nézzenek,
A' te utadban éltes engemet,
Szolgáddal láttaſd szent igéretednek,
Mé-töltését, a' ki téged tiſztel,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Es mindenkor fél alázatos szivel.
20. Végy-el rólam minden gyalázatot,
A' kitől én igen félek, rettegek,
Jók a' te ôsvényid, és azokat,
En meg tanulni igen ôrvendezek,
Tôrvényedben gyönyörkôdik szivem,
Igaságodban éltes Uram engem.

Vau. 6.

21. FOrdullyon hozzám Urã kegyelmed,
Segedelmedet ádgyad hog'láthassam,
Igéreredből velem ezt tegyed,
Hogy szájokat azoknak bé-dughassam,
A' kik engemet gyaláznak szörnyen,
Mert bizom a' te szent igéretedben.
22. Igaz igédet ne vedd-el tôlem, (ban,
Hogy az mindenkor légyen az én szám.
Szerzésedben vagyon reménségem,
Te tôrvényedet szivemben foglalvãn,
Es ezt meg tartom én minden módon,
A' szerént élvén most és mindenkoron.
23. Szüntelen járok én nagy ôrömmel,
Mert te parancsolatidat követem,
Szivem mindenkor azokra szemlél,
A' Királyok elôtt bizvást beszéllem,
A' te bizonyságidat, mellyektûl,
Meg nem rettenek nem félek szégyentûl.
24 Gyönyörkôdôm a' te tôrvényedben,

Minden parancsolatidat szeretem,
Mindenek felett egész életemben,
Az én kezeimet én fel emelem,
A' te kedves parancsolatidra,
Es én azokról beszéllek mindenha.
25. *Zain.* 7.
GOndold-meg azt, és jusson eszedbe,
A' mit szolgádnak egyszer meg igér-
Jó reménséget adván szivemben, (tél,
Minden inségben vagyok bátor szivel,
Mert a' te szent beszéded engemet,
Meg-újjét, és el vészi sérelmemet.
26. A' kevély népek csúfolnak engem,
Es nevetnek; de nem gondolok vélek,
Hogy tôrvényedet azért meg-vetném,
De a' te itéletidre tekintek,
Mellyeknek tiztaságát jól tudom,
Es magamat azokkal vigasztalom.
27. Es miként az istentelen népek,
Kik el-szakadtak a' te tôrvényedtôl,
Gondolatimnak nagy bút szereznek,
Azonképpen én a' te szerzésidtôl,
Eneklettem én nagy ôrömemben,
Az én bújdosásimnak minden helyén.
28. Sem éjel sem nappal meg nẽ szünöm,
A' te nevedről gyakran emlekezni,
A' te parancsolatod keresem,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Fő képpen erre szoktam vágyakozni,
Minden előtt magamban el-szántam,
Hogy a' te törvényedet én meg-tartsam.

Heth. 8.

29. HIszem te vagy az én örökségem,
Tellyes erőmmel azért azon lészek,
Hogy a' te igédet meg-őrizzem,
A' te szined előtt szivből könyörgök,
Kegyelmezz meg UR Isten énnékem,
Mert szent igéreted vigasztal engem.
30. Jól meg gondolom az én útamat,
Hogy a' jó útról el ne tévelyedgyem,
Arra vezérlem minden gondomat,
Bizonyságidra lábaim téritem,
Igen sietek, nem késem semmit,
Hogy meg tarthassam Sz. parancsolatid.
31. Meg-fosztottak az istentelenek,
El-pusztitának, de mind-azon-által,
Tőlem törvényid nem felejtetnek,
Még éj félkor fel-kelek vigasággal,
Es tégedet dicsérlek és áldlak,
Itéletiért szent igasságodnak.
32. Az olly népekhez adom magamat,
A' kik téged félnek és reád néznek,
Es meg-tartyák parancsolatidat,
Bővségével te kegyelmességednek,
Tellyes e' világ, azért én Uram,

Szent törvényedre tőled tanittassam.

Thet. 9.

33. IMé szegény szolgaddal sok jót től,
Szent igéreted szerint meg-segitél,
Kin most-is örvendek tellyes szivből:
Tanits és áldgy engem jó értelemmel,
Engedd nékem szent isméretedet,
Mert én igaznak tartom törvényedet.
34. Minek-előtte meg büntettetnéni,
Az igaz útat el-vétettem vala,
Most életem igédhez rendelem,
Nagy szorgalmatossággal nézek arra,
Uram jó kedvű vagy és irgalmas,
Azért szerzésedre engem oktass.
35. A' kevélyek rólam hamisságot,
Költnek, de én a' te szent törvényedet,
Meg-őrizem parancsolatidat,
Kövér az ő szivek és el-fel-dűllyet,
En penig a' te szent törvényedben,
Gyönyörködöm én tellyes életemben.
36. Jómra lőtt nékem hog' meg-alázál,
Hogy meg-tanúlnám a' te törvényedet,
Kin igyekezem nagy ohajtással,
Aranyt, ezüstöt, és egyéb effélét,
Kit az emberek nagyra bőcsülnek,
Törvényedhez képést tartok semminek.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Jod. 10.

37. KEzeiddel formáltál engemet,
Tanits meg azért parancsolatidra
Hogy tudgyam törvényednek értelmét,
Es ezen indúlnak nagy vigaságra,
Az Isten-félők látván e' dolgot,
Hogy igédben vetem bizodalmamot.
38 Igaz vagy Uram itéletedben, (lan,
Tudom hogy senkit nẽ bűntetz méltat-
Engem-is méltán bűntetz ekképpen,
Kérlek cselekedgyedd ezt irgalmadban,
Hogy én meg-vigasztaltassam megént,
Szolgádnak mondott igéreted szerént.
39. Nagy irgalmadat mutasd meg nékẽ,
Hogy éllyek, mert csak a'te törvényedbẽ,
Vagyon minden én gyönyörűségem,
A' kevélyek essenek szégyenségben,
Kik engem hamis okkal terhelnek,
De én a' te törvényedről beszéllek.
40. Térjenek hozzám mostã mindenek,
Kik téged félnek, törvényed szeretik,
Es a' te bizonyságidnak hisznek,
Tiszta én szivem, el sem tévelyedik,
De meg tartya parancsolatidat,
Hogy ne vallyak szégyent se gyalázatot.

Caph. 11.

41. LElkem el-fogy nagy kivánságában,
Midőn várom a' te segedelmedet,

Bizván igédnek fogadásában,
Ugyan el-fáraszt̃om az én szememet,
Nagy várakozás miatt, igy szólván:
Mikor vigasztalsz-meg engem valóban.
42. Noha én csak nem hasonló vagyok,
A' füstön el-aszott száraz tömlőhöz,
Szerzésidre még-is gondot tartok,
Miglen kell várnom? s'mikor látz igyem-
Mig hallasztod el itéletedet? (hez?
Es ha bűnteted-meg ellenségimet?
43. A' kevélyek, kik szent törvényedet,
Meg vetik, titkon nékem vermet ásnak,
De ha tekintyük szent szerzésidet,
Minden parancsolatid jók igazak,
Nagy méltatlanúl kergetnek engem,
Tarts-meg azért, és légy én segedelmem.
44. Csak nem el-vesztének ők engemet,
Es majd ugyan el-törlének e' földről,
Még sem hagyom-el szent törvényedet,
Tartsd-meg életemet kegyességedből,
Hogy meg-tartsam felséged kötésit,
Es meg-őrizzem szádnak bizonyságit.
45. *Lamed.* 12.
MInd örökké Uram a' te igéd
Meg áll, és meg-tart a' magas men-
Azonképpen Isteni hűséged, (nyégben,
Meg-marad örökké minden időben,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Mint ez alsó föld, kit te fundáltál,
Ki az ő helyében mindenkor meg-áll.
48 Mind ma és mind örökké meg álnak,
A' miket te rend szerént teremtettél,
És tenéked mindenek szolgálnak,
Hogy ha magamat a' te törvényeddel,
Nem vigasztaltam vólna, már régen,
El vesztem vólna én nagy inségemben.
47. Nem felejtem-el szent törvényedet,
És gondot tartok parancsolatidra,
Mert te azokban éltetsz engemet,
Tekints Uram kegyelmessen szolgádra,
Légy segitségem, mert tiéd vagyok,
És törvényednek őrzésére vagyok.
48. Az istentelenek reám titkon,
Incselkednek, és törnek életemre,
En elmélkedem bizonyságidon,
És minden dolgot ha meg nézek végre,
Látom hogy mindenek el múlandók,
De a'te törvényid meg-maradandók.

Mem. 13. (hez,

49 NAgy szerelmem vagyon törvényed-
Melyről naponként örömest beszél-
Mert ez nékem vig örömet szerez, (lek,
Te parancsolatid bölcsebbé tésznek,
Engemet minden ellenségimnél,
Mert örökké tőlem nem távoznak el.

50. Tu-

50. Túdósb vagyok én Tanitóimnál,
A'mellyeket nagy bölcseknek tart mindé
Mert bizonyságod elmémben meg-áll,
Még a' véneknél-is bölcsebb vagyok én,
Mert törvényed szemem előtt tartom,
És elmémet arról el nem forditom.
51. Minden hamis útat el kerülök,
Hogy lábam ne járjon gonosz ösvényen,
Igéd meg-tartásának őrülök,
Itéletedet tekintem szüntelen,
Azoktól soha el nem távozom,
Kik által én tetőled tanittatom.
52. A' te beszéded édes és drága,
Még a' méznél-is édesb az én számban.
Ki-mondhatatlan gyönyörű vólta,
Igédben van bölcseségem fundálván,
Bölcseségemet ábban keresem,
Az hamisságnak ösvényét gyülölöm.

53. *Nun.* 14.

ORánként fáklyám nékem szent Igéd,
Melly világot tart nékem útaimban,
Hogy egyenessen járjam ösvényed,
Az mellyen én járhatok bátorságban,
Meg-esküszöm néked ésmeg állom,
Hogy igasságodnak jusát meg-tartom.
54. Fölötte igen meg nyomorodtam,
Nyhits meg, és végy-fel engem ismétlen,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Az mint nékem meg igérted Uram,
Az áldozat kit szájam néked tészen,
Kérlek hogy légyen kedves te nálad,
Es itéletedet tudtomra adgyad.
55 Halálos veszélyben forog lelkem,
Ugy hog'markōban hordozom éltemet,
Szent törvényedet még sem felejtem,
Az hitlenek kik gyalázzák nevedet,
Tört vetnek nékem mindenütt széllyel,
Szent szerzésidtől még sem távozom el.
56. Bizonyságidat örökül birom,
Es azokat tartom drága kincsemnek,
Azokban lesz minden vigaságom,
Szivemet hajtom a' te törvényednek,
Meg tartására minden időben,
Es azokat meg őrzöm mind végiglen.

Samech. 15.

57. Osztönössen gyülölöm azokat,
A' kik mindenkor csak gonoszt gon-
De szertelen paranksolatidat, (dolnak,
Es csak tégedet tartlak oltalmamnak,
Igéretedben van reménségem,
A' te szent Igéd meg vigasztal engem.
58. Gonosz tévők mennyetek el tőlem,
Mert én azt mind meg akarom tartani,
A' mit az Isten parancsol nékem,
Igéd szerént siess engem taplálni,
Hogy

Hogy élhessek segits meg Ur Isten,
Ne szégyenüllyek meg reménségemben.
59 Légy gyámolom, adgy jó egésséget,
Ugy lészen énnékem kedves törvényed,
Abban keresem én örömömet,
Az ollyakat te mind a' földhöz vered,
Kik el hajlanak igasságodtúl,
Es minden dolgokban járnak álnokúl.
60. Gonoszokat te el vetsz e' földrúl,
Mint a' salakot, vagy értznek szemetét,
Bizonyságidat szeretem szivből,
Szivem félelmében előtted reszket,
Testem el repedt nagy rettegésben,
A' te kemény itéletedre nézvén.

Ain. 16.

61. Pör patvar nincsen nékem kedvemben,
Igaz itéletet tészek mindennek,
Ne adgy azért azoknak kezekben,
A' kik engemet szűntelen kergetnek,
Szolgádat minden jóra vezérlyed,
Es a' kevélyek ellen védelmezzed.
62. Az én szemeim el fogyatkoztak,
Ugy nézik és várják segedelmedet,
Igédnek igasságát ohajtyák,
Ne késsél Uram segéts meg engemet,
Szegény szolgaddal tégy kegyelmessen,
Tanits igédre, oktass törvényedben.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

63. Szolgád vagyok adgy értelmet nékẽ,
Hogy értheſſem a' te bizonyságidat,
Es jó értelemben gyönyörködgyem,
Ideje Uram hogy láttaſd dolgodat,
Mert nincs már helye az igaſságnak,
A' te törvényid mint hátra hagyatnak.
64. Azért a' te parancsolatidat,
A' tiſzta aranynál inkább ſzeretem,
Mindennél föllyebb tartom azokat,
Eletemet azok ſzerént rendelem,
Mert igaznak tartom minden-képpen,
Az hamis ösvényt gyülölöm eröſſen.

65. *Pe.* 17.

RAkvák bizonyságid nagy tsudákkal,
Hogy azért meg-tarhaſſam én ſzivem.
Azon igyekezem buzgóſággal, (ben,
A' te igédet kik vészik eſzekben,
Setét ſziveket meg-világoſit,
Együgyüket bölcseségre tanit.
66. Fel-fohászkodom gyakrã én ſzámal,
Mert én azt nagy ſzivẽ ſzerént kévánom,
Hogy törvényedet értsem bizonnyal,
Tekints reám ſzinedet engedd látnom,
Irgalmazz nékem, lám nagy jó kedved,
Azokhoz a' kik ſzeretik ſzent neved.
67. Szent igédben vezérlyed útamat,
Es örizz-meg engem az hamiſságtól,
Hogy

Hogy rajtam ne végyen hatalmat,
Ments-meg a' népnek nyomorgatásától,
Hogy örömmel törvényedet nézzem,
Es parancsolatidat meg-örizzem.
68. Világoſitsd orczádat ſzolgádon,
Es tanits meg hogy én jól meg gondol-
Szerzéſed engem mire tanitson, (lyam,
Könyhullatáſom ſzememből ki folyam,
Mint a' patak, azért hogy a' népek,
Bócsületet nem téſznek törvényednek.

Zade. 18.

69. SUmma ſzerént Uram te vagy igaz,
Mindennémü te cselekedetedben,
Itéletednek igaſsága nagy,
Igaſságodat vehetik eſzekben,
Bizonyságidat a' kik meg-nézik,
Es parancsolatidat meg-örizik,
70. Meg-ól a' bú nagy indulatomban,
Midön tekintem a' te ſzent igédet,
Hogy az ellenség csúfollya bátran,
Es el-felejti minden beſzédidet,
A' te ſzent igéd igen ſzép tiſzta,
Szolgád azért ſzereti és meg-tartya.
71. En kicsiny és meg-vettetet vagyok,
De még ſem felejtem-el törvényedet,
Sőt mindenütt arra gondot tartok,
Szent igaſságidnak nem láttyák végét,

Mert

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Mert ők mind örökké meg maradnak,
Törvényed törvénye az igaſságnak.
72. En kergettetem, vagyok inségben,
De nem gondolván ſemmi nyavalyámal,
Gyönyörködöm a' te törvényedben,
A' te igaſságod örökké meg áll,
Mellyet nékem jelents-meg kegyeſſen,
Es bátorságos léſzek életemben.

Coph. 19.

73. TEllyes ſzivből hozzád eſedezem,
Urã halgaſs meg engem kegyelmeſ.
Hogy rendeléſedet meg-őrizzem, (ſen,
Kérlek ſzabadits meg engem Ur Iſten,
Es leg-ottan igyekezem azon,
Hogy bizonságid meg-tártsã jó modon.
74. Gyakorta reggel virratta előtt,
Te hozzád könyörgéſemben kiáltok,
Igédben vetvén reménségemet,
Elébb hogy nem el mennek a' virraſztók
Az én ſzemeim vigyáznak, néznek,
Es a' te ſzent idédről elmélkednek.
75. Kegyeſſégedért hald-meg beſzédem,
Tartsd-meg életemet igaſságodbúl,
Hadd vidámullyon-meg az én ſzivem,
Mert a' ſok hitetlen nép reám tódúl,
Es engem ſzertelen ſanyatgatnak,
De a' te törvényidtől távoly vadnak.

76. De te én hozzám Uram közel vagy,
Es benned bizom én minden időben,
Szent törvényidnek igaſsága nagy,
Bizonyságid fundáltattak ekképpen,
Hogy örökké meg-maradnak tudom,
Es jól értem azért nyilván ki mondom.
77. *Reſch* 20.
VEdd eſzedben én nagy inségemet,
Es én nyavalyáimból ſzabadits-meg,
Mert nem felejtem el törvényedet,
Fogadd-fel igyemet, és védelmezz meg,
Meg tekintvén ſzent igéretedet,
Az halál ellen tarts-meg életemet.
78. A'gonoſzoktól (mindẽ meg-hidgye)
Segédség, idveſség távoly vagyon,
Mert ők nem néznek ſzent ſzerzéſidre,
Sz. irgalmaſságod nagy mindenkoron,
Uram tarts-meg engemet, hogy éllyek
Igaſsága ſzerint itéletednek.
79 Bizonyságidat én nem hagyom el,
Noha én reám nagy ſok népek törnek,
Kik gyűlölnek, és kergetnek ſzéllyel,
Oh melly ſérelmes ez az én ſzivemnek,
Hogy ellenségi az igaſságnak,
A' te igéddel ſemmit nem gondolnak.
80 Parancsolatidat én ſzeretem,
Es ſoha él nem távozom azoktúl,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Kegyeſſégedből tartsd-meg életem,
Te igaz beſzéded mindent fellyül múl,
Szent itéleti igaſságodnak,
Moſtan és mind örökké meg maradnak.

81. *Schin.* 21.

Üznek kergetnek a' fejedelmek,
Noha ſemit ſenkinek nem vétettem,
Szent igédtül ſzivemben rettegek,
De igéretedben örvendez lelkem,
Mint a' ki talál nagy gazdag prédát,
Avagy mint a' ki nyér ſok drága marhát.
82. Az hazugságot igyen gyülölöm,
Semmit e' földön inkáob nem útálok,
De a' te törvényedet ſzeretem,
Igaſságodon olly igen vigadok,
Es meg gondolván itéletedet,
Naponként hétſzer dicsérlek tégedet.
83. Nagy békeségek vagyon azoknak,
A' kik ſzeretik a' te törvényedet,
Semmi veſzélyben ők nem akadnak,
Várom Uram a' te idvöſségedet,
Abban forgatom minden gondomat,
Hogy cselekedgyem parancsolatidat.
84. Bizonyságidra gondot tart lelkem,
Mert én olly igen ſzeretem azokat,
Es én csak azokban gyönyörködöm,
Bizonyságidban gyakorlom magamat,
Elöt

Elötted vagyon minden életem,
Nincsen el-rejtve töled én öſvényem.

85. *Thau.* 22.

Zöngö kiáltáſom juſſon hozzád,
Es igaſságodat adgyad értenem,
A' mint ſzent igédben fel-fogadtad,
Juſſon elödben én eſedezéſem,
Szabadits-meg minden inségemből,
A' te régen tött ſzent igéretedből.
86. Ha én meg tanúlom ſzerzéſedet,
Az én ajakimmal dicsérlek téged,
Nyelvem hirdeti te ſzent igédet,
Mert minden törvényed és igéreted,
Merö hüség, és tiſzta igaſság,
Kiben nem találtatik ſemmi hivság.
87. Ments-meg Urã engem kezeiddel.
Es légy erös ſegedelmem énnékem,
Mert törvényedet ſzeretem ſzivel,
Idvözitéſedet várom Iſtenem,
Kiben vetettem reménségemet,
Mert igen kedvellem ſzent törvényedet.
88. Eltét csak azért kivánnya lelkem,
Hogy ö tégedet Uram dicsérheſſen,
téleted légyen ſegitségem,
Mint egy el-veſzett juh úgy bujdoſom én
Uram kereſs-meg engem ſzolgádát,
-nem felejtem-el parancsolatidat.

CXX.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

CXX. Soltar. T. B.

Könyörgése Dávidnak rágalmazói ellẽ.

EN az UR Istenhez kiálték,
Mikoron nagy inségben valék,
Es bé nem dugá az ő fülét,
Uram halgasd meg kéréſemet,
A' népeknek hazug ſzájoktúl,
Hamis nyelvek gyalázattyátúl,
Életemet e' veſzélytől,
Tarts-meg kegyelmeſségedből.

2. Vallyon a' te csélcsapó nyelved,
Micsoda haſznot ád tenéked?
De minémű jó dolgot tehet,
Hazu

Hazudozásával mit nyerhet?
Szintén mint a' nyil a' kézivben,
Kit a' vitéz meg-von kezében,
A' melly éget olly ſebeſſen,
Mint tűz a' fenyő tövisben.

3. O melly igen nehéz énnékem,
Ez itt lakáſom és életem,
A' Méſechiták ſátorában,
A' Kédáriták hajlékában,
En ezen olly igen keſergek,
Hogy kik békeséget gyűlölnek,
Azoknál kell ſoká laknom,
Kik kőzőtt nagy én bánatom.

4. En mind csak békeséget ſzóltam,
Háborgáſtúl magamat óttam,
De ez nem tetſzik ő nékiek,
Csak had és harcz kell ő kedveknek.

CXXI. Soltar. T. B.

Tanuság az Istennek oltalmáról.

SZemem az hegyekre vetem,
Mert fellyűl van nékẽ, Mindẽ ſegedelmẽ
Isten az én reménségem,

Ki

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

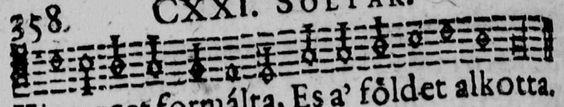

Ki az eget formálta, Es a' földet alkotta.

2. Lábad botlani nem hadgya,
Es a' ki rád vigyáz, Nem szuñyadozik az:
Izraelt hozzá fogadgya,
Mert az nẽ aluſzik-el, De rájok gondot (viſel.
3. Az Ur téged meg-őrizzen,
Kezét rád terjeſztvén, Arnyékkal bé-fed-
Hogy a' Nap ő hévségében, (gyen,
Néked ne ártson éjel, A'hóld az ő fényé-
4. Az UR őrizze őrökké, (vél,
Lelkedet eſettől, Mentse-meg veſzélytől:
Az UR hiven meg-őrizze,
A' te ki-menéſedet, Es te bé-jövéſedet.

CXXII. Soltar. T. B.

Tanuság az Iſteni ſzolgálatról, és a' világi gubernáláſról.

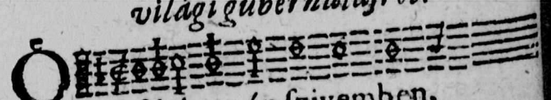

Rűlek az én ſzivemben,

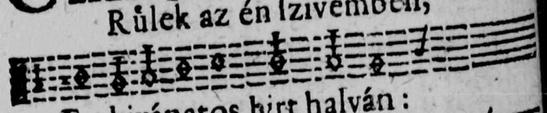

Ez kivánatos hirt halván:

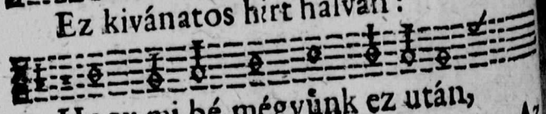

Hogy mi bé-mégyünk ez után,

Az

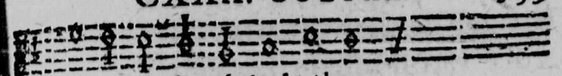

Az Iſten lakó helyében,

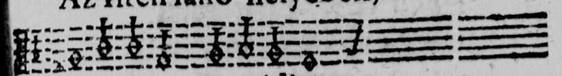

Jéruſálem kapuidban,

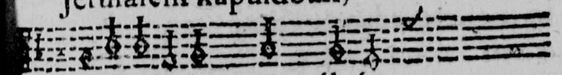

Mi lábainkal meg-álván,

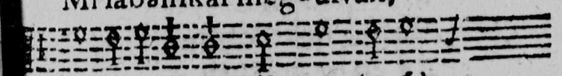

A' Jeruſalem jól meg éppűlt,

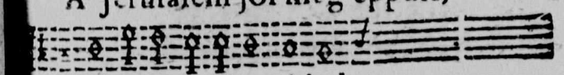

Sok ékes épűletekkel,

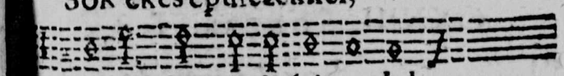

Holott ſzép polgári rendel,

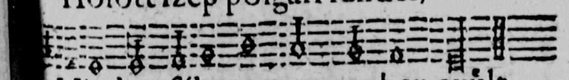

Minden-féle nemzet egyben gyűlt.

2. Az Urnak minden nemzete,
int meg-hadta Izraelnek,
yűllyenek Jeruſalembe,
ott az Iſtent dicsérjék:
ſzékek ott tétetnek-fel,
ben Dávid háza ítél,
ott az igaſság lakozik,
rjetek jót e' városnak,

Béke-

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Békeség légyen azóknak,
Kik e' várost tiſztán ſzeretik.

3. Légyen te kő-falaidban,
Csendeſség és jó békeség,
A' kőſség kőzt egyeneſség,
Jó ſzerencse házaidban,
Az én atyám fiaiért,
Es ott lakó feleimért,
Adgyon Iſten jó békeséget,
Szentségiért én ez helynek,
Melly ſzerzetett az Iſtennek,
Minden jót kévánok tenéked.

CXXIII. Soltar. T.B.

Könyörgése az Izrael népének a' meg-ſzabaditásért.

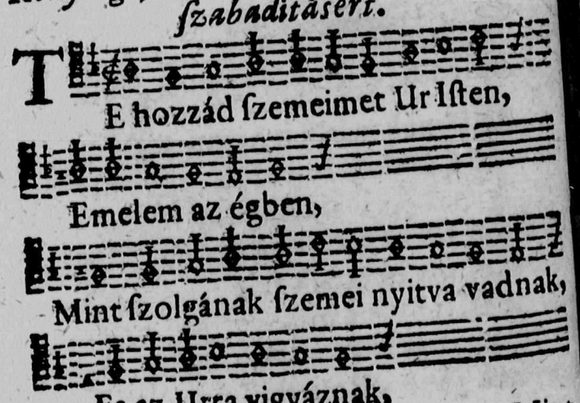

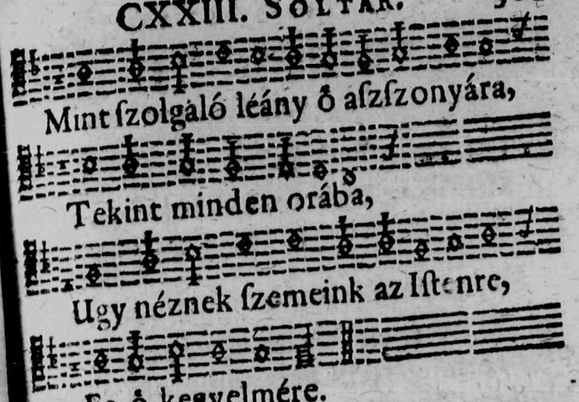

2. Kegyelmezz Uram, kegyelmezz né-
Mert nincs becsületünk, (künk,
Minden olly ſzertelenül gyaláz minket,
Kinél fellyébb nem lehet:
Kevély népek minket ſzőrnyẽ nevetnek,
Rajtunk csúfságot űznek,
Negédes ſzókkal úgy nevettetünk,
Kikkel el-tőlt lelkünk.

CXXIV. Soltar. T.B.

Hálá adás az meg-ſzabaditásért.

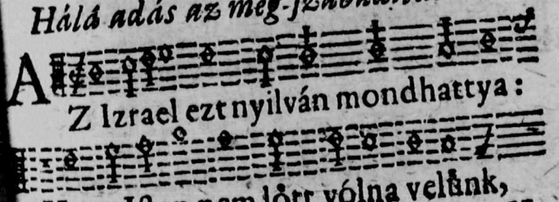

Ha

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

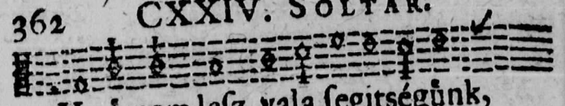

Ha ő nem leſz vala ſegitségünk,

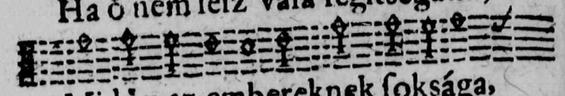

Midőn az embereknek ſoksága,

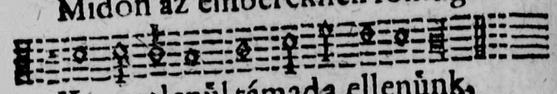

Kegyetlenül támada ellenünk,

2. El-nyelnek vala ők elevenen,
Ugy reánk gerjedt vala haragjok,
Minket tellyeſséggel a' nagy habok,
Vizzel el-buritnak vala ſzörnyen,
Ránk omlanak vala nagy patakok.

3. A' nagy ár viz reánk rohan vala,
Es el-nyeli vala életünket,
Dicséret Istennek hogy ő minket,
Az ő fogoktúl meg ſzabadita,
Hogy ők meg ne ennének bennünket.

4 Miképpen el ſzalad a' madarka,
A' madarász tőriből, akképpen
Meg ſzabadúlánk, a' tört el-ſzegvén,
Mert életünknek az Ur oltalma,
Ki mennyer földet teremté bölcsen.

CXXV. SOLTAR. T. B.

Tanulság az Istennek oltalmáról.

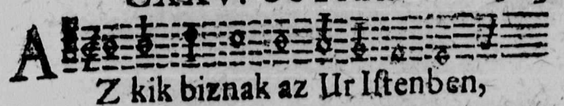

AZ kik biznak az Ur Istenben,

Nagy hiedelemmel,

Azok nem veſznek el,

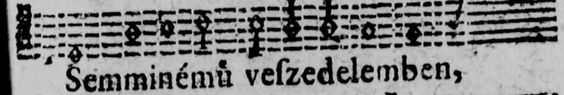

Semminémű veſzedelemben,

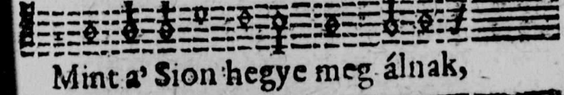

Mint a' Sion hegye meg-álnak,

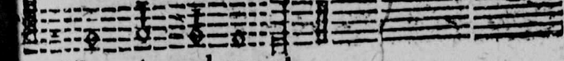

Nem ingadoznak.

2. Es mint a' nagy Jeruſalemet,
Hegyek környűl vötték,
Es nagy keritések,
Akképpen Isten az ő népét,
Es ő hiveit környűl vészi,
Es meg őrizi.

3. Mert az övéit ő nem hadgya,
Az hamis kezében,
Es ſemmi inségben,
Hogy ki ki ő magát meg-ojja,
Hogy az hitlen népekkel egybe,
Ne essék bűnbe,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

4 Jelen vagyon a' jó ſzivükkel,
De az hitleneket,
Es ő ősvényeket,
El hadgya a' gonoſz tévőkkel,
De Izraelnek békeséget,
Ad csendeſséget.

CXXVI. SOLTAR. T.B.

Hálá-adás a' Babyloniai fogságból való meg ſzabadulásért.

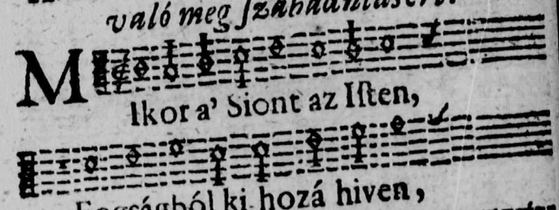

Mikor a' Siont az Iſten,

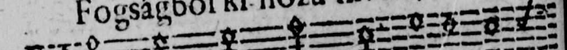

Fogságból ki hozá hiven,

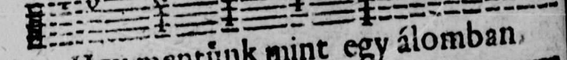

Ugy mentünk mint egy álomban.

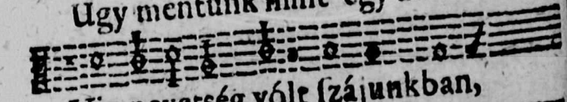

Vig nevetség vólt ſzájunkban,

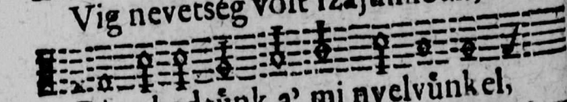

Dicsekedtünk a' mi nyelvünkel,

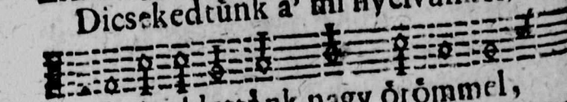

Es éneklettünk nagy örömmel,

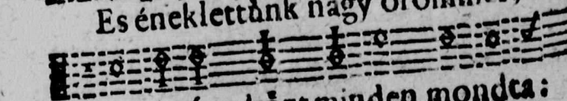

A' pogány közt minden monda:

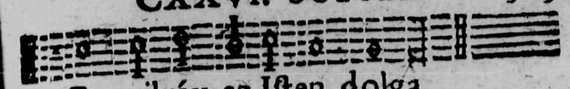

Ez nyilváu az Iſten dolga.

2. Az Ur mutatá hatalmát,
Mi velünk tőn nagy csudákat,
Azért őt dicsérjük itten,
örvendezzünk ſziveinkben:
Hozd-ki Ur Iſten a' többit is,
Veſd végét ő fogságoknak is,
Mint az erős zúgó ſzéllel,
Mind a' föld meg ſzárad ſzéllyel.

3. A' kik nagy könny hullatáſſal,
Buzát vetnek nagy hánattal,
Aratáskor azok ſzéllyel,
Aratnak nagy vig örömmel:
Sirva mennek ki a' veteſre,
A' magot hintik keſeregve,
De az jó kévéket oſztán,
Bé hordgyák nagy vigaságban.

CXXVII. SOLTAR. T.B. 117.

Tanuság a' házi és köſségi gondviſelés-ről.

AZ CXVII. SOLT. notájára.

HOgy ha ember házat éppét,
Iſten ſegedelme nélkül,
Ott a' munka héjában kél,
Ha Iſten nem őrzi népét,
Es a' várost meg nem ojja,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Az őrzőknek semmi haszna.
2. Hejában keltek-fel reggel,
Nagy későn fekűnni menvén,
Alig észtek a' kenyérben,
Kit kereſtek verejtékkel,
Holott kit az Iſten ſzeret,
Annak könnyen ád eleget.
3. A' kinek gyermeki vadnak,
Szép ajándékkal láttatik,
Melly az Iſtentűl adatik,
Kedves áldása az Urnak,
A' ki láthattya magzatit,
önnön méhének gyűmölcsit.
4. Oh melly drága adományok!
Hogy ez illy apro gyermekek,
Ekeſſen fel nevekednek,
Es ők ſzintén ollyatének,
Mint a' nyilak a' kéz-ivben,
Az erős vitéz kezében.
5. Nyilván bóldognak mondatik,
Ki bővölködik azokkal,
Rakva ő tegze nyilakkal:
Szégyen ő rajtok nem eſik,
Ha ellenség a' kapuban,
Bé-idézi vádolásban.

CXXVIII. SOLTAR. CL. M.

Tanuság az Iſteni félelemről.

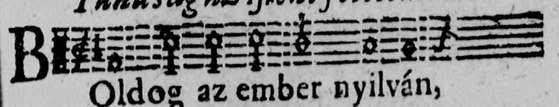

Oldog az ember nyilván,

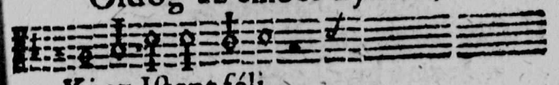

Ki az Iſtent féli,

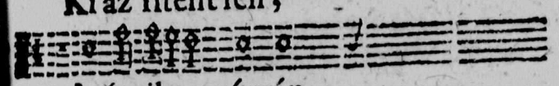

ő útaiban járván,

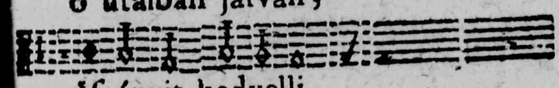

ősvényit kedvelli,

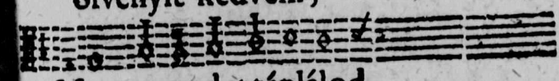

Mert magadat táplálod,

Kezed munkájával,

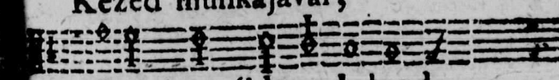

Iſten meg-áldgya dolgod,

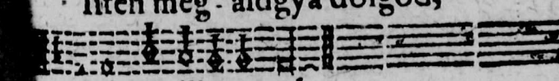

Lát jó állapottal.
2. Feleséged házadban,
Mint a' ſzőlő veſzſző,
Gyűmölcsőt ſzépet hozván,
Ha el-jő az idő:

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Meg-látod gyermekidőt,
Te aſztalod környűl
Rendel, mint olaj-veſzſzőt,
Kikben ſzíved őrűl.
3. Ez igen ſzép ajándék,
Kit az Iſten enged,
Az ő benne hivőknek,
A' kiket ő ſzeret,
ő meg-áldgya életedet,
A' Sion hegyéről,
Sok jóval lát tégedet,
A' Jeruſalemből.
4. Es végre meg-látod,
Fiadnak fiait,
Izraelnek csudálod,
Nagy ſzép békeségit.

CXXIX. Soltar. T. B.

Dicséreti az Iſtennek a' meg ſzabadtásért.

EN iffiúságomtúl fogva engem,
Sanyargattak, mondhattya az Izrael,
Régtől fogva ſok bút tőttek nékem,
Még

Még ſem fogyathattak-el tellyeſséggel.
2. Kereſztűl ſzéllyel az én hátamat,
Meg-ſzántották és meg-ſzaggatták ſzőr-
Vontanak rajtá nagy barázdákat, (nyen,
Ugy hog'teſtembē ſemmi ép tag nincsen.
3. De az igaſságnak jó Iſtene,
El-ſzaggatá az ellenség kőtelét,
Kik irégykednek Sion hegyére,
Nagy ſzégyenség téritse hátra őket.
4. Mint az hitván fű ollyak legyenek,
A' melly ſzokott nőni az eſzterhákon,
El-aſz minek előtte ki-nyőnyék,
A' kiben nincsen ſohol ſemmi haſzon.
5. Kinn az arató nem talál annyét,
Hogy egy marokkal valót arathatna,
Nem hogy kőthetne valami kévét,
A' kit ember elében ſzorithatna.
6 Es a' kik ott el-meñek, ne mondgyák,
A' kegyes Iſten áldgyon meg titeket,
Aratáſtok legyenek ſzaporák,
Az Ur nevében áldunk benneteket.

CXXX Soltar. Cl. M.

Könyörgés a' bűnnek meg bocsánattyáért.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

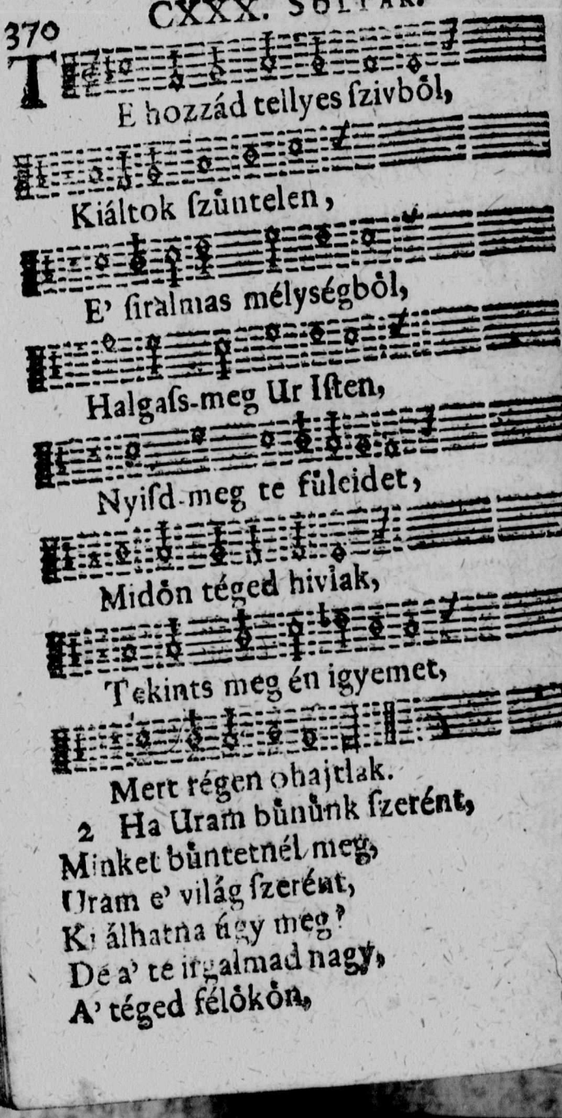

E hozzád tellyes ſzivből,
Kiáltok ſzüntelen,
E' ſiralmas mélységből,
Halgaſs-meg Ur Iſten,
Nyiſd-meg te füleidet,
Midőn téged hivlak,
Tekints meg én igyemet,
Mert régen ohajtlak.
2 Ha Uram bűnünk ſzerént,
Minket büntetnél meg,
Uram e' világ ſzerént,
Ki álhatna úgy meg?
De a' te irgalmad nagy,
A' téged félőkön,

Es te engedelmes vagy,
Hogy dicsérjen minden.
3. Ennékem reménségem,
Vagyon csak Iſtenben,
Es bizik az én ſzivem,
ő ſzent igéjében:
En lelkem erős hittel,
Az Urat ohajtya,
Mint a' virraſztó éjjel,
A' virradtát várja.
4. Izrael az Iſtenben,
Veſd reménségedet,
Mert ſzent irgalma bőven,
Nagy meſzſze ki-terjedt,
ő ſegitő mindenben,
Hivein könyörül,
Az Izraelt kegyeſſen,
Ki menti bűnéből.

CXXXI. Solt. C. M. 100. 142.
Tanuság az alázatoſságról.
Az C. Solt. notájára.

URam nem űz nagyra ſzivem,
Szemem nem hányom magaſſan,
Nem léledzem olly dolgokban,
Mik fellyül halladnak engem.
2. Ha ki nem vettem ſzivemből,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Mindennémű kevélységet,
Mint midőn a' kis gyermeket,
El fogják annya tejétől.
3. Hogy ha ollyanná nem lőttem,
Mint az edgyűgyő kis gyermek,
Kit a' csecs mellől el-veſznek,
Bár ne kegyelmezz meg nékem.
4 Izrael az Ur Iſtenben,
Veſſed minden reménséged,
Meg-tartódnak őtet hidgyed,
Moſtan és minden időben.

CXXXII. Soltar. T. B.

Könyörgés az Iſtennek jelen létéjért a' Jeruſállemi Iſteni ſolgálatban és köſ. ségi igazgatásban.

Az

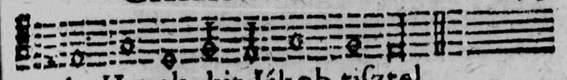
Az Urnak, kit Jákob tiſztel.

2. Ezt (úgy-mond) én fel-fogadom,
Hogy bé nem mégyek házamban,
Sem le nem fekſzem ágyamban,
Szemeimet-bé ſem húnyom,
Minden álmom hátra hagyván.
3. Nyúgalmam addig nem léſzen,
Miglen helyet nem kereſek,
A' Jákob nagy Iſtenének,
Holott sátort ſzerzek ſzépen,
Hol dicsőſſége lakozzék.
4. Imé ezt nyilván hallottuk,
Hogy az Ephratához néked,
Kivált-képpen vagyon kedved;
A' helyet mi meg-találtuk,
A' mezőn az erdő mellet.
5. Mi fel-mégyünk e' ſzent helyre,
Es te sámoly ſzéked előtt,
Meg hajtyuk a' mi térdünkőt,
Uram kelly-fel, jőj el ide,
Ereő ládájával edgyűtt.
6. Igaſságnak ruháiban,
Papjaid fel-öltözzenek,
Engedgy örőmet ſzentidnek,
Kenőttidet tartsd-meg bátran,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

A' Dávid néked kellesék.
7. A' Dávidnak az Ur Isten,
Meg-eskűtt mint szolgájának,
Es ő bizvást hihet annak,
Im a' te nemzetedből én,
Székedre Királyt állatok.
8. Es osztán a' te gyermekid,
Meg-tartyák én kötésemet,
Es bizonyság tételimet,
Es örökké a' te széked,
Meg-ülik mint örökjöket.
9. Mert a' Siont az Ur Isten,
Választá lakó helyének,
Mondván: Ez hely kell kedvemnek,
Itt lakom minden időben,
Ez helye csendességemnek.
10. En őket meg-elégitem,
Kenyért adok a' szegénynek,
Ruhájában idvősségnek,
Papjait fel-öltöztetem,
örömek lesz a' hiveknek.
11. Fel-nevelem én egy szarvát,
Az én szolgámnak Dávidnak,
Kit én fel-kentem magamnak,
Fel-készitettem lámpását,
Hogy lássa világát annak.
12. De viszont ő ellenségét,

öltöz-

Eöltöztetem nagy szégyenben,
Midőn a' koronát fején,
Meg-láttyák, és dicsősségét,
Hogy meg-virágzik ékessen.

CXXXIII. Soltar. T. B.

Tanuság az egyeneſségről, és békeſséges edgyeſségről.

Mé mely jó és melly nag'gyönyörűség,

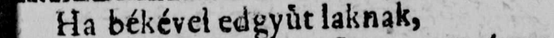

Az atyafiak közt az egyeneſség!

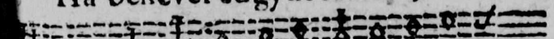

Ha békével edgyût laknak,

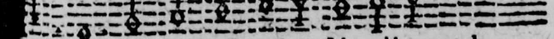

Mint a' Balſam olaj ők ollyanok,

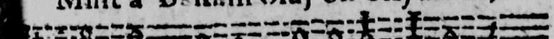

A' melly jó ſzagu és igen kedves,

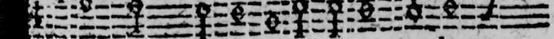

Kitől Aaron feje nedves.
2. Mikor fejéről széllyel alá csordúl,
zakállán szép illatoſon alá foly.
égre ő szép kőntősére,
s mint az hármat az Hermon hegyre,

Es

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Es a' ſzent Sionra le-ſzáll ſzépen,
A' földet meg hinti bőven.

3. Mert az Ur meg áldgya az illyene.
Es ő nékiek âd hoſzſzú életet, (ket,
Kinek határa nem léſzen.

LXXXIV. SOLTAR. T. B.

Intés a' Papoknak, hogy tiſztekben hiven el-járjanak.

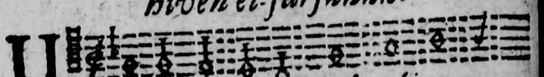

Rnak ſzolgai mindnyájan,

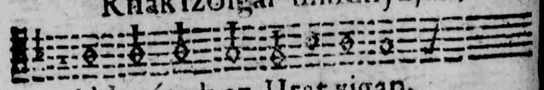

Aldgyátok az Urat vigan,

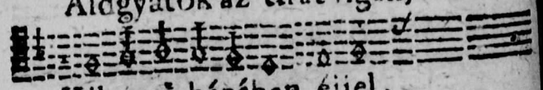

Kik az ő házában éjjel,

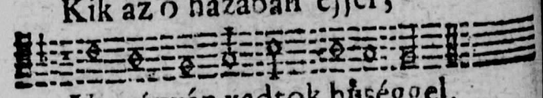

Vigyázván vadtok hűséggel.

2. Fel-emelvén kezeteket,
Dicsérjétek Iſtenteket,
Szivből néki hálát adván,
őt áldgyátok mind úntalan.

3. Meg áldgyon téged az Iſten,
A' Sionról kegyelmeſſen,
Ki teremtette az eget,
A' földet és mindeneket.

CXXXV. SOLTAR. T. B.

Intés az Iſten dicséretire és áldáſra.

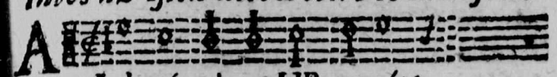

Ldgyátok az UR nevét'

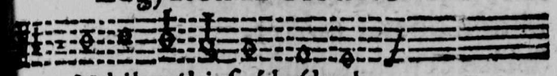

A' kik néki ſzólgáltok,

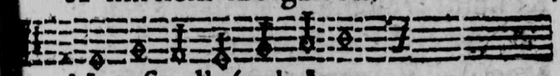

Magaſztallyátok őtet,

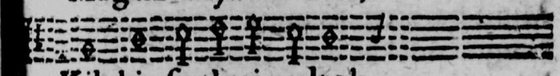

Kik hiv ſzolgai vadtok,

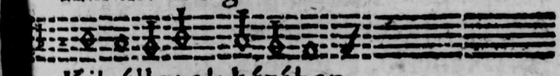

Kik állotok házában,

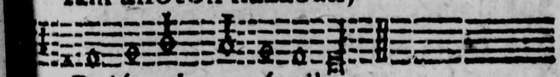

Es jártok tornácziban.

2. Dicsérjétek mert jó ő,
ldgyátok ő ſzent nevét,
ert ő igen jó kedvő,
kobot mint ő népét,
raelt el válaſztá,
őkévé foglalá.

. Mert tudom hogy ez Iſten,
ősb más iſteneknél,
talma nagy mindenen:
eni beſzédével,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

A' mit akar az égen,
Meg-téſzi földön vizen.
4. Ki e' világ végérül,
Támaſzt terhes fölhöket,
A' földet hinti fellyül,
Midön bocsát esöket,
Szeleit rejtek helybül,
Ki-küldi erejébül.
5. Az elsö ſzülötteket,
Meg-ölé Ægyiptomban,
Mind barmot, és mind népet,
Nagy csudákat mutatván,
Kinn álmélkodott minden,
Az Ægyiptom földében.
6. Népeſtöl a' Pharahot,
Sok nemzetet el-veſzté,
Sok erös Királyokot,
Amori Sichont veſzté,
Es a' Básáni Ogot,
A' Canaán orſzágot.
7. E' földet Izraelnek,
Adá mint ö népének,
Hogy örökségek lenne,
Nékiek mind örökké,
Uram a' te irgalmad,
Mind örökké meg-marad.
* 8. Meg-áll örökké neved,
Es ſzent emlekezeted,

Népedet hatalmadban,
Ítéled igaſságban,
Szolgainak az Iſten,
Meg-kegyelmez kegyeſſen.
9. A' pogányok bálványi,
Ezüſtböl és aranyból,
Kézzel ſzoktak öntetni,
Csak ſemmik, bár nézd-meg jól,
Szájókkal ök nem ſzólnak,
Szemekkel nem látnak.
10. Nem hallanak fülökkel,
Az ö ſzájok nem lehel,
Azokhoz mind haſonlók,
Az illyen kép formálók,
S kiknek reménségek
Ifféle bálvány képek.
11. Az Urat no dicsérjed,
Izrael háza népe,
Áldgyad és dicsöitsed,
Aronnak nemzetsége,
Nemzeti a' Levinek,
Az Urat dicsérjétek.
12. Kik az Urat félitek,
Szent nevét dicsérjétek,
Sionról áldgyátok,
Öt magaſztallyátok,
Az ö lakó helyében,
Ifzent Jeruſalemben.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

CXXXVI. SOLTAR. T B.

Intés az Isten dicséretire az ő ki-jelentett dicsőségéért és jó tetteményiért.

Dicsérjétek az Urat,

Mert ő jó kedvet mutat,

Es az ő kegyelsége,

Meg-marad mind örökké.

2. Aldgyátok Istenteket,
Isteneknek Istenét,
Mert az ő kegyelsége,
Meg marad mind örökké.

3. Dicsérje ötet minden,
Mert nagy csudákat tészen, Es az ő &c.

4. Minden őt magasztallya,
Mert ő Uraknak Ura, Es az ő kegy:

5. Ki a' mennyet teremté,
Es bölcsen ékesité, Mert az ő kegy:

6. A' ki a' széles földet,
Szerzette a' viz felet, Es az ő kegy:

7. Ki nagy szép lámpásokat,

Fenn az égen álkotott, Es az ő kegy:

8. Nappali vezérlésént,
Teremtette a' nap fént, Es az ő kegy:

9. Holdot, csillag sereget,
Az étszakára szerzett, Es az ő kegy:

10. Ki első szülőtteket,
Egyiptomban el vesztett, Es az ő:

11. Es az Izraelt végre,
nnét más helyre vitte, Es az ő kegy:

12. Az ő nagy erejével,
zt tévé jobb kezével, Es az ő kegy:

13. A' vörös tengert menten,
etté választa könnyen, Es az ő kegy:

14. Altal vezeté hiven,
aelt a' tengeren, Es az ő kegy:

15. Pharahot a' tengerben,
eszté népével egyben, Es az ő kegy:

16. Népét vezérlé hiven,
szörnyű kietlenben, Es az ő kegy:

17. A' Királyokat széllyel,
g-rontá kezeivel, Es az ő kegy:

18. Erős Fejedelmeket,
eg ölt és el veztett, Es az ő kegy:

19. Az Amornak földébe,
ont Királyt el-veszté; Es az ő kegy.

20. Az Og Királyt Básánban,
g-ölé hatalmában, Es az ő kegy:

21. Es

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

21. Es földöket ezeknek,
Adá az ő népének, Es az ő kegy:
22. Hogy Izrael népének,
Ott lenne örökségek, Es az ő kegy:
23. Meg-emlekezék rólunk,
Látván nyomoruságunk, Es az ő kegy:
24. Meg-mente jó kedvéből,
Ellenségünk kezéből, Es az ő kegy:
25. E' földön minden teſtet,
Táplál és bővön éltet, Es az ő kegy:
26. Aldgyátok ez UR Iſtent,
Minden népek naponként,
Mert az ő kegyeſsége,
Meg marad mind örökké.

CXXXVII. Soltar. Cl. M.

Panaſzſza az Levitáknak a' Babyloniai fogságban.

H[illegible]
Ogy a' Babyloni vizeknél ültünk,
Ott mi nagy ſiralomban keſergettünk
A' ſzent Sionról meg-emlekezvén,
Kin[illegible]

Kinél gyönyörűségesb hely nincsen,
A' nagy bűnak és bánatnak miatta,
Hegedűnket függeſztettük füz-fákra.
2. A' kik minket fogva tartottak, kértek,
[illegible]ogy valamit hegedűlnénk nékiek,
[illegible]s mondanánk Sioni éneket,
[illegible]elelvén mondtuk: Miképpen lehet?
[illegible]ogy dicsérhetnők az Ur Iſtent vigan,
[illegible]nekelvén ez idegen orſzágban?
[illegible]. Imé néked azt nyilván felelem,
[illegible]ogy hegedűléſemet el-felejtem,
[illegible]ébb hogy nem Jeruſalemet,
[illegible]g e' fogságban tartnak engemet,
[illegible]inyemhez ragadgyon az én nyelvem,
[illegible] Jeruſalemre nem ohajt ſzivem.
[illegible] Az Edom fiairól emlekezzél,
[illegible]nékiek Uram azt ne engedd-el,
[illegible]mit ők akkoron kiáltottak,
[illegible]dőn Jeruſalemet rontották:
[illegible]zſzad, foſzſzad Jeruſalemnek népét,
[illegible]dre le-rontsad minden éppületét!
[illegible] Te Babyloñak leánya meg-hidgyed,
Hogy

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Hogy még végre por hamuvá kell lenned,
Bóldog a' ki tenéked ez dolgot,
Meg fizeti ez méltatlanságot,
Ki őledből gyermekidet ki-rántya,
Es az erős kő ſziklához paskollya.

CXXXVIII. Soltar. Cl. M.

Hálá adáſa Dávidnak.

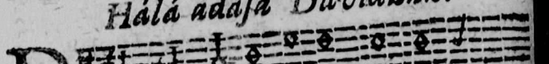

Icsér téged tellyes ſzivem,
Dicsérlek Iſtenek felett,

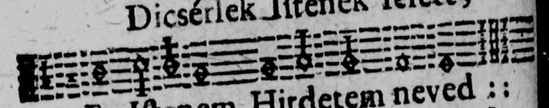

En Iſtenem, Hirdetem neved ::
En tégedet, Mert az érdemled.

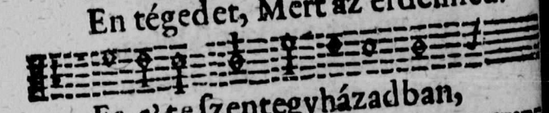

Es a' te ſzentegyházadban,

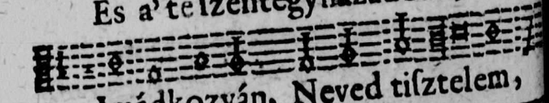

Imádkozván, Neved tiſztelem,

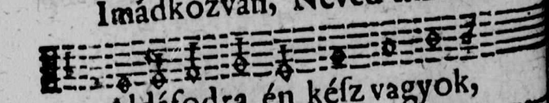

Aldáſodra én kész vagyok,

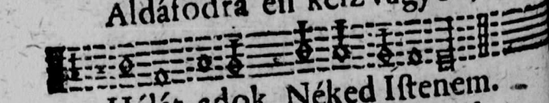

Hálát adok Néked Iſtenem. –
2. Eőregbűl nagy dicsőſséged,
Mert meg-téſzed, A' mit meg-monda

Ha könyörgők inségemben,
Engem menten meg-ſzabaditaſz,
Téged minden földön lakók,
Nagy Királyok, Uram dicsérnek,
Mert ſzent igéd igaſságát,
Tiſzta vóltát, Eſzekben vötték.
3 Ez Urat, ki felségeſſen,
Csudát téſzen, Fel-magaſztallyák ::
Mondván: Nagy az ő ereje,
Dicsőſsége, Es azért áldgyák.
Mert noha űl nagy magaſſan,
De lát nyilván, Alatt valókat,
Magas dolgokat-is könnyen,
át éleſſen, Mind fönn s' mind alatt.
4. Mindennémű ſzükségemben,
ségemben, Meg-erősiteſz ::
áttokra ellenségimnek,
ik gyűlölnek, Engem meg menteſz,
mit az Ur egyſzer végez,
jó véghez, Mégyen mindenütt,
kedved meg-áll: Ne hadd-el,
t végezd-el, Kezed munkáit.

CXXXIX. Soltar. C. M. 30. 76.

oidnak proteſtalása, *az az, ártat-*
lanságának álhatatos vallása és ál-
latása az ő rágalmazbi ellen.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Az xxx. Soltar nótájára.

URam te meg-viſgálſz engem,
Meg-eſmérſz mindent én bennem,
Vagy állok, ûlök, vagy mégyek,
Mind tudod a' mit mivelek,
Valamit gondolok ſzivemben,
Te azt mind jól érted meſzſzünnen.

2. Vagy járok, kelek, vagy fekſzem,
Te mindenütt vagy kőrnyűlem,
Jól látod minden útamat,
Érted minden dolgaimat,
Egy ſzó ſem jő az én nyelvemre,
Kit előbb nem tudtál vólna te.

3. Kőrös-kőrnyűl rajtam minden,
Tőled vagyon teremtetvén,
Reám bocsatád kezedet,
Fellyűl múllya értelmemet,
Bőlcseségedet nem foghatom,
Dolgaidon csak álmélkodom.

4. Lelked előtt hová mennék,
Holott el rejtve lehetnék?
Előtted hová ſzaladgyak?
Egbe mennyek? ott talállak;
Ha ágyámat vetném pokolban,
Ott látnálak téged leg-ottan.

5. Ha az hajnal ſzárnyát venném,
Es az égre emelkedném,

Es el repűlnék nagy meſzſze,
A' kűlső tenger ſzélire;
Ott is meg lelnél Uram engem,
Kezedet el nem kerűlhetném.

6. Mondék: Talám ſetétséggel,
Bé-takaródzhatom éjjel,
Az ſem lenne haſználatos,
Mert még az éj is világos,
Ki kőrnyűlem annyira fénlik,
Hogy nékem fényes napnak látſzik.

7. Te alkottad veséimet,
Midőn formálál engemet,
Az én anyámnak méhében,
Bé-takaritottál ſzépen,
Azért áldlak minden időben,
Hogy teremtettél csuda képpen.

8. Dolgaid csudálatoſok,
Kiket ha én meg-gondolok,
Meg kell nékem azt vallanom,
Tudtodra vólt minden csontom,
Midőn engemet csuda-képpen,
A föld alá dugtál rejtekben.

9. Nálad iſméretes vóltam,
Mikor hogy nem formáltattam,
Hogy még nem vóltam eſmértél,
Az tagaimra ſzemléltél,
Minden könyvedben vóltak fől-irván,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Midőn még nem vóltak formálván.
10. Melly drágák a' te tanácsid,
Ha meg-nézem gondolatik,
Számtalan ſoknak találom.
Ha ki-mondani akarom,
Tőbnek lelem én a' fövenynél,
Melly ſok a' tenger parton ſzéllyel.
11. En elmélkedem azokról,
Ha fel-ſerkenek álmomból,
Vajha egykor ezt mivelnéd,
Az hitleneket meg-ölnéd!
Es mind a' kik vért ſzomjuhoznak,
En tőlem meſzſze távoznának!
12. Azokról ſzóllok Ur Iſten,
Kik téged gyaláznak ſzörnyen,
Nagy ellenségid tenéked,
Es fel-támadnak ellened,
Nem de nem gyűlölőmé őket,
A' kik boſzſzontyák felségedet!
13. Gyűlölőm őket ſzivemben,
Seregekkel egyetemben,
Mint ſzintén ellenségimet,
Viſgáld meg Uram ſzivemet,
Probály meg engem és láſſad,
Szivemnek mivoltat hogy tudgyad.
14 Viſgály és probály jól meg,
Szivemet valoba nézd-meg.

Es láſd-meg minémű vagyok,
Ha gonoſz ősvényen járok,
Es ha ollyannak találſz engem,
Mint egyebekkel úgy tégy velem.

CXL. Soltar. T. B. (*tásért. Könyörgéſe Dávidnak a' meg ſzabadi-*

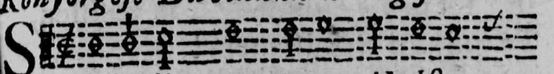

Zabadits-meg engem Ur Iſten,

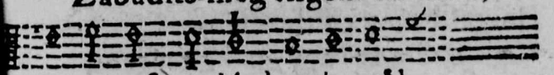

A' gonoſz csalárd embertől,

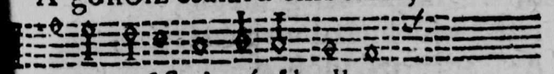

őrizz erőſzak tévők ellen,

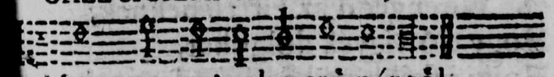

Ments-meg a' vakmerő néptől.
2. Kik csak hamiſságot gondolnak,
Mindenkor az ő ſzivekben,
s hogy hadakat inditsanak,
zon vadnak minden képpen.
3. Elesben fenik ő nyelveket,
? kigyónak fulánkjánál,
int Aſpis kigyó, egyebeket,
eg ſértnek mérges ajkokkal.
4. Ments meg a' gonoſzok kezéből,
kik erő-ſzakot téſznek,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Es igyekeznek szűntelenül,
Hogy engemet meg-ejtsenek.
5. A' kevélyek tört vetnek nékem,
Es mindenütt hálót hánnak,
Kötéllel meg-vonszák ösvényem,
Hogy engem meg szoritsanak.
6. En penig mondék: Oh Ur Isten,
Te vagy én erős Istenem!
Beszédem vegyed fűleidben,
Halgasd meg esedezésem.
* 7. Uram te vagy én segitségem,
Mindennémű inségemben,
Azért védelmezd-meg én fejem,
Az hadakozó időben.
8. Ne engedd az hitetleneknek,
Hogy elő-vigyék dolgokat,
Hogy inkább ne kevélykedgyenek,
Rontsd meg gonosz szándékjokat.
9. En reám törőknek fejeket,
Vonnyad méltó büntetésre,
ő hamis igyekezeteket,
Forditsd az önnön fejekre.
10. Szállyon reájok lángozó szén,
Tűzzel meg emészteſſenek,
Rekkennyenek a' földben szörnyen,
Többe fel se kelhessenek.
11. Az hamis ember ő nyelvével,

Ne légyen nyomos e' földön,
Az önnön vakmerőségével,
Akadgyon szörnyű veszélyben.
12. Tudom hogy Isten a' szegénynek,
Ügyét fel-fogja kegyesſen,
Meg-kegyelmez az erőtlennek,
Igalságát ki jelentvén.
13. Az igazak nagy dicsőséggel,
Dicsérik te szent nevedet,
Es örökké jó reménséggel,
Meg-maradnak szined előtt.

CXLI. Soltar. T. B.

Könyörgése Dávidnak az Isten vezérléséért és meg szabaditásáért.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Kezeim fel-emeléſe,
Eſtvéli áldozátúl légyen.
3. őrizettel tartsd-meg én ſzájam,
A' melly gondot tartson arra,
Závárt ſzerezz ajakimra,
Hogy tőllők ne légyen nyavalyám.
4. Ne bocsáſd ſzivemet gonoſzra,
Hogy az hamiſſan élőkkel,
Soha ne ereſzkedgyem-el,
Az ő nyájjas kévánságokra.
5. Az hiv ember meg-fedgyen engem,
Es feddéſe kedves léſzen,
Mint balſam olaj fejemen,
Meg-veréſe ſem árt énnékem.
* 6. Mert én el-hiſzem s' mondő nyilván,
Hogy még az hitetlenekért,
Imádkozom mentségekért,
Nyavalyájokon ſzánakodván.
7. Midőn az ő fő-fő Birájok,
Magas helyről le-hányatnak,
Es oſztán eſzekben jutnak,
Az én beſzédim kik nyájaſok.
8. Mint ha ki fát vág nagy erővel,
A' forgácsit ſzéllyel hintvén,
A' mi csontaink akképpen,
Hevernek a' ſir mellett ſzéllyel.
9. Szemeim reád néznek Uram,

Reménségem vagyon benned,
Lelkemet hát el ne vegyed,
Mert te vagy minden bizodalmam.
10. A' tőrtől kit nékem vétettek,
Es hálojoktúl őrizz-meg,
Az hamis népektől ments-meg,
A' kik veſztemre igyekeznek.
11. Ejtsd őket önnön hálojokban,
Kit ők máſnak kéſzitettek,
Hogy én veſzély nélkül légyek,
Mellettek el-meheſſek bátran.

CXLII. Soltar. T.B. 100. 131.

Könyörgéſe Dávidnak a' meg ſzabadi-
Az C Solt. nótájára. *(tásért.*

EN az Urhoz fel-kiálték,
Kiáltván néki könyörgék,
elentvén én panaſzimat,
eg-beſzéllém nyavalyámat.
2. Ha ſzorongattatik lelkem,
e útát mutatſz énnékem,
ódot találſz a' melly által,
eg-ſzabadúlok jó móddal.
. Utamra tört mernek hánni,
mellyen én ſzoktam járni,
ekinték ſzéllyel mellőlem,
ſenki nem iſmér engem.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

4. Bé-zárlattak útak, ajtok,
Egy-felé sem szaladhatok,
Es ez illyen inségemben,
Senki nincsen ki segitsen.
5. Te hozzád kiálték Uram,
Mondván: Te vagy bizodalmam,
Es egyedül reménségem,
Ez földön csak te vagy nékem.
6. Hald-meg az én imádságom,
Mert igen sanyargattatom:
Ments-meg ellenségim ellen,
Mert erősbek hogy nem mint én.
7. Vedd-ki fogságból lelkemet,
Hogy dicsérjem szent nevedet,
Ha jól tész velem az hivek,
Ottan engem környül vésznek.

CXLIII. SOLTAR. T B.

Dávidnak külömb külömb könyörgése

H
Algasd-meg Uram kérésemet,
Vedd füledben könyörgésemet,
A' te igéreted szerént,

Halgass-meg és tarts meg engemet,
Te szent igasságod szerént.
2. Szólgádat törvényben ne idézd,
Haragodat reám ne gerjezd,
Az én gonosz bűneimért,
Mert ez egész földet bár el-nézd,
Nem találhatsz igaz embert.
3. Az ellenség kerget engemet,
' földhöz vette életemet,
elyheztetett a' setétben,
etétségben engem el-rejtett,
int az halottat a' sirben.
. Az én lelkem el keseredett,
relem miatt el epedett,
zért hogy el-hagyál engem,
ak nem el-szántam életemet,
y el keseredett szivem.
. Ez illyen nagy inségim között,
létem a' régi időkőt,
zvén csuda dolgaidat,
llyeket kezed cselekedett,
kel biztatom magamat
Te hozzád én Uram Istenem,
y siralommal fel-emelem,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

És ki nyújtom kezeimet,
Tégedet úgy ohajt én lelkem,
Mint a' száraz föld a' vizet.
* 7. Ne késsél halgasd-meg kérésem,
Mert el fogy bennem az én lelkem,
Szined tőllem el ne térjen,
Mert majd el ollyanná kell lennem,
Mint a' kik szálnak a' sirben.
8. Kegyelmezz-meg Uram énnékem,
Halgass-meg és őrizz-meg engem,
Mert én csak te benned bizom,
Utaidat adgyad ismérnem,
Mert te hozzád kévánkozom.
9. Szabadits-meg ellenségimtül:
Kik engem kergetnek ok-nélkül,
Benned vetem reménségem,
Viselly gondot az én igyemrül,
Uram kérlek ne hadgy engem.
10 Tanits meg engemet szólgádat,
Hogy tehessem akaratodat,
Mert te vagy az én Istenem,
Hogy őrizhessem útaidat,
Szent Lelkeddel vezérly engem.
11. Uram engemet erősits-meg,
Te szent nevedért vigasztaly meg,
Es a' te kegyelségedből,
Az én életem szabadits meg,

Min-

Mindennémű inségekből.
12. Gondold-meg hozzám jó kedvedet,
Veszesd-el én ellenségimet,
Tőröltessenek el azok,
A' kik kergetik életemet,
Mert én te hű szolgád vagyok.

CXLIV. Soltar. C. M. 18.

Dávidnak hálá adása és könyörgése.

Az XVIII Soltar. notájára.

ALdott az Ur, ki kezemet tanittya,
Es újaimat az hadakozásra,
Aldott légyen az én jó Istenem,
A' ki mindenkor meg-őriz engem.
ő az én kő-várom és szabaditóm,
ő én paisom és én óltalmazóm,
Te benned vetem reménségemet,
Mert alám vetéd az én népemet.
2. De micsoda az ember éltében,
Hogy ő reá gondot tartasz ekképpen?
Micsodák az emberek fiai,
Hogy felséget őket igy kedvelli?
Az emberek dolgát ha meg tekinted,
Leg-ottan őket csak semminek leled,
Az ő napjai hamar el-fogynak,
Es mint az árnyék ottan el múlnak.
3. Hajts-le az egeket és szály-le menten,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.fg.j./

Illeſd a' hegyeket hogy füſtyök menyen,
Bocsáſs villámáſt, öket verd ſzéllyel,
Menny-ûtö nyilaiddal ſzéllezd-el.
Segits-meg, fellyûl kezed hozzám nyúj.
Ez nagy ár-vizet rolã el forditsad, (tsad,
Szabadits-meg ez veſzedelemből,
örizz-meg az idegen nemzettől.
4 Kiknek ſzájok merö hazugſágot ſzól,
ö hamis kezekkel téſznek gonoſzol,
Uram néked mondok új éneket,
Meg-zenditem néked hegedümet.
Mert te vagy Urã ki minden inségben,
A' Királyt meg oltalmazod kegyeſſen,
Szolgádat Dávidot meg tekinted,
Az öldöklö fegyvertől meg mented.
5 Ments meg kezekből az idegeneknek
Kik én ellenem ſzörnyen dühösködnek,
Szájok beſzéde merö hamiſság,
Kezeknek dolga hitván múlatság.
Hogy mint a' ſzép plánták a' mi fiaink,
Fel nevekedgyenek mi ſzép leányink,
Kik ſzépségekben úgy villogjanak,
Mint ékes oſzlopja a' templomnak.
6. Hogy a' mi tarházaink tele legyenek,
Csordáink ezeriglen tenyéſzſzenek,
Barmunk több légyen ſok ſzáz ezernél,
Mind városon falun s' mezön ſzéllyel.
Erőſ-

Erőſſen ſzaporodgyanak ökreink,
Városinkra ne ûſsön ellenségink,
Földünkből ſenki el ne viteſsék,
Utzáinkon panaſz ne hallaſſék.
7. Oh boldog nép a' kit igy meg-áld Iſten!
Es kinek illy jó ſzerencsét ád Iſten:
Bóldog nép az, és nem leſz ſzükſége,
A' mellynek az Ur az ö Iſtene.

CXLV. Soltar. T. B.

David dicséri az Iſtent nagy dicsöſségéről és kegyeſségéről mindenekhez, kiváltképpen az Iſten félökhöz:

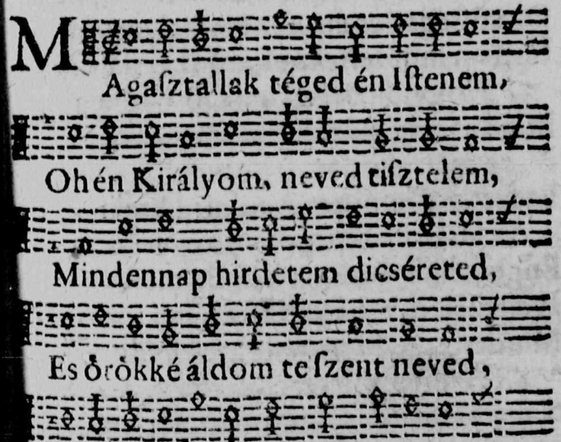

Meg-

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.13.j./

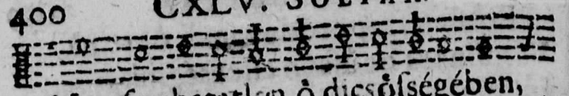

Meg foghatatlan ô dicsôſségében,

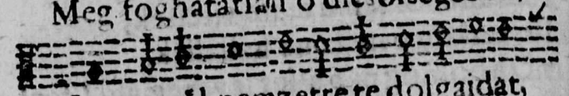

Nemzetről nemzetre te dolgaidat,

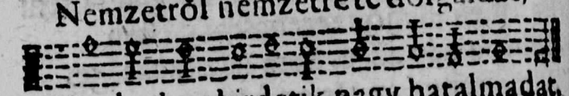

Mindenkor hirdetik nagy hatalmadat.

2. Hirdetem a' te dicsôſségedet,
A' te felséges dicséretedet.
Csuda tétidet minden népeknél,
En ki beſzéllem mind-nütt ſzéllyel.
Hogy hatalmadat mindenût hirdeſsék,
Mellyet dolgaidban eſzekben véſznek,
Dicsôſségedet én el nem halgatom,
Hanem mindeneknek elô ſzámlálom.
3. Hogy hirdeſsék a' te jó kedvedet,
Minden nép elôtt kegyeſségedet,
A' te igaſságodat dicsérjék,
Es ſzéllyel mindenütt ki-hirdeſsék.
Az Ur fölötte irgalmas kegyelmes,
Engedelmes haragra kéſedelmes,
Igen ſzeléd, a' bûntetésre késô,
Minden teremtett rendinek kedvezô.
* 4. Azért a' mit teremtettél minden,
Nagy hatalmadról téged dicsérjen,
De mindennél inkább a' ſzent hivek,

A' te

A' te dicsôſségédet dicsérjék.
Hirdeſsék országod felséges vóltát,
Mindenkor beſzéllyék nagy hatalmadat,
Hogy az emberek fiai értheſsék,
Országodnak dicsôſségét nézheſſék.
5 örökké meg-áll a' te országod,
Es mindenkor meg-tart uraságod.
Az Ur meg-tartya az el-dûlôket,
Es fel-emeli az el-eſteket.
Uram mindenek ſzemei rád néznek,
Es idején eledelt adſz nékiek.
Midôn fel-nyitod áldott kezeidet,
Bôvön még-elégiteſz mindeneket.
6. Az Ur igaz minden útaiban,
Es ſzentséges minden dolgaiban,
Közel vagyon ô azokhoz nyilván,
A' kik hozzá kiáltnak valóban.
Es a' mit az iſtenfélôk kévánnak,
ô nékiek bôvön meg adattatnak:
Nagy kegyelmeſſen ôket meg-halgattya,
Es dicsôſségét nékik meg-mutattya.
7. Meg-tartya a' kik ſzeretik ôtet,
De mind el-veſzti az hitleneket,
Az Ur dicséretit ſzám hirdeſſe,
Az ô nevét minden teſt dicsérje.

CXLVI.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

CXLVI. SOLTAR. T. B.

Dicséreti az Istennek, és tanuság az Istenben való bizodalomról.

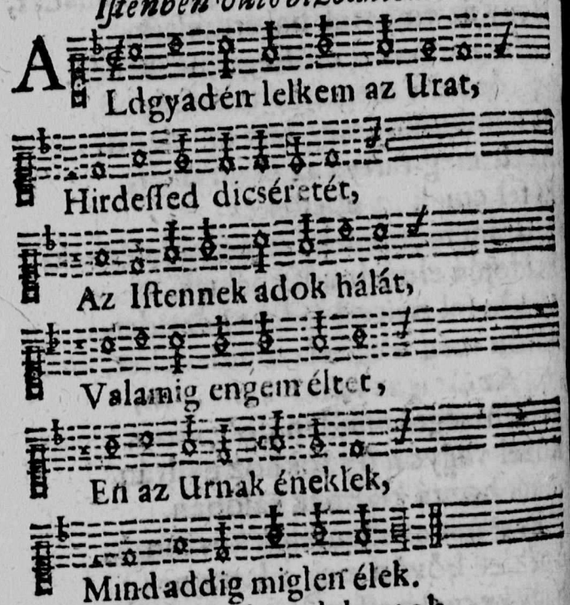

2. Ne légyen bizodalmatok,
Földi fejedelmekben.
Egy emberben ſe bizzatok,
Kiben ſegitség nincsen:
Mihelt lelke ki-mégyen,
Menten hamuvá léſzen.

3. Minden dolga és ſzándéka,
El-vész azon nap véle,

Bóldog a' kinek óltalma,
A' Jákobnak Istene,
A' kinek mindenekben,
Reménsége az Isten.

4. A' ki mind mennyet és földet,
Es a' tengert teremté,
Es ezekben mindeneket,
Nagy hatalmával ſzerze,
Igaſsága a' hivsége,
Meg marad mind örökké.

5. A' kik méltatlan ſzenvednek,
Meg-menti a' jó Isten,
A' nyomorúlt éhezőknek,
Ő eledelt ád bőven,
A' foglyokat ki hozza,
Rabságból ki óldozza.

6. Es a' világtalanoknak,
Meg nyittya ő ſzemeket,
A' kik dőlő-félben vadnak,
Meg gyámolittya őket:
Az igazakat hiven,
Szereti az UR Isten.

7. Veſzedelmében meg-menti,
A' nyavalyás jövevént,
Az árvákat meg-ſegéti,
Legyeſſen rájok teként,
A' ſérelmes özvegyek,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Tőle meg-enyhittetnek.

8. Az hitetleneket meg-rontya,
ősvényeket el-veszti vén,
De meg-áll az ő országa,
Most és minden időben,
Oh Sion a' te Urad,
Mind örökké meg marad!

CXLVII. Soltar. T.B.

Intés az Istennek dicséretire, az ő sok jó tételeinyiért, mellyeket elő számlál e' Soltárnak szerzője.

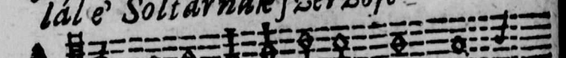

A Z Urat dicsérjétek mert jó,

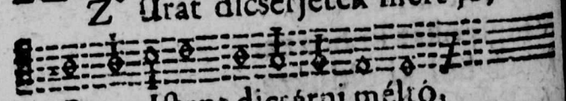

Es az Istent dicsérni méltó,

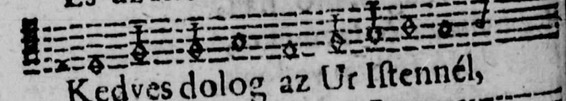

Kedves dolog az Ur Istennél,

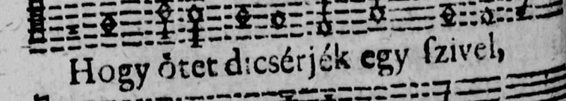

Hogy őtet dicsérjék egy szivel,

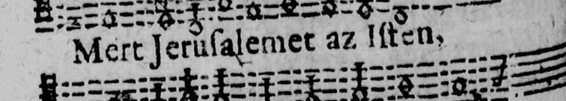

Mert Jerusalemet az Isten,

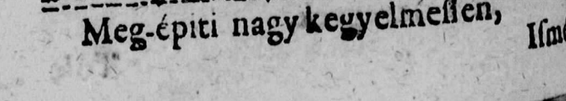

Meg-épiti nagy kegyelmessen, Ismét

Ismét az Izrael Nemzetét,

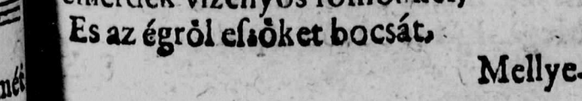

őszve gyűjti el-oszlott népét.

2. Töredelmes szivet meg-gyogyit,
Sérelmes lelket ő meg-enyhit,
Bé-kötözi az ő sebeket,
Meg-könnyebbiti sérelmeket.
A' csillagokat meg-számlállya,
Es azoknak számát jól tudgya,
Es mindeniket úgy ismèri,
Hogy tulajdon nevén nevezi.

3 Nagy a' mi Urunk az Ur Isten,
A' kinél nagyobb semmi nincsen,
Erősége ki mondhatatlan,
Bölcsesége számlálhatatlan,
Az együgyüket fel-emeli,
A' szelédeket erősiti,
Meg-alázza a' hitleneket,
A' földre le gyalázza őket.

4. Azért néki énekellyetek,
Hegedükkel zengedezzetek,
Ki az eget el-fedi széllyel,
Es emérdek vizenyős fölhökkel,
Es az égről esőket bocsát,

Mellye-

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Mellyeket e' földre le-szállat,
Meg-nedvesíti az hegyeket,
Hogy bővön teremtsenek füvet.
* 5. Ki ételt ád minden állatnak,
Es az éh holló fiatskáknak,
Kik ő szájokat reá táttyák,
Kiáltván ételeket várják:
ő néki semmi kedve nincsen,
A' lónak ő erősségében,
Sem a' férfinak száraiban,
Nem gyönyörködik illy dologban.
6. Inkább azokban gyönyörködik,
A' kik őtet igazán félik,
Kik tellyes szivből kegyes vóltát,
Mindenkor reménlik irgalmát.
Dicsérd Jerusalem az Urat,
Fel-magasztallyad nagy hatalmát,
E' kegyes Urat oh szent Sion!
Te is dicsérd áhétatosson.
7. Mert kapuidra ő závárt vét,
Es hiven meg-őriz tégedet,
Fiaidat benned meg-áldgya,
Es dolgokat jóra fordittya,
Földedet áldgya békeséggel,
Határidat szép csendességgel,
Es téged szép tiszta búzával,
Meg-elégit és bővön táplál.

8. Ki

8. Ki bocsáttya erős igéjét,
E' földre le küldi beszédét,
Sebessen mégyen az ő szava,
Hamarsággal egy helyről másra.
A' földre szállét fejér havat,
Mint a' szép szálankozo gyapjat,
Ez a' deres zuzmarázokat,
A' földre hinti mint az hamvat.
9. A' kő-esőket alá lövi,
Es falatonként széllyel hinti,
A' kinek hidegségét senki,
Tőle irtozván nem tűrheti,
Ismét mihelyen ő egy szót szóll,
A' jég mind el olvad és el-foly;
Ha ő szeleit rá ereszti,
A' jeget folyó vizzé tészi,
10 Jákobnak adá szent igéjét,
Hogy ahoz szabnák életeket,
Törvényit adá Izraelnek,
Hogy ők azok szerént élnének.
Nem tőn igy semmi pogány néppel,
Nem látá őket illy szentséggel,
Szent szerzésit ők nem értették,
Ezért Alleluja mondassék.

CXLVIII.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

CXLVIII. Soltar. T. B.

Intése minden állatoknak, és az emberek-nek az Istennek dicséretire.

2. Az Urat ti magas egek,
Dicsérjétek minden vizek,
Kik fen az égen levegtek,
Az UR nevét dicsérjétek:
Mert mindeneket igéjével,
ô teremte nagy erejével,
Mindent úgy meg-erôſſité,
Hogy meg-állyon mind ôrökké.
3. Mindeneknek módot ada,
Hogy ki-ki abban maradna,
Ti Czethalak és mélységek,
Az Ur Istent dicsérjétek.
Tûz, kô-esô, hó, és pára,
Az Ur Istent fel-magaſztallya,
ôt áldgyátok forgó-ſzelek,
Kik beſzédének engedtek,
4. Ti hegyek, halmok és vôlgyek,
Nagy Cedrus fák és egyebek,
Szelid barmok, fene vadak,
Földi férgek, és madarak,
Es e' földön minden Királyok,
Minden népek, valahol laktok,
E' világi fejedelmek,
Kik nagy tiſzteket viſeltek,
5. Iffiak, leányok, és vének,
Az Ur Istent dicsérjétek,
Mert nevének dicsô vólta,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Mennyet földet fellyül múllya.
Fel emeli ſzavát népének,
Minden ſzentek ôtet dicsérjék,
Izrael válaſztot népe,
Az Urnak nevét dicsérje.

CXLIX. SOLTAR. T.B.

Intés az Iſtennek dicséretire.

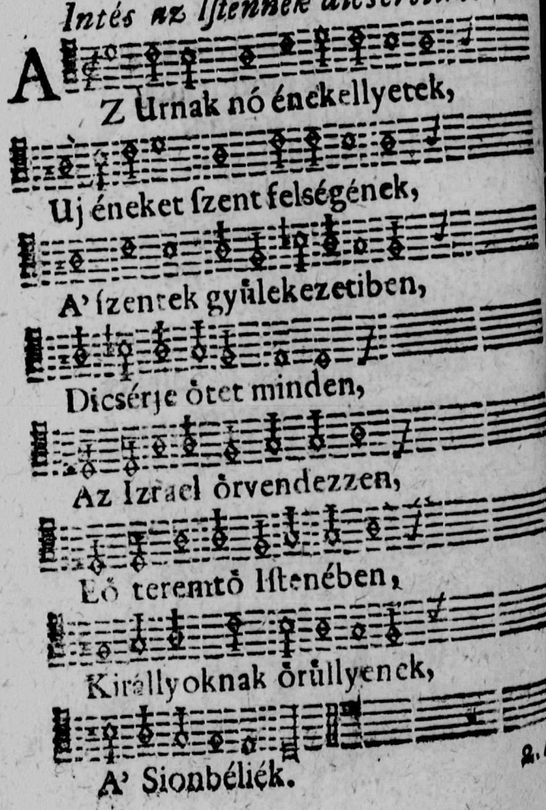

2. Az Ur nevét ſippal és dobbal,
Dicsérjétek lantal kobozzal,
Légyen hegedüknek zengéſe,
Neve dicséretire:
Mert az Iſten az ô népit,
gen ſzereti hiveit,
A' ſzegényeket ſegéti,
ok jókkal ſzereti.
3. Szent hivet az Ur Iſtennek,
kes gyönyörüſéget nyernek,
rülnek ô háló hazokban,
z Urat magaſztalván,
icséretit az Iſtennek,
z ô ſzájokban viſellyék,
s két élô fegyver léſzen,
ékiek kezekben.
Mellyen a' kevély ellenségen,
oſzſzút állanak nagy méréſzſzen,
a' népek meg-büntettetnek,
éltó jutalmat véſznek:
ôs Királyokat nékik,
gy lánczokkal meg-kötözik,
minden ô fejedelmek,
s békokban eſnek.
Hogy törvénnyel itéltetſſenek,
lly meg-vagyon irván ellenek:
llyekből az iſtenes hivek,
gy dicséretet nyernek.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

CL. SOLTAR. T. B.

Az Istennek dicséretire való intés.

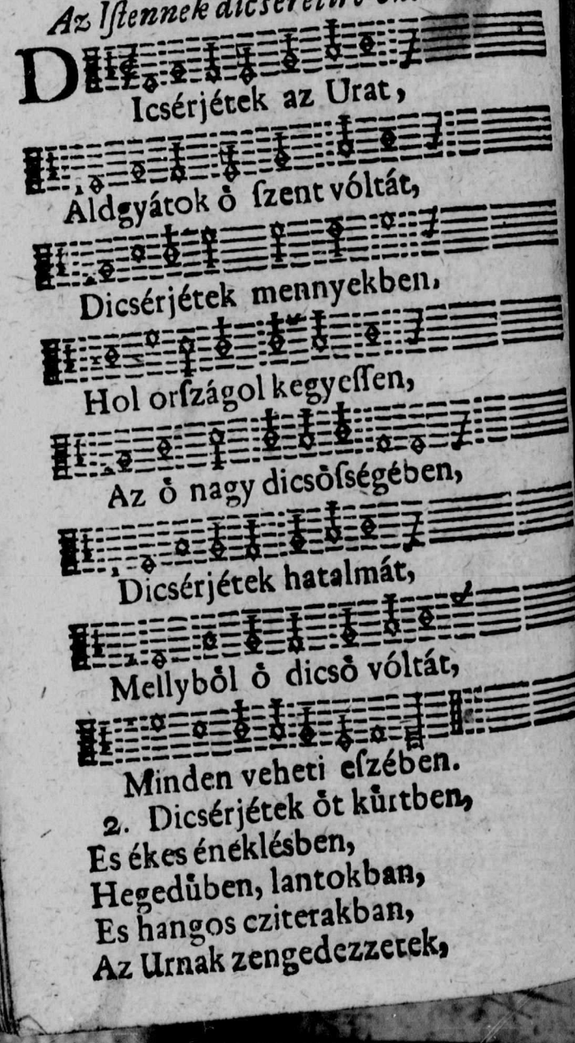

Dicsérjétek az Urat,
Áldgyátok ő szent vóltát,
Dicsérjétek mennyekben,
Hol országol kegyessen,
Az ő nagy dicsőségében,
Dicsérjétek hatalmát,
Mellyből ő dicső vóltát,
Minden veheti észében.
2. Dicsérjétek őt kürtben,
És ékes éneklésben,
Hegedűben, lantokban,
Es hangos cziterakban,
Az Urnak zengedezzetek,

Sipokban, virgyinákban,
Es hangos orgonákban,
örvendgyetek az Istennek.
3. Az Urat czymbalmokban,
Es egyéb szerszámokban,
Mindnyájan dicsérjétek,
Czitherát pengessetek,
Az Urnak nevét dicsérvén,
Es minden lelkes állat,
Dicsérje a' nagy Urat,
Dicsőség Istennek, Amen.

AZ ISTENNEK TIZ-PARANCSOLATTYA. 2 Mos. 20 C. M.

Az CXL. SOLTAR. nótájára.

EMeld-fel szived, füled nyisd-meg,
Te kemény nyakú Izrael,
Isten parancsolattyát értsd-meg,
Törvényire figyelmezzél.
2. En vagyok Istened egyedül,
Ki a' szolgálatból téged,
Ki-hoztalak nagy inségedből,
Ne legyenek más Istenid.
3. Ne csinály semmi bálvány képet,
Akar minémű dologbúl,
Ne imádgyad se tiszteld őket,
Mert nagy haragom meg-indúl.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

4. Uradnak Istenednek nevét,
Soha ne vegyed hijában,
Mert a' ki nem bôcsûlli nevét,
Meg-bûnteti azt valóban.
5. Hat nap minden dolgodat tegyed,
Nyugodgyál az hetediken,
Mert hogy teremte mindeneket,
Ez nap meg nyúgovék Isten.
6. A' te atyádat és anyádat,
Tisztellyed szeressed hiven,
Hogy hoszszú életet, sok jókat,
Adgyon tenéked az Isten.
7. Embert ne ölly, ne tégy vér-ontást,
Paráznaságban ne léledgy,
Ne orozz, gyûlöllyed a' lopást,
Hamis bizonyságot ne tégy,
8. Felebarátodnak ô házát,
Ne kévánd se házas társát,
Szolgáját, szolgáló leányát,
Se barmát, semmi marháját.
9. Uram hatalmas a'te igéd,
Még zengését is rettegjük,
Irgalmadbol velünk ezt tegyed,
Hogy akaratodat tegyük.

A' SIMEONNAK ENEKE.

Luc. 2. 29. Nunc dimit: CL. M.

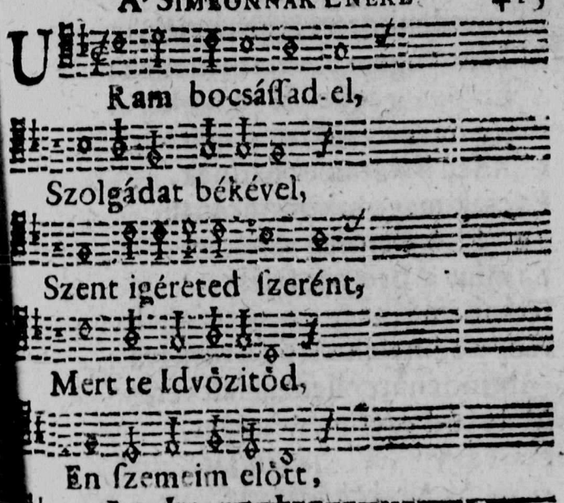

Uram bocsássad-el,
Szolgádat békével,
Szent igéreted szerént,
Mert te Idvözitöd,
En szemeim elött,
Nékem nyilván meg-jelent.
2. Kit világos fényûl,
Pogányoknak küldél,
Kinek fényességével,
Nyilván ki jelennék,
A' szent Izraelnek,
Nagy dicsôsége széllyel.

MINDENNEMÛ HABORUSAG ELLEN.

AZ XXXV. SOLT. nótájára.

UR Isten melly sokan vadnak,
Kik engemet háborgatnak,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

És mindenkoron igyekeznek,
Miként engem el-veſztheſſenek:
En penig egyedûl vagyok?
Nagy nyavalyámban jajgatok,
Minden barátim el-hadnak,
Es csak magokra gondolnak.
2. Elsô ellenség a' Sátán,
Ki mint a' ſivó oroſzlán,
Utánnam jár nagy álnókſággal,
Hogy bé-nyelheſſen éh torkával:
Mindenütt ellenem leſt vét,
Mert túd ezer meſterséget,
Ha edgyikkel héjában jár,
A' máſik által prédát vár.
3. Gazdagsággal dicsôſséggel,
Világi gyönyörûséggel,
Félelemmel-is gyakran kisért,
Ugy hogy elmémben csak meg nem sért:
Honnan nehéz gondolatban,
Lelkem eſik nagy bánatban,
Noha nem árthat ezzel-is,
Ugyan nem nyughatik még-is.
4. Máſodik e' csalárd világ,
Ki én ſzemem elôtt villag,
Gonoſz példával és intéſſel,
Mind csak a' gonoſzra vezérel:
Moſolyog reám édeſſen,

Hogy engem hozzá hiteſſen,
Es vigyen a' ſzéles útra,
Melly mégyen a' rút pokolra.
5. Harmad ellenségem rongál,
Ki még éjel-is nálam hál,
Es ſokaſittya nyavalyámat,
Gyakran el-ſzakaſztya álmomat:
Szûntelen int gonoſságra,
Lelkemet kiſzti probára,
Ez én gyarló terméſzetem,
A' kiben én ſzûlettetem.
6. Ur Iſten a' gyors oroſzlánt,
Verd hátra a' dühôs Sátánt,
Lelki fegyvert adgy én kezemben,
Ki ellen ſemmit ne teheſſen:
Ha álnokſággal viſgál-is,
Ne ártson nékem azzal-is,
Se rettentsen erejével,
Mellyel dühôskôdik ſzéllyel:
7. Felséged engem meg-tartson,
[illegible]' világ hogy ne árthaſſon,
[illegible]s ne járjak a' teſt kedvére,
[illegible]anem nézzek ſzent tôrvényedre,
Es ahoz ſzabjam éltemet,
[illegible]ellyel nyerheſſem kedvedet,
[illegible]s haſznállyak feleimnek,
[illegible]ik velem téged féllyenek.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

AZ ISTEN TÖRVENYERÖL.
AZ VI. SOLT. notájára.

MEg-hattad nékünk UR Isten,
Hogy járjunk törvényedben,
Es téged tiſztellyünk,
Tellyes ſzivel lélekkel,
Es minden mi erönkkel,
Tégedet ſzereſsünk.
2. A' mi felebarátinkat,
Szereſsük mint magunkat,
Haragot el-hagyván,
Senkinek kárt ne tegyünk,
Mindenhez hivek legyünk,
Es éllyünk igazán.
3. De jaj melly gyarló életem!
Mert Adámtól ſzülettem,
Bűnre vagyok hajló,
Elmémnek gondólattya,
Szivemnek indulattya,
Te ellened járó.
4. Szent igédet nem követem,
Sőt gyakran el felejtem,
Jókra tunya ſzivem,
Feleimet gyülöli,
Vagy csak ſzinnel ſzereti,
Melly nehéz énnékem.
5. Ezért méltó haragodat,

Erdemlem oſtorodat,
De jó reménséggel,
Tekintek ſzent Fiadra,
Mint kegyes ſzőſzollómra,
Kiért hozzám tértél.
6. En csak ő benne bizom,
Nem hányom méltoságom,
Melly ſemmire kellő,
ő engem meg-igazit,
Gonoſztúl meg-ſzabadit,
Olly igen jó kedvű.

AZ UR VACSORAJA ELŐTT.
AZ L. SOLTAR Nótájára.

HAlgaſd-meg UR Iſten kéréſemet,
Es világoſitſd-meg én ſzivemet,
Hogy ſzüntelen reád figyelmezzen,
Lelkem ſzerelmedre gerjedezzen,
S ſzent Fiadat veled egyetemben
éllyem, és tartsam mindenütt elmémbe.
2. Ur Chriſtus menyből értem le-ſzállál,
' kereſzt-fán bűnömért meg-halál,
e ſzent véreddel értem áldozál,
z halál töriből ki-oldozál,
doſságomnak, bűnömnek fokságát,
eg-engedéd, el-törölvén rútságát.
. Azért vagyok már Atyád kedvében,

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

Szent országának örökségében,
Erdemem kivól ki velem igy tön,
Nagy jó-voltából kegyelmében vön,
Szent szerelmével úgy meg-környékeze,
Bűnt és ördöget tőlem távoly üze.
4. Hogy pedig ezt nyilvábban hiheſſem,
Tőled Ur Isten erősíttetem,
Kenyérrel, borral szent Vacsorádban,
Mellyel az hivek élnek házadban,
Ezek jegyei a' te jó kedvednek,
Mellyeket tőled haládáſſal vészek.
5. Velem Ur Jesus ezt cselekedgyed,
Hogy én egygyesülheſſek te veled,
Szent lelked által; egész éltemben,
Semmi te tőlled el ne téritsen,
Sem jó, sem gonosz félelem, se jószág,
Ne árthaſſon, de kellyē csak menyország.
6. Minden gondomat néked ajánlom,
Az halálban is vagy vigasztalom,
Az életre nékem ajtót nyittatſz,
Országodban boldogságra juttatſz,
Az itéletre lelkem fel-ruházod,
Ez teſtel és örömre koronázod.

A' SZENT VACSORA UTAN.
AZ VIII. SOLT. nótájára.

OH én lelkem dicsérjed Istenedet,
[A' ki

A' ki illy jól táplállya életedet,
Mint az hű attya szerelmes fiát,
Kiért örömmel néki adgy hálát.
2. Es e' földön te magad úgy viſellyed,
Isten országát hogy te-is terjeſzſzed,
Arra szüntelen nagy gondod légyen,
Mellyel tartozik minden kereſztyén(tik,
3. Mint a' kenyeret sok buza magból sü-
Es a' bort is sok szőlő szemből szűrik,
Igy lélek szerént e' Vacsorában,
Egy teſté vérré léſzünk mindnyájan.
4. Szereſd hát ember a' te feleidet,
Gyakran jelentvén jó-tételeidet,
Gyülölség, harag benned ne légyen,
Mellyet erőſſen meg-tilt az Isten.
5. Az ő szent igéjében gyönyörködgyél,
Ki téged viſzontag meg-áld bővséggel,
Szent Lelke által gerjeſzt te benned,
Buzgó szerelmet, és kedvell téged.
6. Végre tégedet ez árnyék-világból,
Fel-viſzen a' mennyekben innét alól,
Holott az ő választott szentivel,
Örök bóldogságban élſz örömmel.
7. Lelkem szüntelen oda igyekezzél,
Ki felől immár szent zálagot vöttél,
Ha ezzel magad gyakran biztatod,
Boldogúl léſzen élted és holtod.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

ANNA ASZSZONY HÁLÁ ADO ENEKE.
AZ VII. SOLTAR Notájára.

ÖRûl az én ſzivem az Urban,
Fejem fel-emeltetett abban,
Szájam meg nyilt örömében,
Az én ellenségim ellen:
Mert a' te ſzabaditáſodban,
örvendezek hálá adásban,
Uram ſohol ſemmi nincsen,
A' mint te olly erős Isten.
2. Ne ſzollyatok azért ez után,
Kevély ſzókkal fel-fuvalkodván,
Mert az Ur mindent túd és lát,
Véghez viſzi minden dolgát:
Az erőſſeknek kézivjeket,
ő meg rontya kevélységeket,
Es tőle az erőtlenek,
Hatalommal éppitetnek.
3. Az bé-töltek ſzükségbe eſnek,
De a' ſzükölködő ſzegények,
Meg-elégeſznek bővséggel,
Kik kenyért kereſtek ſzéllyel:
Es a' kit magtalannak véltek,
Annak feles gyermeki lőttek,
Es kinek ſok vólt gyermeke,
Az meg fogyatkozott végre.

4. Az Ur nagy hirtelen meg-ölhet,
Es iſmét meg elevenithet,
ő a' pokolra alá-vét,
Es viſzontag fel-hoz onnét:
Az Ur a' ki ſzegénnyé téſzen,
Es ő meg-gazdagit nagy könnyen,
A' ſzegényt a' porbúl végre,
Fel-emeli dicsőſségre.
5. Mert az Uré mind hoſzſza vége,
Ez egéſz földnek kereksége,
A' mellynek ő vetett határt,
Kit meg őriz, az nem vall kárt:
A ő hiveit ő meg-tartya,
De az hitleneket meg-rontya,
Kik az önnön erejekben,
Biztanak vakmerő-képpen.
6. A' kik az ellen feddődnek,
E' földről ők el tőröltetnek,
Az Ur e' ſzéles világon,
Mindent meg itél jó módon,
Erőt ád az ő Királlyának,
Es fel emeli fejét annak,
Tiſzteſségre dicsőſségre,
Osztán örök idvőſségre.

SZŰZ MARIANAK ENEKE. Luc. 1.
AZ 146. SOLT. notájára.

Ma-

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

MAgaſztallya az én ſzivem,
Az Urat mind éltiglen,
Es örvendez az én lelkem,
Meg-tartó Iſtenemben,
Hirdetem kegyeſségét,
Es nagy jó tételményét.
2. Mert kegyeſſen meg-tekinté,
ő ſzólgáló leányát,
Jó voltából meg nem veté,
Hiv alázatos voltát,
Mert imé minden nemzet,
Bóldognak mond engemet.
3. Mert én velem nagy dolgokat,
Tön az hatalmas Iſten,
Midön egyűgyű vóltomat,
Fel-emelé kegyeſſen,
Szent azért az ő neve,
Aldando dicsőſsége.
4. Es az ő irgalma vagyon,
Nemzetségről nemzetre,
örökké néz irgalmaſſon,
Minden ötet félőkre,
Hatalmas dolgot ſzerze,
ő karjának ereje.
5. A' kevély gondolatúknak,
Menten eſzeket veſzté,
Dühős ſzándékát azoknak,
Az jókra nem ereſzté,

Engem-is nagy irgalma,
Meg-tarta nagy hatalma.
6. Az hatalmas gonoſzokat,
ő ſzékekből le-voná,
Es az alázatoſokat,
Hiven fel-magaſztalá,
Mert ſzeret egyűgyűket,
Es gyűlől kevélyeket.
7. A' nyomorúlt éhezőket,
Minden jókkal bé-töltè,
A' gazdagsággal tölteket,
Üreſſen el-erefzté,
Mert ő töle mindenek,
Bölcsen vezéreltetnek.
8. Izraelt az ő ſzólgáját,
Hiven hozzá fogadá,
Emlitvén irgalmaſságát,
Népét meg látogatá,
Nájok uyújtván kegyelmét,
Bé-tölté igéretét.
9. A' miképpen ſzóllott vala,
Mi első atyáinknak,
Abrahámnak mit meg-monda,
Es ő maradékinak,
Im mind meg-tellyeſité,
Kiért áldgyuk örökké.

A' SOL-

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

A' SOLTAROKRA IGAZGATO TABLA.

Soltar.	A.	Levél
1.	A' ki nem jár hitlenek tanácsán	5
11.	Az Istenben bizom jó remén:	30
14.	A' bolond igy szóll az ő sziv:	34
19.	Az egek beszéllik, Es nyilván	47
20.	Az Ur tégedet meg halgasson	51
23.	Az Ur énnékem őrizö pásztor:	61
24.	Az Ur bir az egész földel	62
27.	Az Ur Isten az én világosságom	70
36.	A' gonosz tévőnek dolgán	90
46.	Az Isten a' mi reménségünk	130
50	Az erős Isten Uraknak Ura	139
53.	A' bolond igy szóll az ő sziv:	145
62.	Az én lelkem szép csendesen	165
65.	A' Sionnak hegyén Ur Isten	175
77.	Az Istenhez az én szómat	215
82.	Az Isten áll ő seregében	235
87.	Az Ur Isten az ő lakó hajlékát	249
89.	Az Urnak irgalmát örökké	255
91.	A' ki a' felséges Urnak, Lak:	97. A.

TABLA.

97.	Az Ur Isten regnál, ő az erős	271
99.	Az Ur országol, Es regnál	275
103.	Aldgyad lelkem Uradat Ist:	284
104.	Aldgyad lelkem az Urat és	287
105.	Adgyatok hálát az Istennek	293
106.	Az Uratáldgyátok mert jó, Irg:	298
110.	Az Ur Isten monda az én Ur:	318
113.	Az Urat ti ő szolgai	322
117.	Az Urat minden nemzetek	330
118	Adgyatok hálákat az Urnak	331
119.	Az olly emberek nyilván bol:	335
124.	Az Izrael ezt nyilván mond:	361
125.	A' kik biznak az Ur Istenben	363
135.	Aldgyátok az Ur nevét	377
144.	Aldott az Ur ki kezemet tan:	397
146.	Aldgyad lelkem az Urat	402
147.	Az Urat dicsérjétek mert jó	404
149	Az Urnak no énekellyetek.	410

B.

.	Bóldog a' ki a' nyavalyást hiv:	116
.	Bizonyára jó az Isten	202
2.	Bóldog ember a' ki az Istent	321
8.	Bóldog az ember nyilván	367

D.

Dicsérlek téged Ur Isten, Es	24
Dicsérlek Uram tégedet	77
Dicsérünk téged Isten,	270

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.18.j./

107. Dicsérjétek az Urat, Mert nagy 305
136. Dicsérjétek az Urat, Mert ô 380
138. Dicsér téged tellyes ſzivem 384
150. Dicsérjétek az Urat, áldgyátok 412

E.

4. En igaſságomnak Iſtene 11
22. En Iſtenem én erôs Iſtenem 56
45. Egy ſzép dolgot hoz elô 127
76. Eſméretes az Ur Iſten 212
82. Ekes dolog dicsérni 261
96. Enekellyetek minden népek 269
98. Enekellyetek új éneket 273
100. Ez földön ti minden népek 276
120. En az Ur Iſtenhez kiálték 338
129. En iffiúſagomtúl fogva eng: 368
132. Emlekezzél-meg Ur Iſten 372
142. En az Urhoz fel-kiálték, 393
Emeld-fel ſzived, Füled 413

H.

17. Halgaſd-meg igaſságomat 35
28. Hozzád kiáltok kegyes Uram 79
38. Haragodnak nagy voltában 104
44. Hallottuk Iſten füleinkel 119
49. Halgaſſátok-meg ezt mind: 137
55. Halgaſd-meg az én könyörg: 150
64. Halgaſd-meg Uram könyörg: 180
68. Hogy ha fel-indúl az Iſten 189

78. Halgaſs én népem az én törv: 118
80. Halgaſd meg Izrael páſztora 229
86. Hajts hozzám Uram füledet 243
102. Halgaſd-meg Uram kéréſem 276
111. Hálát adok Uram néked 319
114. Hogy Izrael ki-jött Ægyip: 324
127. Hogy ha ember házat éppit 365
137. Hogy a' Babyloni vizeknél 384
143. Halgaſd-meg Urã kéréſemet 394
Halgaſd-meg Ur Iſten kéréſ: 419

I.

43. Itély meg engemet Ur Iſten 121
57. Irgalmazz Uram irgalmazz 156
63. Iſten te vagy én Iſtenem 170
95. Jertek örvendgyünk mind: 268
133. Imé melly jó és melly nagy 375

K.

6. Kegyelmezz-meg nékem én 154
51. Kiáltáſom hald-meg Iſten 166

L.

6. Légy itélôm Uram, Mert 67

M.

Miért zúgolodnak a' pogány: 6
0. Mire távozol tôlünk Ur Iſten 27
3. Miglen felejteſz-el Uram 33
9. Moſtan ti hatalmaſſok 75
4. Mindenkoron áldom 90

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./

39. Magamban el végezém és 116
42 Mint a' ſzép hives patakra 119
52. Mit dicsekedel gonoſságban 145
60. Minket Ur Iſten el hagyál 164
74. Miért vetſz minket igy el 207
101. Mindennek előtte irgal: 277
126. Mikor a' Siont az Iſten 364
145. Magaſztallak téged én Iſt: 399
Meg-hadtad nékünk Ur I: 418
Magaſztallya az én ſzivem 424

N

33. Noſza Iſten félő ſzent hivek 86
37. Ne boſzſzonkodgyál a' gon: 100
47. No minden népek örvend: 133
48. Nagy az Ur méltoságában 134
85. Nagy kegyeſſen től Uram 241
93. Nagy hatalommal regnál 264
115. Nem nékünk Uram nem nek: 325
148. No dicsérjétek mindnyájan 408

O.

3. O melly ſokan vadnak 9
7. Oh én Uram és én Iſtenem 19
8. Oh felséges Ur mi kegyes 21
18 Oh én Uram ki erőt adtz én: 43
21. örvendez Uram a' király 55
32. Oh melly bóldog az olly emb: 84
66. örvendgy egéſz föld az Iſt: 178

79. örö-

79. öröködben Uram poganyok 226
81. örvendezzetek az erős Iſt, 232
84. Oh ſeregnek Iſtene 239
94. Oh erős boſzſzú állo Iſten 265
109. Oh Ur Iſten én dicsőſségem 314
122. örülők az én ſzivemben 358
Oh én lelkem dicsérjed Iſt: 420
örül az én ſzivem az Urban 422

P.

5. Pöröly Uram pörlőimmel 93.

S.

2. Szabadits-megés tarts-meg 31
Szivemet hozzád emelem 64
3. Szabadits-meg engem Ur Iſt: 160
Sieſs ments meg Uram Iſten 194
6. Szeretem és áldom az Ur Iſt: 328
1. Szemem a' hegyekre vetem 357
0 Szabadits-meg engem Ur Iſt. 389

T.

Tarts-meg engemet oh én Iſt: 37
Tarts-meg Uram Iſten engem 149
Ti tanátsban ülő ſzemélyek 158
Te benned bizom én Iſtenem 195
Te benned biztunk eleitől 256
Te hozzád ſzemeimet Ur I. 360
Te hozzád tellyes ſzivből 370
Te hozzád kiáltok Ur Iſten 391

5. Ur

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.18.j./

432

TABLA.

U.

5. Ur Iſten az én imádságom 13
6. Uram te nagy haragodban 16
15. Uram ki léſzen lakoja 36
31. Uram én csak te benned biztam 80
40. Várván vártam a' felséges Urat 112
51. Ur Iſten kegyelmezz-meg 142
67. Ur Iſten áldgy-meg jó vólt. 181
69. Ur Iſten ſegéts és tart-meg 189
72. Uram a' te itéletedet 199
83. Uram ne halgaſs illy igen 236
88. Ur Iſten én idvösségem 247
108. Ur Iſten kész az én ſzivem 312
131. Uram nem ůz nagyra ſzivem 371
134. Urnak ſzolgai mindnyájan 376
139. Uram te meg vilgálſz engem 386
Uram botsáſſad-el 415
Ur Iſten melly ſokan vadnak 415

VEGE.

Régi nyomtatványok, Lyceum, Kežmarok:
/307.ig.j./